DEN NY VERDENS impuls

- Hvad er ånd?
- Hvad er liv?
- Korncirkel-fænomenet

FORUM FOR KOSMOLOGISK INFORMATION

NUMMER 3 - SEPTEMBER 2005

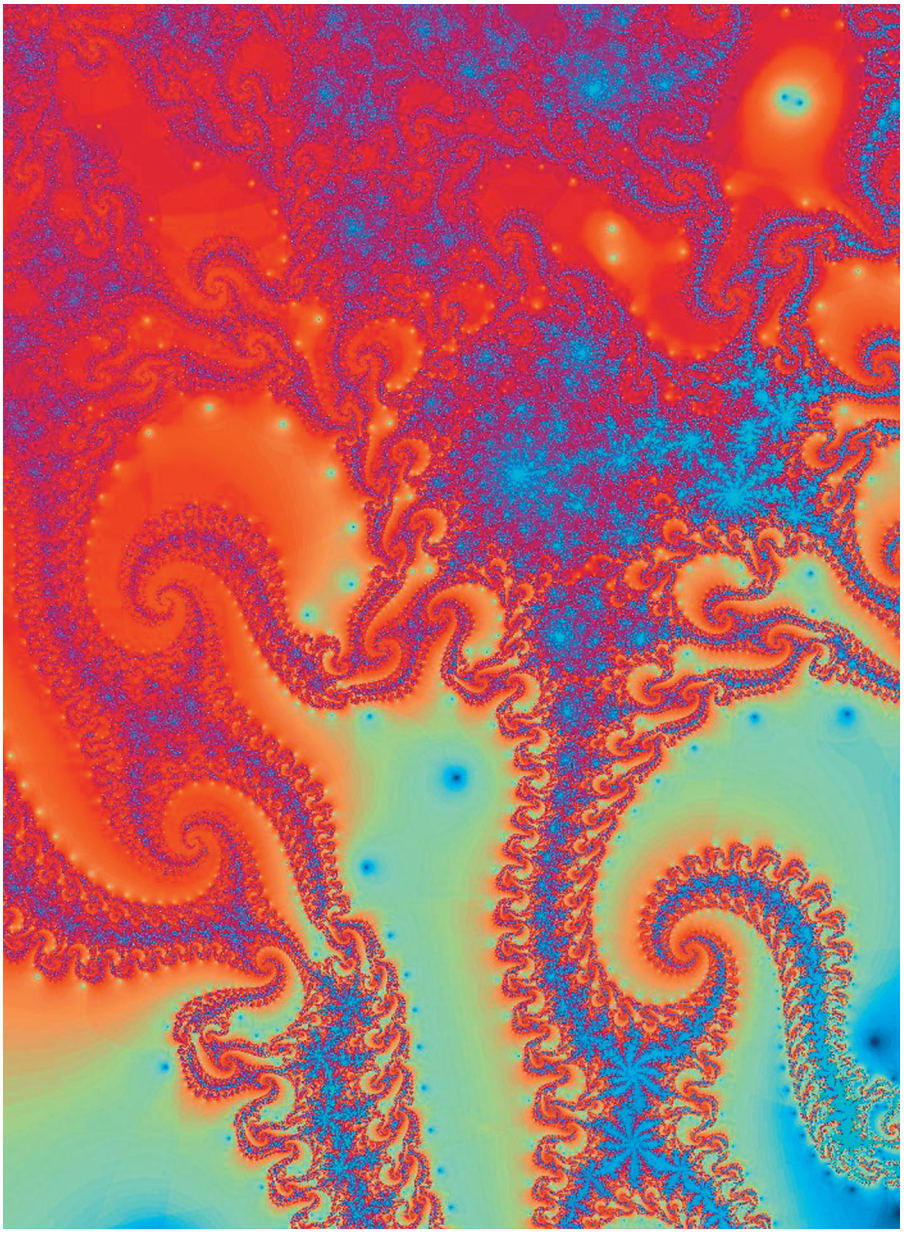

Tidsskrift for åndsvidenskab

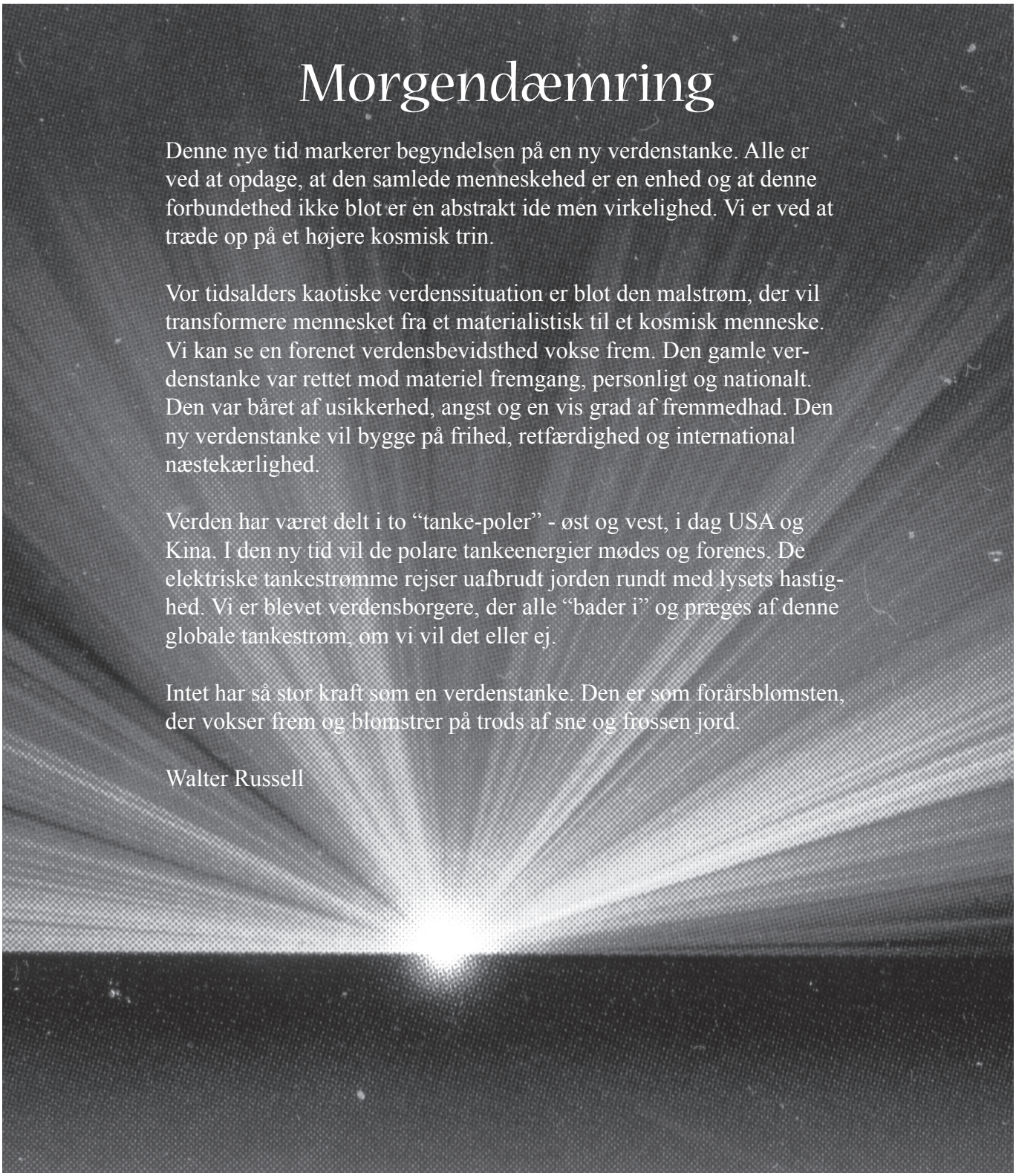

Morgendæmring

Denne nye tid markerer begyndelsen på en ny verdenstanke. Alle er ved at opdage, at den samlede menneskehed er en enhed og at denne forbundethed ikke blot er en abstrakt ide men virkelighed. Vi er ved at træde op på et højere kosmisk trin.

Vor tidsalders kaotiske verdenssituation er blot den malstrøm, der vil transformere mennesket fra et materialistisk til et kosmisk menneske. Vi kan se en forenet verdensbevidsthed vokse frem. Den gamle verdenstanke var rettet mod materiel fremgang, personligt og nationalt. Den var båret af usikkerhed, angst og en vis grad af fremmedhad. Den ny verdenstanke vil bygge på frihed, retfærdighed og international næstekærlighed.

Verden har været delt i to "tanke-poler" - øst og vest, i dag USA og Kina. I den ny tid vil de polare tankeenergier mødes og forenes. De elektriske tankestrømme rejser uafbrudt jorden rundt med lysets hastighed. Vi er blevet verdensborgere, der alle "bader i" og præges af denne globale tankestrøm, om vi vil det eller ej.

Intet har så stor kraft som en verdenstanke. Den er som forårsblomsten, der vokser frem og blomstrer på trods af sne og frossen jord.

Walter Russell

Indhold

3 *Martinus*:
Ånd

4 *Ruth Olsen:*
Materie versus ånd

6 *Gunder Frederiksen:*
Liv

7 *Gunder Frederiksen:*
De skjulte budskaber i vand

10 *Ruth Olsen:*
Korncirkel-fænomenet

12 *Harry Rasmussen:*
Parforholdets "krig" - og "fred"

15 *Ruth Olsen:*
Hvad Walter Russell siger om parforholdet

16 *Ruth Olsen:*
Jesus og Magdalene

19 Dialog:

19 *Jan Tarbensen:*
Rettelserne af Martinus' værker

25 *Søren Ingemann Larsen:*
"Teksterne skal bevares uændret, som de foreligger fra Martinus side"

28 *Tage Buch:*
"Der må ikke ændres et komma II..."

30 *Børge Christiansen:*
Rettelserne i biblen

31 *Allan Christensen:*
Hjernevask

32 *Ruth Olsen:*
Fra en guddommelig Illiade

35 *Eskild Kjær-Madsen:*
Åndsvidenskabens opgave og udfordring i 2000-tallet

37 Om bøger:

37 *Gunder Frederiksen:* Martinus og hans livsværk Det Tredie Testamente - en biografi

39 *Inge Blohm Pedersen:*
Den samme sjæl i mange kroppe

41 *Mette M. Lüchow:*
Livet mellem død og ny fødsel

43 *Børge Christiansen*
Baade-og

45 *Lise Grandt:*
Løft låget - og tænk livet om

46 *Joy Persson*
Nye belæringer

47 *Ingrid Britta Christensen:*
Skæbne og karma

48 *Walter Russell:*
Om solsystemet

49 Kort fortalt

54 Møder

56 Institut for Holistisk Åndsvidenskab

Den Ny VerdensImpuls nr. 3/2005

Red.: Ruth Olsen, Klintvej 104, 4500 Nykøbing Sjælland, tlf. 59 30 52 72,
E-mail: kosmo-info@olsen.mail.dk
og
Gunder Frederiksen, Klintvej 85, 4500 Nykøbing Sjælland, tlf. 59 30 36 51
E-mail: gufr@it.dk

Layout: Tina Raahage
Tryk: Idé og Tryk ApS, 5620 Glamsbjerg
ISSN 0904-0633

DEN NY VERDENS

impuls

ABONNEMENTSPRIS

180 kr pr. år (4 numre),
dog Sverige og Norge **200 kr,** portofrit tilsendt.
Dansk giro: 925 4242 - Norsk giro: 7877 08
07521 - Svensk giro: 39 27 16-7

Bladet udkommer medio marts, juni, september og december

LØSSALG
40 kr stk plus porto, i alt 50 kr

ARTIKLER og andet stof til næste nr. bedes fremsendt **senest 1. november 2005**
Artikelforfattere står selv inde for deres artikels indhold, der ikke nødvendigvis deles af redaktionen.

KOSMOLOGISK INFORMATION
er et bogforlag med speciale i sekundærlitteratur i relation til Martinus' verdensbillede.
Få bogliste tilsendt! Forlags- og redaktionsadresse:
Kosmologisk Information,
Klintvej 104, 4500 Nykøbing Sjælland.
Tlf 59 30 52 72 (bedst hverdage ml kl 9-11)
E-mail: kosmo-info@olsen.mail.dk

↑

BEMÆRK DEN NYE E-MAIL ADRESSE

Forside:
Fraktal fundet på internettet

Leder

Sommeren går på hæld, temperaturen daler - og dermed stiger forhåbentlig læselysten.
Dette nummer er blevet lidt større end sædvanlig, især fylder dialogen om rettelser i Martinus-bøgerne en del. Den debat interesserer nok ikke alle lige meget, men den er principiel og ikke uvæsentlig, set i historisk perspektiv. Og hvis ikke den kunne føres her, hvor så ellers?

Det har været en travl sommer i bogbiksen, især pga vor nyudgivelse - Martinus-biografien.
Men også vor spirituelle biblioteks-service gør sin gavn ligesom vort lille antikvariat. Hertil mangler vi dog flere brugte spirituelle bøger. Så hvis du har nogle stående, du alligevel ikke læser i mere, så lad dem komme andre til glæde gennem bogbiksen.

Bladet bærer iøvrigt præg af, hvad der optager redaktøren lige nu, nemlig Walter Russells bøger. De indeholder så meget tankevækkende stof til supplering af Martinus, at jeg overvejer at få dem oversat og udgivet på dansk.

Go' læselyst!
Ruth

Ånd

v/Martinus

Hvad forstår vi ved ånd? Vi ved fra vor børnelærdom, at ånd var noget, der kom over apostlene, hvorved de fik en anden bevidsthedstilstand end den, de før havde. De kom til at tale i andre tungemål. Dette skal ikke forstås således, at apostlene kom til at tale andre sprog. Apostlene havde en åndelig oplevelse, i hvilken de blev bevidst i andre tankearter end dem, de hidtil havde kendt. De blev med andre ord bevidste i en højere viden om tingene.

Men denne forklaring på hvad ånd er, er ikke tilstrækkelig. Kosmisk set er ånd og materie det samme. Men hvorfor siger vi da "ånd" i det ene tilfælde og "materie" i det andet? For at besvare dette spørgsmål rigtigt, må jeg bede Dem betragte den verden, De er omgivet af. De ser f.eks. naturen, huse, møbler, hinandens organismer osv. Alle disse ting kalder vi for materie. Men undersøger vi derimod det, vi kalder en "oplevelse", ser vi, at den udtrykker en reaktion mellem det i os selv, vi kalder vort jeg og - materien. Igennem denne reaktion tilføres der vort indre det, vi kalder "indtryk". Disse indtryk opbevarer vi i vor bevidsthed, som i virkeligheden udelukkende består af alle de indtryk, vi i vor tilværelse har oplevet. Den samlede sum af disse indtryk udgør, sammen med vort Jeg, det vi kalder "ånd".

Vi ser således, at der for at der kan opstå det, vi kalder "ånd", må være et skillerum mellem os selv og materien. Når De oplever livet, sker denne oplevelse igennem en kæde af indtryk, der går ind til noget i Dem, som så at sige er ukendt for Dem. Herfra vender disse indtryk tilbage til Deres hjerne i form af "tanker" og forlader igen Deres væsen som "udtryk", der får direkte indflydelse på den materie, der omgiver Dem. Vor "ånd" bliver altså til igennem de ydre materiers indtryk på det i vort væsen, vi udtrykker som vort "jeg".

Ånd og materie er i virkeligheden det samme. Sandheden er nemlig den, at det kun er den del af materien, som befinder sig indenfor vor bevidsthed, vi kalder "ånd". Det der er udenfor, det være sig faste, flydende eller luftformige stoffer, kalder vi "materie". Når vi dør, sker der kun det, at vort liv, der før var af indvendig karakter, dvs opstod som reaktion mellem os selv og en yderverden, nu bliver af udvendig karakter. Årsagen hertil er, at de åndelige verdner består af samme stråleformige materie, som vor indvendige verden her er bygget op af.

Ånd begynder altså der, hvor vore fysiske sanser møder deres grænse. Ingen kan med sine hænder tage på sine "erindringer". Og dog eksisterer disse erindringer som ligeså realistiske som det, man fysisk kan tage og føle på. Erindringerne udtrykker altså et område, hvor den fysiske materie er gået over i en form, vi kalder "åndelig". Denne erindringsskabelse foregår uafladelig. Intet levende væsen kan være til, uden at der uafladeligt strømmer indtryk ind i dets bevidsthed. Disse indtryk går videre end til den almindeligt kendte del af bevidstheden. De går ind i det område af det levende væsen, jeg kalder "Jeget" eller X1.

Martinus' portræt malet af Vivian Blohm Rainer

Når man f.eks. sidder i sin stol og koncentrerer sig om alt det, man har oplevet dagen igennem, spørger man uvilkårligt sig selv, hvor alle disse indtryk er henne. De synes ikke at være i hjernen og er det heller ikke, de er gået videre og er nået til et område, der er utilgængeligt for sanserne, et område jeg kalder "overbevidstheden". Indenfor dette område "vender" indtrykkene og strømmer tilbage i den vågne dagsbevidsthed, men nu iklædt den materie, vi kalder "tanker".

Det levende væsen er altså et væsen, i hvilket energierne går ind. Det oplever, det fornemmer, det sanser indtrykkene som behag eller ubehag og giver dem udtryk igen igennem sin evne til at skabe. På denne måde opstår al bevægelse i tilværelsen. Når en kunstner maler et billede af naturen eller viser os noget af sit eget indre, er hans skabelse i virkeligheden en reproduktion af noget, som først er kommet udefra, og som han nu er i stand til at sende tilbage, men i en sådan form, at det er præget af hans indstilling til livet.

På samme måde som en kunstner reproducerer sine sanseindtryk, reproducerer ethvert jordmenneske sine indtryk. At udtrykke et menneske som mere eller mindre begavet, er i virkeligheden blot det samme som at sige, at det har større eller mindre evne til at reproducere sine indtryk. Forskellem mellem et primitivt og et udviklet menneske er altså ene den, at det primitive menneske ikke har det udviklede menneskes evne til at gengive sine indtryk, sine oplevelser i klare tankebilleder.

Denne evne til påny at udsende det modtagne vokser igennem det enkelte menneskes daglige korrespondance med tilværelsen. Takket være den kendsgerning, at alle levende væsener er absolut udødelige, og liv efter liv fortsætter deres udvikling frem, vil livet efterhånden blive langt mere nuanceret, end tilfældet er i dag. Alle er på vej til at blive kunstnere, hvilket altså blot vil sige mennesker, der har en større evne, end det nu er almindeligt, til at kunne give udtryk for, hvad livet har bragt dem af oplevelser.

Der foregår altså en cirkulation i hvert eneste levende væsen. Uden det var således, ville der ikke eksistere nogen som helst form for liv. Ånd er således en absolut realitet, det er i sin analyse identisk med bevidsthed. Efterhånden som det jordiske menneske får større indsigt, vil det få evne til at opleve ånd som materie. Mennesket vil nå frem til i en langt højere grad end nu at kunne korrespondere med sine åndelige legemer. Det anvender denne korrespondance allerede nu, men blot ikke i nævneværdig bevidst form. Når De f.eks. bemærker et andet menneskes "atmosfære", da koncentrerer De Dem i virkeligheden om dette menneskes åndelige side. Denne koncentration kan være så stærk, at De langt mere retter Dem efter denne atmosfære end efter, hvad det menneske med ord åbenbarer af sit eget væsen.

Når mennesket dør, kommer det netop til en verden, hvor det korresponderer med materien i dens åndelige form. I den verden fremtræder det jordiske menneske ikke alene i den form, De kender her fra det fysiske plan, det fremtræder også omgivet af farver, som er synlige for iagttageren.

Vi har altså et åndeligt område, som ikke er tilgængeligt for de fysiske sanser. Indenfor dette område beskæftiger vi os med en stor mængde materie, som vi ikke i det daglige liv anerkender for at være materie, men som vi derimod kalder tanker, ideer og indtryk. Men alle disse ting er materie. Når vi kalder denne materie "åndelig", er det, fordi den forekommer os abstrakt. Men vi må lære at forstå, at disse abstrakte ting er ligeså virkelige som det, vi i denne verden kan "tage og føle på".
(Uddrag af en tale, Martinus holdt d. 24/5-1942)

MATERIE VERSUS ÅND

v/Ruth Olsen

Jeg bringer ovenstående uddrag af en tale, Martinus har holdt, for med den som anledning at "grave" lidt i, hvordan Martinus bruger begrebet "ånd" i forhold til materie. Her sætter han både skel og lighedstegn imellem de to begreber. Han siger, at ånd og materie i virkeligheden er det samme, men samtidig siger han, at ånd begynder, hvor vore sanser ikke længere kan opfatte materien/energierne.
Fra andre steder i hans værk har jeg opfattet det sådan, at energierne, synlige eller usynlige, er "mediet" dvs det der er "bærer" af budskabet, af meningen, som er ånd.

Det er *betydningen* af energisvingningernes mønstre, der er det åndelige, ikke energien i sig selv. Således har han forklaret forskellen mellem en bogs bogstaver hhv talens lyde og deres betydning. Altså stofside kontra livsside. Et andet sted har Martinus sagt, at ånd er noget immaterielt, der kan indkapsles i noget materielt. Ånd er årsag, materie er virkning.

Af samme grund bruger Per Bruus-Jensen ordet "parafysisk" om de energier, de fleste af os endnu ikke har sanser til at registrere. Dvs han taler om en parafysisk verden i stedet for en åndelig verden. For uanset om vi er her eller "hisset", hører energierne med til stofsiden - altså X3.

Svend Åge Rossen skriver i sin afhandling om "Bevidsthedsproblemet", at materie er det materiale, jeg'et bruger til at skabe, tænke og kommunikere med, mens ånd er den *måde*, hvorpå jeg'et udnytter materialet.

Altså ser det ud, som om Martinus forvirrer begreberne med sit lighedstegn mellem ånd og materie. Og dog!

Walter Russell (ham jeg skrev om i sidste blad og skriver mere om andetsteds i dette) siger, at Gud skaber ved at spalte sin bevidstheds lys op i to modsatrettede bevægelser - og styre dem. Dvs hans Jeg (X1) skaber bevægelsen/energierne. Alle har vi dette X1, da vi jo er del af Guds X1, så denne materialisering kan vi alle - endnu dog kun på et primitivt plan. Vi kan nemt gøre det, når vi kommer over på "den anden side", fordi energierne her er lettere at have med at gøre.

Videre siger Russell, at al kraft ligger i det stille centrum, det rolige ligevægtspunkt. Kraften er det samme som bevidsthedens ønsker. Det er ønsket, der sætter kraftens svingninger i gang i form af to modsatrettede bevægelser. Det kalder han elektricitet. Det stille centrums kraft er årsagen, bevægelserne er virkningen. Kraften manifesterer sig som bevægelse, men den *er* ikke bevægelsen. F.eks.: Når en mand vil løfte en kuffert, kommer kraften fra hans beslutning om at løfte den, energien han skal bruge er blot hans villige tjener.

Her genkender vi Martinus' beskrivelse af X1 som årsag og X3 som virkning med urbegæret som det, der udløser manifestationen. Beskrivelsen af X1 som skaberen og X3 som det skabte. X1 som ånd, X3 som materie. Men de er jo del af samme helhed, det ene kan ikke eksistere uden det andet. Og selv om vi kalder det ene immaterielt (X1) og det andet materielt (X3), er det ikke to forskellige ting, men uadskillelige sider af samme sag.

Så det lykkedes mig alligevel ikke at tage Martinus i at vrøvle!! Han sagde jo også kun, at "kosmisk set" var ånd og materie det samme!

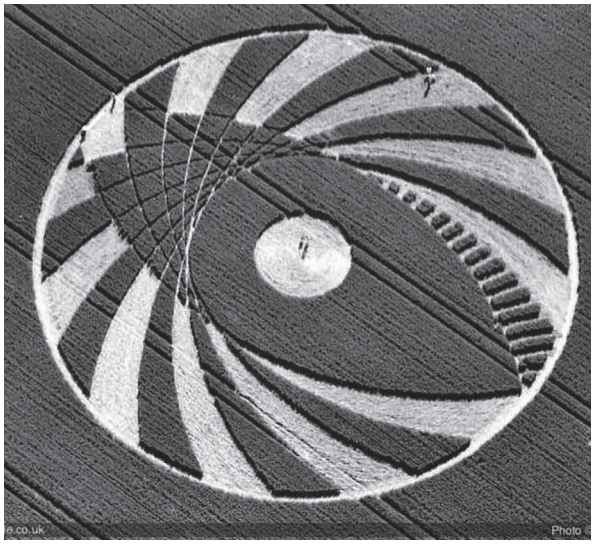

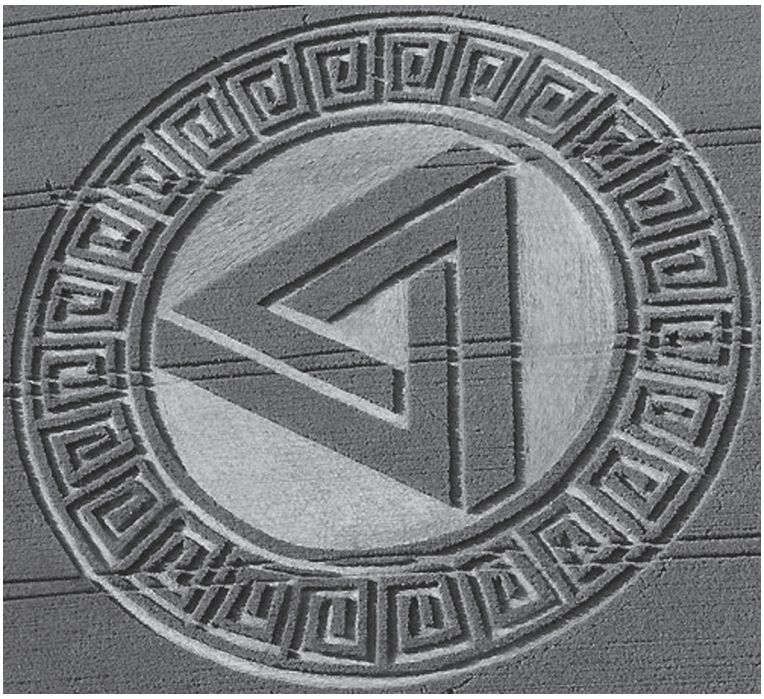

To af årets korncirkler fra England

Liv

v/Gunder Frederiksen

Hvad er liv? Min første tanke var: ”Mon der i det hele taget er nogen der tænker over det? Jeg valgte at spørge nogle bekendte. Den første jeg spurgte, var forholdsvis nybegynder som Mormor. Hun svarede: Det er, når mit barnebarn strålende af fryd kommer stavrende hen til mig og siger ”Det er min mormor”. Den næste – en kvinde i den modne alder - svarede, at det er oplevelsen af fødsel. En tredje pegede på orgasmeoplevelsen.

Fælles for dem er, at det er oplevelser, de selv har haft, og hvor de har haft deres mest intense oplevelser af liv – en slags top-oplevelse – en oplevelse, hvor livet mest klart og intenst evt. som en intensiv lykkeoplevelse har manifesteret sig i deres liv. Men det er jo ikke svar på, hvad liv dybest set er for noget.

Søgning på nettet er nærmest håbløst, idet der er alle mulige svar på, hvor i litteraturen ordet liv forekommer, men ikke hvad det er. Men bliver vi inden for vore egne græsgange, så har Per Bruus Jensen imidlertid udtalt sig om det i bogen ”Eksistens og udødelighed” (s. 19). Per skriver: ”For den materialistiske livsopfattelses vedkommende har der indtil for få år siden sædvanligvis drejet sig om fire sæt betingelser, nemlig:

1. Evne til stofskifte. 2. Evne til energiudvinding ved forbrænding 3. Evne til at reagere på ydre påvirkninger. 4. Evne til forplantning og udvikling.

En anden kilde, en fransk nobelpristager ved navn Monod, anfører flg. tre betingelser for liv:
1. Evne til selvorganisering 2. Evne til at reagere på påvirkninger 3. Evne til reproduktion.

I begge tilfælde er der imidlertid kun tale om, hvad en materialistisk livsanskuelse har vedtaget som gældende livskriterier. Dertil kommer, at der kun er tale om, hvordan liv giver sig udtryk, hvad begrebet liv har evne til – ikke hvad det er. Meget tyder på, at der ikke ud fra en materialistisk livsanskuelse findes noget svar. Ikke så underligt at Martinus taler om et mysterium – livsmysteriet. Men et mysterium, som han imidlertid i kraft af kosmisk bevidsthed har præsenteret verden for en løsning på, dvs. han har præsenteret verden for livsmysteriets løsning evt. som en hypotese til yderligere efterforskning for hvem der har mod og evner til det.

Livets fornemste kendetegn

Som det sikkert er mange af vore læsere bekendt, har Martinus ofte udtalt, at bevægelse er livets fornemste kendetegn. Men her er vi heller ikke ved roden af problemet, for det er jo kun hvorledes liv giver sig udtryk – giver sig til kende – ikke hvad det er. Det er som vi her er præsenteret for et grundlæggende begreb, som er så almindeligt, at vi slet ikke tænker på, hvad det egentlig er.

Men Martinus stopper da heller ikke her. Han beder os iagttage bevægelserne, som vi ser over alt lige fra de mindste bevægelser i atomernes og elementarpartiklernes verden til klodernes, galaksernes og universernes gigantiske bevægelser i verdensaltet. Martinus henviser også til at skue indad i vor egen organisme, hvor vi – hvis vi ikke bryder uhensigtsmæssigt ind i det – præsenteres for en fantastisk hensigtsmæssighed og logik. Ergo må der være bevidsthed, tanke, liv bag – altså et levende væsen., ligesom der må være tanke og bevidsthed bag bevægelserne i makrokosmos.

Martinus kommer ad logikkens og analysens vej frem til, at alt er liv – og at liv er knyttet til levende væsener, hvor et levende væsen grundlæggende defineres som et treenigt princip: et jeg (også benævnt som X1) med en skabeevne (X2) og livsoplevelsen inklusive redskabet for livsoplevelsen – organismen. (X3). Og som han bl. a. viser i et af sine geniale symboler under navnet livsenhedsprincippet: liv eksisterer inden i liv. – Liv er et allestedsnærværende og altomfattende begreb – Guds egen bevidsthed, som den giver sig til kende overalt.

Det levende væsen er ved roden udstyret med et begær efter at opleve – et urbegær, og det er tilfredstillelse af dette grundlæggende begær, der er livets oplevelse, og hvor det helt elementært giver sig til kende i form af bevægelse. Og som vi ved, er der bevægelse overalt – såvel i atomernes som galaksernes verden – i det store som i det små.og vel at mærke ordnede bevægelser. Altså er der bevidsthed bag bevægelserne og dermed liv. Vi ser da også, at Martinus overalt i sine værker sidestiller begreberne bevidsthed og liv. Guds bevidsthed er altomfattende. Der er liv overalt. Interessant at en japaner ved navn Emoto gennem forskning i vand er kommet til resultater, der ligger meget tæt op ad Martinus. Se den følgende artikel!

De skjulte budskaber i vand

v/Gunder Frederiksen

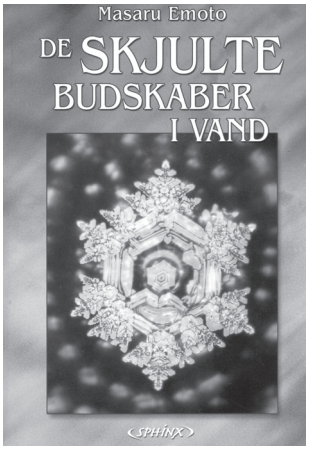

Vi kender den japanske vand-ekspert og filosof Emoto fra en tidligere bogudgivelse om vand "The message from Water", som vi behandlede ret udførligt i IMPULS (se flg. numre 4/1999, 1,2,3/2000 samt 1/2001). "De skjulte budskaber i vand" er imidlertid ikke blot en oversættelse til dansk af "The message from Water", som man kunne fristes til at tro, men en nyudgivelse med langt mere tekst, hvor "The message from Water"jo lægger mere vægt på de smukke illustrationer til gengæld for mindre på tekst.

På forbilledlig vis er Emoto i stand til at uddrage fin livsvisdom fra eksperimenter med iskrystallerne. "De skjulte budskaber i vand" er nydelse fra første til sidste side. Det drejer sig naturligvis først og fremmest om genkendelsens glæde, men også og ikke mindst om mødet med et menneske, der med liv og sjæl præsenterer sine opdagelser. Det er så sjældent, man møder ægte begejstring, så når det endelig forekommer, er det som det varmer sjælen og vækker nysgerrigheden: "Hvorfor så begejstret?". Dertil kommer glæden ved at møde eksperimentel bekræftelse på Martinus´ analyser over det levende verdensalt.

Hvad er liv?

"De skjulte budskaber i vand"er videnskab – åndelig videnskab. Martinusinteresserede vil føle slægtskabet. Spørger man f. eks. "Hvad er liv? Så vil bogen bringe en et godt stykke på vej til et svar, idet Emotos forskning viser, at vand er langt mere levende, end man ved første øjekast skulle tro. Vand kan optage, bevare og videre-bringe menneskers følelser og tanker og er således med til at bekræfte Martinus budskab om liv som et altomfattende element. Menneskene kan ikke blot kommunikere med vand, men også påvirke det med sine tanker og tale og modtage dets reaktioner.

Emoto har f. eks. engageret en buddhistisk præst til at messe en helbredende bøn ved bredden af en sø. For at undersøge hvilken virkning det havde på vandets kvalitet blev der taget krystaliseringsprøver af vandet før og efter bønnen. Overraskende for de fleste mennesker og sikkert også for en materialistisk videnskab, hvis den blot ville interessere sig for det, var der en betydelig forskel på de to krystaller. "Den første krystal (før bønnen) ligner et forvredet ansigt, medens krystallen efter bønnen var harmonisk og smuk. (Ill. S. 60).

Og så en interessant vinkel på ovennævnte eksperiment: Der skete det overraskende, at der efter en buddhistisk munks bøn ved søen optrådte 7-takkede stjernekrystaller, hvad man ikke havde set før, idet seks altid var normen. Forklaringen kom, da munken fortalte, at han tilhørte en buddhistisk retning, der betragtede 7-tallet som helligt. Også det kunne vandet afsløre – sig ikke at vand er dødt!

Liv som information

Som homøopatien hævder, er det den information, vandet bærer, der er det centrale – citat: Hvis et menneske f. eks. lider af blyforgiftning kan symptomerne lettes ved indtagelse af vand med et minimalt blyindhold – en opløsning – en opløsning i forholdet 1: 10^{400}. På det niveau er stoffet i praksis ikke længere til stede i vandet, men dets karakteristika vedbliver at være til stede og danner den medicin, der kan behandle blyforgiftning. Det er altså den information, som stoffet – i vort tilfælde vandet – er bærer af, der er liv.

Når Martinus hævder, at bevægelse er livets fornemste kendetegn, samt at bevægelse er et altomfattende begreb (der er bevægelse overalt), så kan vi konkludere, at liv

er overalt. Alt er liv, men liv er også information, og information er udtryk for bevidsthed. Vi kender bevidsthed som vekselvirkningen mellem det levende væsens jeg og omgivelserne. Og da Gud er identisk med verdensaltet , er det enkelte levende væsen altid i vekselvirkning med Gud. Det er bevidsthed eller liv som Gud udtryksform.

Eksperiment med ris

Men det er ikke blot vand, der påvirkes af menneskers tanker og tale. ”En familie, der abonnerede på Emotos tidsskrift foretog et interessant eksperiment. De anbragte noget ris i to glaskrukker, og hver dag i en måned sagde de ”mange tak” til den ene krukke og ”din tosse” til den anden, og så undersøgte de, hvordan risen ændrede sig. Efter en måned begyndte den ris, der modtog ordene ”mange tak” at gære med en sødlig duft, der mindede om malt, hvorimod den ris, der blev udsat for ”din tosse” begyndte at gå i forrådnelse og blive sort.

Her vil det naturligvis være mest videnskabeligt korrekt, hvis man samtidig kontrollerer, hvad der vil ske med ris, hvis man intet foretager sig med den. Det er også beskrevet i bogen. Citat: ”Den ris, der blev ignoreret, rådnede før den ris, der blev udsat for ”din tosse”. (s. 92). Det ser altså ud som om det er værre at blive ignoreret end at blive hånet. Men det lyder vel også ret sandsynligt, at det er sværere at skulle opleve sig som ”intet” end ”noget” – selv om dette noget er af negativ karat?

Emoto konkluderer, at vi kan lære noget meget vigtigt: ”Vi må sørge for at vise vore børn opmærksomhed og tale med dem. Lige fra undfangelsen bør vi udtale venlige og kærlige ord til dem”.(s. 93) - Og vel at bemærke undlade det modsatte. Her er der tale om et utrolig vigtigt budskab også til den kvinde, der evt. uden eget ønske er blevet gravid og derfor sender negative - evt. depressive – verbale eller blot tankeenergier til det foster, hun bærer under sit bryst. ” Ikke noget nyt”, vil nogle sige, og det er naturligvis rigtigt. Ikke desto mindre er jeg overbevist om, at vi ikke har nogen skade af at blive mindet om at udvise den største respekt for alt levende – også og ikke mindst i dets allermest spæde form.

Levende væsener

Er det ikke et vidunder, at der eksisterer utallige iskrystaller, som alle bærer sekstallet i deres form og ikke desto mindre findes der ikke to ens – et klart udtryk for individualitet. Men i kraft af såvel orden som skønhed er der også tale om ”intelligent design” – altså bevidsthed og dermed liv. Og da liv altid er knyttet til et levende væsen, bliver konklusionen, at de enkelte vandmolekyler er levende væsener – dvs. udtryk for det treenige princip: et Jeg (eller skaber = X1) med en skabeevne (X2) og noget skabt = en organisme (X3). Den materialistiske videnskab vil dog næppe gå så vidt. Blandt andet vil den påpege, at iskrystallerne mangler evne til forplantning.

Emotos forskning er imidlertid et klart advokatur for det levende, organiserende og kreative verdensalt, hvori ”vi alle lever, røres og er”. (bibelen). Men Emotos bog om vand er også et budskab om kærlighed. Citat: ”Din bevidsthed, opmærksomhed og gode vilje, og dit smil, der udspringer af en følelse af kærlighed, alt dette giver nyt liv til vand og fører til skabelsen af et nyt og prægtigt univers”. (s. 93). – Gennem sin forskning i vand åbenbarer Emoto sig også som en højst tiltrængt fredens apostel.
Men også sundhedsapostel. Som vore læsere sikkert ved, er det vand, der løber gennem lige rør og som vi henter ved at lukke op for vandhanen ikke særlig sundt. En sådan ensretning i fangenskab er imod vandets natur. Emoto: ”Når vand udsættes for højt tryk og løber gennem lange lige rør, nedbrydes vandklyngerne, og mineralerne undslipper”. Vand elsker frihed og bevægelse – jo mere jo bedre. Emoto: ”Metoder, der får vand til at strømme ubesværet, er alle andre medicinske metoder overlegne”. s. 105.

Et morsomt eksperiment

Vil man se yderligere tegn på, hvilken indflydelse på omgivelserne vor tænkning kan have anbefaler Emoto et morsomt eksperiment. Han anbefaler en leg, som man kan kalde” skyfjernelse” (s. 113), hvor vi skal prøve at fjerne skyer ved tankens kraft – Citat: På en delvis overskyet dag kigger du op på himlen og retter din opmærksomhed mod én bestemt sky, gerne en der ikke er alt for stor. Dine tanker er meget vigtige, når du leger denne leg, så det er vigtigt, at du tror på, at skyen vil forsvinde, men uden at du anstrenger dig alt for meget. Hvis du koncentrerer dig for stærkt, vil det hindre, at din energi bliver sendt ud.

Når du er klar, så forestil dig en usynlig energistråle, der sendes fra din bevidsthed op mod skyen og sprænger den i småstumper. Se i dit sind, hvordan laserstrålen rammer hele skyen og ikke bare en enkelt del.
Sig så, i fortid: ”Skyen er forsvundet”, mens du samtidig siger til energien (også i fortid): ”Tak, fordi du gjorde det.” Hvis du følger disse skridt, er jeg overbevist om, at skyen vil begynde at opløse sig og forsvinde i løbet af et par minutter”

Emoto fortsætter: Dette forsøg viser, at menneskets bevidsthed kan have en enorm indflydelse på verden omkring os. Skyer består af vand i luftig tilstand, og derfor reagerer de særlig hurtigt på din vilje.” (s. 113-14)
Menneskene vil kunne skabe en fredelig verden, hvis

vi blot kunne lære altid at tænke positivt. Det er jo ikke blot vand og ris, der reagerer positivt, når det udsættes for kærlige og taknemmelige tankeenergier. Det gør også vore medborgere – vor næste. Smil til verden – altså hele verden og den smiler til dig. Det er kernen i Emotos budskab

Guds bevidsthed

Emoto skriver: ”Vand er tydeligvis den kraft, der skaber og giver liv” og ”Vand er livets moder”. Vor egen organisme består af 70 % vand, hvilket dog ikke betyder at vi kan sætte lighedstegn mellem vand og liv. Men vand er bærer af den information = bevidsthed. Vi kommer dermed svaret nærmere ved at sige, at liv er lig med information – en altomfattende information og dermed Guds bevidsthed.

At det er selve informationen, der har helbredende virkning har Homøopatien vist. Jo større fortynding af stoffet des større helbredende virkning har det. Selv det er faktisk, hvad Emoto har afdækket på fremragende vis gennem sin dybtgående forskning. Vand har hukommelse, vand har reaktionsevne, ja, som Emoto udtrykker det: Vand har skjulte budskaber til menneskene – budskaber som forstået i den ånd, hvormed de er bragt indebærer et vægtigt bidrag til en skønnere og mere harmonisk forståelse af verden.

Hele dette gigantiske panorama af liv, der omgiver os overalt, beskriver Martinus som et altomfattende logisk og kærligt verdensalt som i sin rod er identisk med det overordnede begreb vi kender som den alkærlige, almægtige og alvise guddom, hvori vi alle lever, røres og er. Og vil man finde verifikation og sandsynlighedsbeviser for dette verdensbillede er der flere muligheder, hvoraf vi kan rette opmærksomheden på begrebet vand, hvor vi endog finder en af verdens mest vidunderlige udtryksformer for, hvorledes liv giver sig til kende.

Masaru Emoto: ”**De skjulte budskaber i vand**”
192 s. 199,- kr. Forlaget Sphinx..

.

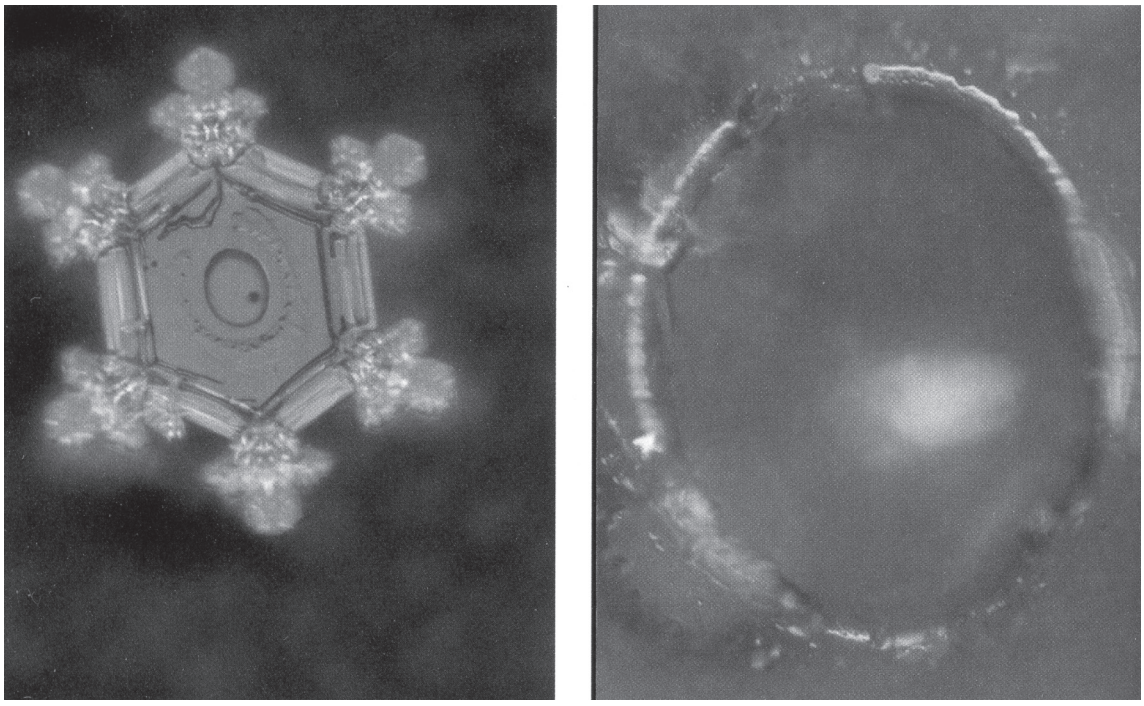

Krystallen til venstre er blevet forevist ordene ”kærlighed og taknemmelighed”. Krystallen til højre er destilleret vand, der er blevet opvarmet i en mikrobølgeovn.

KORNCIRKEL-FÆNOMENET

v/Ruth Olsen

Jeg er vældig fascineret af fænomenet korncirkler, men har haft svært ved at se hensigten med dem. At der står høj intelligens bag denne manifestering, kan ingen være i tvivl om, men vil man andet og mere end at fortælle os, at der er væsner med højere intelligens end os i universet?

Nogle norske korncirkel-interesserede har skabt en film, der ud over at være fantastisk smuk også er vældig oplysende. De der ser den kan ikke mere være i tvivl om korncirkelfænomenets seriøse betydning som en form for budskaber. Endnu har vi blot svært ved at tolke dem. Mange virker som symboler i stil med Martinus', men der følger ikke forklaringer med. Her må vi selv arbejde os frem til at forstå meningen.

Det er der også nu en del, der er i gang med, viser filmen. Bl.a. har en forsker opdaget, at vi via en korncirkel har fået en let og elegant måde til udregning af "cirklens kvadratur". Om dette står der i min gamle ordbog: "Cirklens kvadratur: et siden oldtiden kendt problem, der går ud på med passer og lineal at konstruere et kvadrat, hvis areal er lig arealet af en given cirkel. Allerede Newton har bevist, at opgaven er uløselig. Uløseligheden hænger sammen med, at tallet Pi ikke nøjagtigt lader sig bestemme ved geometriske konstruktioner."

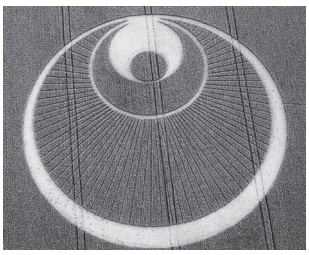

Men det kunne de altså - de kloge korncirkelskabere.

I filmen ser vi to lysende kugler, der på sekunder skaber en korncirkel med et syvarmet mønster. Det er den eneste gang, det er lykkedes at filme en korncirkels tilblivelse. Mange har gjort sig anstrengelser for at påvise, at filmen er et falsum, men det er ikke lykkedes. Der er efterhånden mange øjenvidneskildringer af korncirklers tilblivelse, men de tillægges jo ikke megen værdi af skeptikerne. Til gengæld påvirker det de oplevende så stærkt, at det ændrer deres liv.

Mange års videnskabelig forskning af såvel jordbunden som kornet i en korncirkel viser, at der er sket en påvirkning af tilsyneladende tre forskellige typer energi: En varmepåvirkning sandsynligvis fra mikrobølger, et stærkt magnetisk felt og en usædvanlig elektricitet.

Kornstråene er ikke knækket som ved de menneskeskabte korncirkler, men bøjet ved at stråenes nederste ledknuder er forlængede, dvs kornet kan vokse videre, selv om det ligger ned. Leret i jordbunden har en højere grad af krystallisering end normalt, hvilket tyder på et højt tryk og stærk varme, og man har fundet utallige små magnetiserede partikler af rent jern.

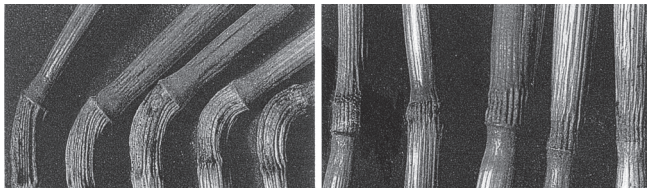

Når korncirkler opstår i modne planter, ser man en overraskende høj vækstrate i de enkelte korn, nogle gange helt op til en fire-fem dobling. Det "trækker vejret" hurtigere så at sige, dvs det er stresset og hyperventilerer. Det høje energiniveau i en korncirkel har i det hele taget mange forskellige virkninger på folk og teknologi. Batterier bliver "flade", så mobiltelefonen eller filmsapparatet ikke virker. Folk kan føle sig "høje", intenst lykkelige, ja nogle er blevet helbredt for fysiske skavanker. Men dyrene bryder sig ikke om den energi og vil ikke ind i cirklen, og mus vil ikke spise kornene derfra.

Nu findes der mange hjemmesider på internettet, hvor man kan se og læse om korncirkler. Der skrives også en del bøger. Den jeg just har læst er norsk, skrevet af Eva-Marie Brekkestø (Indre Ledelse Forlag, 2004).Derfra er følgende oplysninger og citater taget.

En øjenvidneberetning

Der findes som sagt efterhånden mange øjenvidneberetninger om korncirklers tilblivelse, én af dem lyder:
"Den 17.maj 1990 kl. 8 om aftenen gik ægteparret Thomlinson en tur op på Bryony Hill i Surrey. Da de er på vej ned ad bakken, ser de kornmarken bølge af en pludselig kraftig vind. Noget der ligner en tåget vattot ruller hurtig nedad bakken. På et sekund er den nede ved den mark, hvor de står. Centret af "vattotten" trækker sig sammen til en hvirvelvind, som giver en summende lyd fra sig. Den bliver stærkere og lyder så nærmest som en panfløjte.

Tågebolden som nu skinner med et svagt lys, cirkler pludselig rundt om dem. Vindstyrken er kraftig og udøver et stærkt pres mod deres hoveder, det prikker i hele kroppen og hårene rejser sig på hovedet. Pludselig suger vinden dem med sig fra stien og ud på marken, og de ser hvordan

en korncirkel tager form omkring dem i løbet af sekunder. De ser hvordan hvirvelvinden i en spiralbevægelse fra centrum og udefter lægger kornet ned i en cirkel.
Hvirvelvinden deler sig i to, og den ene forsvinder, mens den anden flyver summende forbi dem og laver på et par sekunder nok en cirkel lidt derfra. Samtidig danner der sig i udkanten af den første cirkel, hvor ægteparret befinder sig, mange skinnende småkugler af hvirvelvind, der snurrer rundt mens de varsomt lægger mere korn ned, så cirklen udvider sig.
Hvirvelvinden, der lavede den anden cirkel, har nu forvandlet sig til en skinnende gennemsigtig søjle, som strækker sig mod himmelen, så langt de kan følge den med øjnene. De små kugler har også forandret sig, det tågede udseende er væk og i stedet ser de ud, som om de er lavet af "vandagtig glas" med en geleagtig kerne."

Hellig geometri?

Ofte kan formationer, som ved første øjekast ser meget enkle ud, vise sig at være temmelig avancerede. Tre cirkler f.eks. viser sig at forholde sig så eksakt til hinanden, at deres tangenter danner et perfekt mønster af ligesidede trekanter. Intet ved mønstrene er tilfældigt. De bygger på bl.a. det gyldne snit, fraktaler og spiraler og opleves netop så smukke, fordi de er så geometrisk perfekte og viser grundlæggende matematiske principper.

Nogle kalder dem "geometrilektioner", fordi de er resultatet af tusindvis komplicerede beregninger. Moderne fraktalmønstre lader sig ikke konstruere manuelt på papir, men kun ved hjælp af nyere computerprogrammer. Antikkens matematikere mente, at indsigt i geometrien er nøglen til at forstå universet. Derfor blev den kaldt "hellig". Hellig geometri udtrykker sig overalt i naturen, den er en slags kosmisk DNA.

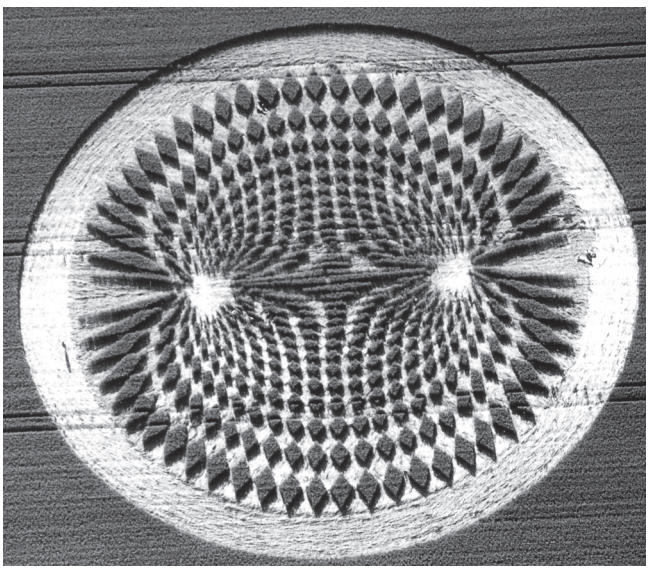

Det er tankevækkende, at hvis vor tids komplekse korncirkelmønstre var opstået for hundrede år siden, havde vi ikke forstået et pluk. Det er jo først, når vi kan se dem oppe fra luften, at vi kan opfatte mønstrene. Det er også tankevækkende, at de først begyndte at blive komplekse, da internettet var taget i brug af mange mennesker, således at mange personer kan studere mønstrenes symbolik og geometri.

Mange af mønstrene de sidste 20 år har været kendte spirituelle symboler. Det gælder Kabbalaens "Livets træ", det ægyptiske "Horus' vinger", det keltiske kors og "ildhjulet", indiske mandala'er og en del indianske symboler. Betyder det mon en opfordring til en forening af jordens religioner? Eller blot et tegn på, at et spirituelt nybrud er ved at ske?

Carl Gustav Jung bemærkede, at når hans patienter nærmede sig et stadium i terapien, hvor et gennembrud var muligt, begyndte de ofte at drømme om og også tegne geometriske mønstre, mandala-lignende mønstre. Han mente, at disse mønstre udtrykte et nødvendigt fokus i helbredelsesprocessen. Han begyndte også selv spontant at tegne sådanne mønstre, da han gennemlevede en personlighedskrise.

Kan en korncirkel bestilles?

En korncirkelforsker, Colin Andrews, fortæller hvordan han længe havde været optaget af keltiske symboler. En dag i 1988 "sendte" han et ønske til kræfterne bag korncirklerne: han ville gerne have et keltisk kors i en mark nær sit hjem. Næste dag kunne han næsten ikke tro sine egne øjne, i marken lige ved hvor han boede var der kommet en korncirkel, netop formet som et keltisk kors.

I en hollandsk dokumentarfilm fortæller den japanske forfatter Maki Masao, hvordan en gruppe japanere var kommet til Wiltshire sommeren 1999 for at studere korncirkler. De ville gerne teste påstanden om, at fænomenet kommunikerer med folk. De mediterede på en bøn om at få en korncirkel, der skulle opfylde fire betingelser: Det skulle opstå samme nat, i nærheden af Silbury Hill, i vestlig retning fra højen, og mønsteret skulle indeholde et japansk element.
Næste morgen lå der en korncirkel lidt vest for Silbury Hill. Den viste et japansk hussymbol og det var udført som origami, som er en japansk teknik for fletning af papir.

Hvad man end tror er meningen med korncirklerne, vil alle der involverer sig i fænomenet blive tvunget til at tænke sit verdensbillede om igen. Meningen er måske blot den enkle at få folk til at undres - og stille spørgsmål. På en smuk, munter og ikke-truende måde får de mennesker til at sætte spørgsmålstegn ved det gængse virkelighedsbillede. Mange oplever, det forandrer deres liv totalt. Det handler om en personlig udviklingsrejse.

Parforholdets 'krig' – og 'fred'

Af Harry Rasmussen

Næsten daglig kan man høre om eller læse i medierne, at så er det ene og så det andet mere eller mindre kendte par blevet skilt eller er gået fra hinanden, og hver for sig søger de to involverede og ofte 'sårede' parter i det mislykkede forhold at finde sine egne ben at stå på igen. Ikke sjældent giver man hinanden skylden for det, der i reglen føles som et nederlag, i det mindste for en af parterne. Måden, man søger at komme videre på, er naturligvis individuel og kan være meget forskellig fra menneske til menneske, men fælles for de fleste er det, at de før eller siden hver især finder sammen med en ny partner, i håbet og forventningen om at finde 'lykken' på ny. I nogle tilfælde lykkes det, i andre ikke, og der er ikke så helt få eksempler på folk, der har været gift både tre eller fire gange, uden at det i længden er lykkedes at få forholdet til at fungere tilfredsstillende for begge parter.

Imidlertid findes der dog også eksempler på både første-, anden- og tredjegangs-ægteskaber eller parforhold, som er vellykkede og hvor begge parter i hovedsagen er tilfredse med samlivet. Alligevel rokker dette ikke ved, at parforholdet og ægteskabet som institution betragtet, nu i snart mange år har været og fortsat er i krise, hvilket enhver vil kunne overbevise sig om, ved at læse tallene fra Danmarks Statistik. Ifølge sidstnævnte blev hvert fjerde ægteskab opløst i 2004. Det er dog ikke kun i Danmark, at parforholdet og ægteskabsinstitutionen befinder sig i permanent krise, tværtimod, så gælder det stort set i hele den vestlige verdens kulturkreds.

Velmenende psykologer og socialpædagoger har i tidens løb søgt efter årsagsforklaringer på de mislykkede parforhold og ulykkelige ægteskaber, der jo ikke mindst er til skade for de involverede børn. Fra samfundets side har man søgt at bøde på skaderne gennem forskellige tiltag, men sjældent med særligt held. De terapier, der er udviklet på basis af de årsagsforklaringer, man mener at have fundet frem til, viser sig ikke i alle tilfælde at være tilstrækkelige til at hele parforholdet eller bringe de 'krigende' parter sammen igen.

Der kan naturligvis være mange forskellige direkte årsager til parforholds og ægteskabers ulykkelige situation og eventuelle forlis. Der kan f.eks. være tale om gemytternes uoverensstemmelse, dvs. uforligelige personligheds- og temperamentsforskelle, lige som der ofte også kan være utroskab blandet ind, måske endda fra begge parters side, men erfaringsmæssigt dog fortrinsvis fra den parts side, der er mest tilbøjelig til at ville bryde med sin partner. Det er jo erfaringsmæssigt langt fra tilfældet, at begge parter er enige om at gå fra hinanden.

Martinus' opfattelse af situationen

Set fra Martinus' side er der imidlertid ikke noget mærkværdigt eller uforståeligt ved parforholdets og ægteskabets aktuelle situation, lige så lidt som ved, at almindelige psykologer, terapeuter og socialpædagoger ikke har kunnet, og - så vidt det kan bedømmes - fortsat heller ikke vil kunne løse parforholdets og ægteskabets samlivsproblemer, i al fald ikke på sigt. De årsager til krisen, som de nævnte fagfolk indtil videre har været i stand til at pege på, udgør nemlig, hvad man kunne betegne som "sekundære årsager", og sådanne er i henhold til Martinus ikke tilstrækkelige til at forklare krisen, endsige løse de problemer, denne giver anledning til.

Ifølge Martinus skal de primære årsager til den krisesituation eller krisetilstand, som parforholdet og ægteskabet har været inde i gennem hele det tyvende og fortsat er det her i det ny århundrede, søges dybt i menneskets psyke. Denne psyke har psykologiske forskere og fagfolk endnu ikke kunnet beskrive i sin totalitet eller helhed, selvom nogle pionerer er og har været på sporet af, hvad det mere præcist drejer sig om. Her tænkes især på dybdepsykologen C. G. Jung, som blandt andet fandt frem til, at psyken har to basale psykoseksuelle aspekter, nemlig et aspekt bestående af feminine karaktertræk og et aspekt bestående af maskuline karaktertræk.

Disse to aspekter ved psyken kan være mere eller mindre i modstrid med hinanden, men kan også bringes til at samvirke i løbet af det, Jung betegner som individuations-

processen, hvorunder selvet eller personligheden modnes og differentieres med de karakteristika, der er gældende for det enkelte individ. Men det gælder generelt, at en kvinde i overvejende grad normalt vil være præget af sin psykes feminine aspekt , som ganske enkelt er udtryk for kønnet, lige som en mand i overvejende grad normalt vil være præget af sin psykes maskuline aspekt, som også i dette tilfælde er udtryk for kønnet. Men den kvindelige psyke rummer som nævnt samtidigt et maskulint aspekt, arketypen animus, mens den mandlige psyke samtidigt rummer et feminint aspekt, arketypen anima. (1)

Den seksuelle polforvandlingsproces

Som nævnt skal de primære årsager til det generelle udviklingsstadium, Martinus betegner som "de ulykkelige ægteskabers zone", grundlæggende søges i det forhold, at psyken hos et meget stort antal mennesker, især i den vestlige verden, for tiden er inde i en accelererende forvandlingsproces. Denne proces betegner Martinus også som polforvandlingen, hvorved nærmere forstås en gradvis ændring af konstellationsforholdet mellem menneskepsykens feminine aspekt og dens maskuline aspekt. Dette konstellationsforhold er ifølge Martinus baseret på to overordnede grundenergitalentkerner, som henholdsvis betegnes som "den feminine pol" og "den maskuline pol". Under ét betegnes de to poler som et 'psykosympatisk anlæg', hvilket især hænger sammen med, at det er disse to poler, der dybest set udgør det organiske grundlag for det levende væsens (individets) sympatier og antipatier. (2)

Til disse to poler er endvidere knyttet to polorganer: "det emotionelle polorgan" og "det intellektuelle polorgan". Forholdet mellem poler og polorganer er i henhold til Martinus grundlæggende det, at det emotionelle polorgan altid vil være knyttet til den såkaldt ordinære, dvs. den aktuelt fungerende psykoseksuelle pol, medens det intellektuelle polorgan altid vil være tilknyttet den aktuelt latente eller 'sovende' psykoseksuelle pol og 'vågne op' eller vokse frem synkront med denne. Med begreberne 'den aktuelt fungerende pol' og 'den aktuelt latente pol' er der her antydet en meget vigtig og afgørende proces i sammenhængen, nemlig den såkaldte 'polforvandling'.

Denne består kort fortalt i en periodisk og gradvist forandret konstellation mellem de to poler indbyrdes og disses tilknytning til de to polorganer. Fra en konstellation eller tilstand, hvorunder de to poler og de to polorganer fungerer fuldkommen jævnbyrdigt og optimalt, ændres situationen efterhånden radikalt til en tilstand eller konstellation, hvori den ene pol og det intellektuelle polorgan er latent eller 'sovende', mens den anden pol, sammen med det emotionelle polorgan, bevarer og opretholder en aktivt fungerende position. (3)

Hunkøn, hankøn og dobbeltpolethed

Det er i henhold til Martinus den sidstnævnte situation, som han også betegner som den "enkeltpolede" tilstand, der danner grundlaget for fremkomsten og eksistensen af de to køn: hunkøn og hankøn. Det førstnævnte køn, hunkønnet, opstår, når det er den maskuline pol, der sammen med det intellektuelle polorgan 'degenerer' eller reduceres til latent tilstand, mens det sidstnævnte køn, hankønnet, opstår, når det er den feminine pol, der sammen med det intellektuelle polorgan 'degenererer' eller reduceres til latent tilstand.

Men polforvandlingsprocessen er ikke fuldbyrdet hermed, for efter en tid i enkeltpolet tilstand som enten hunkøn eller hankøn, fortsætter udviklingen, denne gang så at sige i omvendt rækkefølge. Det vil sige en udvikling, hvorunder den latente eller 'sovende' pol og det intellektuelle polorgan gradvist atter 'vågner' op og efterhånden igen bliver jævnbyrdige med den fungerende pol og det dertil knyttede emotionelle polorgan. Denne udvikling forløber nogenlunde parallelt og synkront for de to køn, hvis individer efterhånden bliver, hvad Martinus betegner som "dobbeltpolede", en tilstand og situation, der udgør det psykoseksuelt-organiske grundlag for den såkaldte næstekærlighed, som i bund og grund er uberoende af det tidligere køn eller af køn i det hele taget. (4)

Enkeltpolethed og dobbeltpolethed

Som det indirekte vil være fremgået af det ovenstående, er der i virkeligheden tale om det, vi almindeligvis betegner som seksualisme, men dog i en noget dybere og videre forstand, end det, de fleste mennesker forstår ved begrebet. Martinus betegner fænomenet seksualisme som det redskab eller den kraft, hvormed Guddommen skaber, styrer og opretholder alt og alle i sin universalorganisme, verdensaltet. Seksualisme er samtidig det levende væsens egen inderste og dybeste oplevelsesevne og skaberkraft, som takket være lovmæssighederne for de to polers og de to polorganers indbyrdes samspil, og herunder ikke mindst polforvandlingen og dennes karakter og konsekvenser, sikrer individets evige og periodisk livsfornyende eksistens som Guds sanse- og manifestationsorgan. (5)

Men det er altså den ovenfor skitserede polforvandlingsproces eller forvandlingen af polkonstellationsforholdet mellem de to poler og polorganer fra enkeltpolethed til dobbeltpolethed, som dybest set er årsagen til og forklaringen på parforholdets og ægteskabsinstitutionens aktuelle krise. Denne i en større sammenhæng og i et større perspektiv naturlige udviklingssituation, vil intet menneske eller nogen anden magt, hverken på jorden eller i himlene, kunne ændre afgørende ved, endsige forhindre. Så meget mindre, som at polforvandlingen i virkeligheden sker til alles gavn og bedste.

Det, der ifølge Martinus ligger til grund for mange af de problemer og kriser, der kan være i parforhold og ægteskaber, er den omstændighed, at der i virkeligheden ikke kun er tale om to parter i forholdet, men derimod om hele fire, og ikke sjældent fire forskellige parter. Nemlig foruden 'manden' i kvinden, også 'kvinden' i manden, eller mere præcist: Den kvindelige parts vågnende maskuline pol, og den mandlige parts vågnende feminine pol, som i begge tilfælde er ledsaget af et vågnende intellektuelt polorgan, som netop giver sig udtryk i alle de interesser hos individet, som ligger ud over de basale ægteskabelige og familiemæssige interesser. Det gælder stort set alle de interesser eller interesseområder, som ikke direkte tjener til hjemmets og parforholdets eller ægteskabets etablering og opretholdelse, lige fra interessen for sport, politik, kunst, litteratur etc. til interessen for åndelige, spirituelle og filosofiske emner. (6)

Parforholdets 'krig' og 'fred'

Men det skal dog siges, at en del mennesker er i stand til at klare balancegangen mellem interesserne for hjemmet, ægtefællen, afkommet og familien på den ene side og de mere personligt orienterede og indadvendte eller udadvendte interesser på den anden side. Det gælder især for par og ægtefæller, hvor der findes en grundlæggende forligelighed mellem de involverede fire 'parters' respektive interesser, både indenfor og udenfor parforholdet eller ægteskabet. Dette gælder i henhold til Martinus ikke mindst for de relativt højtudviklede mennesker, der henhører under den endnu meget sjældne seksualkategori, han betegner som H-mennesket.

Men mindst lige så mange, eller måske snarere flere, kuldsejler i forsøget på at tilgodese begge interesseområder. Erfaringsmæssigt forstår de to parter, kvinden og manden, ikke altid hinandens personlige interesser 'udenfor' parforholdet eller ægteskabet, og hvis den gensidige seksuelle tiltrækning måske også er aftaget, så kan der være optræk til alvorlig konflikt eller krise. Dette kan i en del tilfælde føre til, at enten den ene af de to parter eller eventuelt begge, foruden interesserne udenfor hjemmet, også søger og finder en ny partner, og så har vi utroskaben inde i billedet, med den jalousi, desperation og aggression eller den sorg, fortvivlelse og depression hos den part, som føler sig svigtet, der oftest følger i kølvandet på utroskab, separation og skilsmisse.

Det er rent ud sagt utroligt, hvor fjernt fra hinanden og gensidigt fjendtlige to tidligere elskende, som tilmed måske har fået et eller flere børn sammen, kan stå eller blive overfor hinanden både lige før og vistnok især lige efter et brud, ja, for nogles vedkommende i årevis eller for altid. Det kunne parterapeuter, socialrådgivere, statsamterne, skilsmissedomstolene og børnebidragskontorerne tale med om, hvis ikke de havde tavshedspligt. (7)

Mediernes romantisering af ægteskabet

Sådan som situationen tegner sig set på baggrund af Martinus' kosmiske analyser, er medierne – måske oftest ubevidst - i høj grad medvirkende til at viderebringe og opretholde de ret beset falske forestillinger og 'drømme', der hersker omkring parforholdet og ægteskabet. Det gælder de mange bøger, film og tv-serier, som mere eller mindre ensidigt romantiserer og forgylder forelskelsen og ægteskabet, og som foregøgler unge ubefæstede og uerfarne sjæle, at livet sammen med den udkårne 'eneste ene' og afkommet er udtryk for den højeste lykke i tilværelsen.

Sandsynligvis er det en væsentlig grund til, at forestillingerne om det fuldendte romantiske bryllup mellem den hvide, 'uskyldsrene' brud og den charmerende, galante og beskyttende brudgom, som vil gå gennem ild og vand, for til slut at vinde sin udvalgte elskedes gunst, stadig er meget udbredte. TV-udsendelser fra kirkelige bryllupper mellem især kendte og allerhelst royale personer hører

til de fjernsynsprogrammer, der kan påregne det største antal seere verden over. Men kvindelige seere synes at være i overtal ved disse lejligheder, hvor der er anledning til at opleve et følelseslift ved synet af det unge, smukke par, især over brudens kjole med langt slæb, det kirkelige ceremoniel og ritual, og – ikke mindst – de medrivende orgeltoner og salmesangen, der bruser ud i kirkerummet og i tv-seernes stereohøjtalere. Ikke et øje er tørt, mens hjertet banker et par takter hurtigere end normalt. (8)

Det virkelige livs eventyr

Men for de af os, der ikke synes, at kirkelige bryllupper eller ditto tv-transmitterede bryllupper lige er sagen, måske fordi vi selv har oplevet og erfaret 'bagsiden af medaljen', men måske også, fordi vi mere eller mindre er vokset fra de romantiske forestillinger og gyldne drømme om et ægteskabeligt paradis på jorden. Måske er vi endda alligevel så heldige at have fundet et partner, hvis både ordinære og modsatte pol og polorganer matcher med ens egen ordinære og modsatte pol og polorganer, så at samlivet i bedste fald er med til at bekræfte det faktum, at tilværelsen i sig selv i grunden er det største eventyr, der eksisterer. I dette eventyr er vi, takket være Martinus, endda så heldige at have fået en god og grundig vejledning i læsningen af den bog, "Livets Bog", der i bogstavelig forstand bekræfter, at eventyret tilmed er fuldgyldigt udtryk for guddommelig korrespondance og tale.

Noter og kilder:

1. Se f.eks. Calvin S. Hall og Vernon J. Norby: Jungs psykologi. En grundbog. Hans Reitzels Forlag, København 1985. – Det skal pointeres, at udtrykket "sekundære årsager" ikke er anvendt af Martinus selv, men derimod implicit fremgår af hans analyser.
2. LB V, stk. 1623-4, 1627, m.fl. steder.
3. Vedr, de to polorganer, så er disse godt nok omtalt af Martinus, men ikke under betegnelserne "det emotionelle polorgan" og "det intellektuelle polorgan", som er indført af Per Bruus-Jensen, men igen fremgår det implicit af de kosmiske analyser, at det drejer sig om formidlende kraftfelter mellem de to seksuelle poler og den psykofysiske organisme.
4. LB V, stk. 1601, 1610, 1612, m.fl. steder. –- Her skal endvidere tilføjes, at der under polforvandlingen kan forekomme afvigelser fra normen, f.eks. homoseksualitet, som i øvrigt også giver anledning til parforhold og samlivsformer, der adskiller sig ved, at der er tale om to personer af samme køn. Men ofte er sådanne samlivsforhold i mindst lige så høj grad præget af principielt samme problemer, konflikter og kriser, som tilfældet er med heteroseksuelle parforhold. LB V, stk. 1227, 1740-1, m.fl. steder.
5. LB V, stk. 1858.
6. Om de to seksuelle poler og polorganer, se også Per Bruus-Jensen: „X" – bind 4, 30.-31. kapitel.
7. Om seksualtyperne eller –kategorierne: LB V, stk. 1831-1918.
8. Se f.eks. "Logik", 32.-37. kapitel.

Hvad Walter Russell siger om parforhold

v/Ruth Olsen

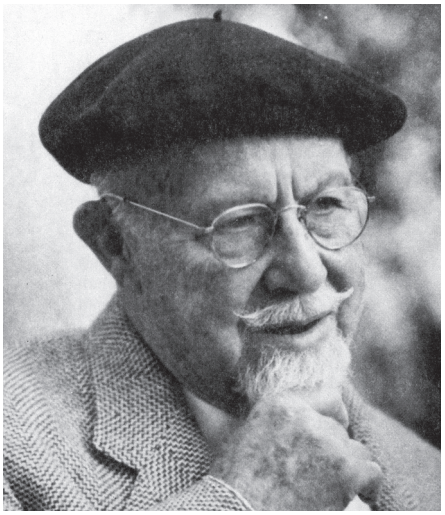

Mennesket er et elektrisk væsen. Alle har sit eget særprægede svingningsmønster, præget af hvordan det tænker, spiser og dyrker sin seksualitet. I et seksuelt forhold påvirker parterne hinanden med sit energimønster. Hvis disse er meget forskellige, forbliver forholdet disharmonisk.

Mennesker og dyr er som elektriske batterier. Hvis polerne i et batteri er meget forskelligt dimensionerede, dvs i uligevægt, vil batteriet beskadiges evt. ødelægges. Det kan ikke fungere. Derfor kan forskellige arter f.eks. ikke fungere sammen seksuelt. For mennesket betyder et uligevægtsforhold, at nervesystemet beskadiges og dermed hele kroppen, hvis det indgår en seksuel forbindelse med en partner, hvis pol er meget anderledes elektrisk ladet. Det giver bl.a. et dårligt magnetfelt om overhovedet noget. Dette kan have indflydelse på muligheden for at inkarnere nye væsner.

Det er med mennesker som med kemiske stoffer. Når der ikke er en vis ligevægt mellem polerne, forbliver forbindelsen ustabil. Man siger, at et forhold mellem modsætninger fungerer bedst. Det er ikke rigtigt. Modsætninger frastøder hinanden. Det passer bedre at sige "lige børn leger bedst". Den positive og negative pol skal kunne indgå i en ligevægtig balance.

Dyrker man seksuelle forhold - f.eks. ved prostitution - hvor parternes rytme er i disharmoni, forsinker man sin åndelige udvikling. Seksualitet er lige så meget åndeligt som fysisk.

Jesus og Magdalene

v/Ruth Olsen

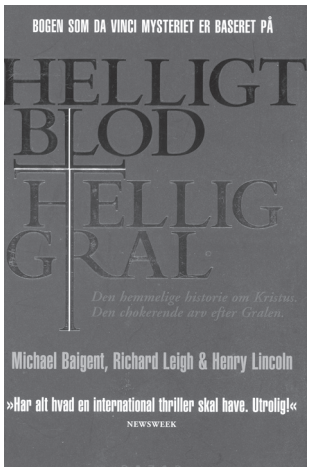

Ophavsmanden til teorien om, at Jesus var gift med og fik barn med Maria Magdalene, Michael Baigent, har nu sagsøgt forfatteren til Da Vinci Mysteriet for at have tyvstjålet hans ide. Den fremførte han nemlig i en bog fra 1982, der hedder "Helligt blod, hellig gral". Heri mener han at have velunderbyggede argumenter for teoriens sandsynlighed. Så den måtte jeg så lige se nærmere på. Den bog er iøvrigt også blevet en bestseller.

Det er en bog på 565 sider med bl.a. en masse meget detaljerede beskrivelser af Frankrigs historie, som man vist skal være faghistoriker for at orke at læse. Det er tydeligt, at forfatteren går ud fra hypotesen om, at Jesus havde efterkommere i Frankrig, og først derefter fremdrager det, han mener kan underbygge den, - ind i mellem med ret fantasifulde fortolkninger.

Argumenterne for at Jesus var gift er bl.a., at det ville være alt for usædvanligt på Jesu tid, hvis han havde levet i cølibat, ja det var nærmest forbudt. Det var forældres pligt at sørge for en ægtefælle til deres børn. Og efter jødisk lov måtte en lærer ikke være ugift. Desuden tolkes Johannes-evangeliets beretning om brylluppet i Kana som Jesu eget bryllup. Det var jo åbenbart, mener forfatteren, eftersom det var Jesus og hans moder, der skulle sørge for vin til gæsterne, og de gav ordrer til tjenerne.

Men hvad skulle dette bryllup fortælle?
Historien optræder kun i Johannes-evangeliet, det mest esoteriske af de fire evangelier. Johannes er navnet på en indviet, det navn f.eks. Lazarus fik efter at være blevet indviet af Jesus. Han skriver altså som en, der har en vis højere visdom. Derfor skal hans beretninger som regel tolkes symbolsk og ikke bogstaveligt. Historien om brylluppet i Kana handler således uden tvivl om polforvandlingens "bryllup", dvs foreningen af den maskuline og feminine pol.

Ordet "kana" betyder rør eller kanal, dvs rygsøjlen med dens centralnervesystem hvorigennem kundalini-energien baner sig vej og forener de to poler. Det er i denne "kana", brylluppet finder sted. Kristus var "særlig indbudt", står der, for ved den begivenhed skulle kristusbevidstheden jo gerne indfinde sig, således at "vand forvandles til vin", dvs så almindelig bevidsthed bliver til højere bevidsthed. Men forvandlingen kan ikke ske før "timen er kommet", den kan ikke forceres frem.

Helligt kongeligt blod

Man kan altså ikke tage bibelens ord bogstaveligt, for så opstår mange misforståelser. Ordet "maria" bruges f.eks. ofte om det feminine princip generelt, og ordet "konge" betyder en åndeligt højt udviklet. Derfor kaldes Jesus en konge, hvilket ikke har noget at gøre med om han nedstammer fra Davids slægt. Dette gør Baigents bog ellers en del ud af, selv om det med "Davids slægt" højst sandsynligt er bibelforfatternes senere påhit for at give Jesus en særlig autoritativ status i jødernes historisk fixerede kultur.

Men Baigent skal jo have sin teori til at passe med, at Maria Magdalene kom sejlende til Frankrig med sit "kongelige blod". Ifølge mange legender har konger det ofte med at ankomme sejlende i en båd eller ark, f.eks. Danmarks kong Skjold og Egyptens Moses. Det er vel myternes måde at fortælle om, hvordan de kommer tilbage fra indvielsens tur til "den anden side".

I bogen søges påvist, at Jesu efterkommere var gift ind i den franske slægt, der hedder Merovingerne, fordi denne så tydeligt var påvirket af jødisk kultur og jødisk lovgivning. Sydfrankrig bar i det hele taget tidligere præg af en stor jødisk indvandring, f.eks. var der her en del jødiske ledere. De kaldte sig alle "Davids efterkommere", hvorfor interessen for at generobre Jerusalem naturligt nok her var særlig stor.

Den hellige gral - endnu engang

Bogen gennemgår de forskellige gralshistorier og tolker dem, så de mest muligt underbygger den forudsatte teori. Det siges dog et sted (s.307) at: "De fleste historikere er

enige om, at gralsfortællingerne oprindelig bygger på et hedensk grundlag - et ritual, der har forbindelse med årstidernes skiften, årets død og genfødsel." - "Således er der, både i irsk og wallisisk mytologi gentagne hentydninger til død, genfødsel og fornyelse, og til de genskabende processer i jorden." - Her optræder "en mystisk "genfødelsens kedel" - som man ved solnedgang kaster døde krigere ned i, hvorefter de genopstår om morgenen."

Det erkendes altså, at gralshistorien hører hjemme i en gammel naturreligion. Helten i denne historie er ofte "søn af en fornem enke", hvilket Baigent får til at passe med enken Maria Magdalene. Det må siges at være en fantasifuld fortolkning!

Efter hvad jeg har læst om den tidligere frugtbarhedskult, handler det om, at jordens skabergudinde bliver "enke", når hendes maskuline modpart stiger ned til "underverdenen" om vinteren. Dvs når solens kraft forsvinder, og/eller sædekornet går i dvale i jorden. Ved naturens genfødsel om foråret, spirer alt op til nyt liv, dvs "enken" får en genopstanden "søn". Martinus kalder os "gudesønner", men før var vi altså "gudindesønner"! Men uanset, mennesket må leve en tid i "mørke".

I gralseventyret fortælles, at helten på sin udviklingsrejse overnatter i "fiskerkongens slot". Dette kan tolkes som dyrerigets mørke del af udviklingsspiralen. I dette mørke oplever han, at "en skønjomfru med et bæger af guld, besat med ædelstene", viser sig. Dette kan tolkes som det, Martinus kalder et kosmisk glimt, dvs en sporadisk forbindelse med hans feminine pol. Guld og ædelstene skal jo i drømme og eventyr som regel tolkes som kosmisk indsigt.

Men helten forstår ikke, hvad det betyder, og kan derfor ikke finde ud af at "helbrede" fiskerkongen. Han, fiskerkongen samt hele hans familie, landets indbyggere - har altså endnu ikke fået lidelseserfaringer nok. Genfødslens indvielse må vente til han opnår "hjertets renhed". Først da kan han vende tilbage med den visdom, der skal til for at løse opgaven dvs give de rigtige svar.

Af de forskellige gralshistorier når bogen til sidst frem til, at gralen må være en "mystisk oplevelse", en oplevelse af "forening med Gud". Dens helt bliver i de senere udgaver forbundet med Jesus, efterhånden som kristendom og gammel "hedenskab" blandes sammen. Men ordet "gral" betyder dog stadig "et kar, en skål, en beholder", noget fysisk. Så gralen betyder nok bare vort fysiske redskab, vor krop, som ender med at indeholde kosmisk visdom - materien, stenen, der en dag bliver til "de vises sten".

Formidling af Jesu budskab

Det skal retfærdigvis siges, at bogens forfatter faktisk forsøger at gå grundigt og "videnskabeligt" til værks. Der ligger et stort forskningsarbejde bag den bog, men fortolkningerne er blevet misvisende. Det påvises således, hvordan billedet af personen Jesus, hans budskab og virke

Leonardo da Vincis "Den sidste Nadver

er blevet forvrænget allerede på et meget tidligt tidspunkt. Jeg vil fremdrage et tankevækkende eksempel.

Historikeren Morton Smith fra Colombia University fandt i 1958 i et kloster i nærheden af Jerusalem et brev, skrevet af biskop Clemens af Alexandria til sin elev Teodor. Dette brev indeholdt et manglende stykke af Markusevangeliet, som tilsyneladende var beordret udraderet af samme Clemens, men som nogle gnostikere åbenbart var i besiddelse af og brugte. Det havde Teodor klaget over.

Det omhandlende Markus-stykke var en ret detaljeret beretning om, hvordan Jesus foretog indvielser, her drejede det sig om Lazarus' indvielse. I brevet opfordrer Clemens direkte sin elev til at lyve og siger, at det kan godt være det er sandt, men det skal han benægte, endda under ed. Noget af Clemens' brev lyder:

"Da Peter døde som martyr, kom Markus over til Alexandria, medbringende både sine egne og Peters optegnelser, og derfra brugte han til sin bog, hvad der kunne styrke fremgangen mod viden (gnosis). Således skrev han et mere åndeligt evangelium til brug for dem, der blev fuldkommengjort. Men han afslørede ikke de ting, der ikke skulle udtales, og ejheller nedskrev han Herrens hierofantiske lære, men han tilføjede dog visse udsagn, om hvilke han vidste, at fortolkningen af en mystagog ville kunne føre tilhørerne ind i det inderste, allerhelligste af den sandhed, der er skjult af de syv slør.
Ved sin død efterlod han et skrift til kirken i Alexandria, hvor der vogtes omhyggeligt over det, og det læses kun for dem, der er indviet i de store mysterier. For ikke alle sande ting skal siges til alle mænd."

I brevet tilføjer Clemens, at en slave ved kirken i Alexandria havde udsmuglet en kopi af det hemmelige evangelium, der således var kommet en gnostisk gruppe i hænde.

Der skelnes altså mellem indvielse i de store mysterier og indvielse i noget mindre. Jesus havde åbenbart givet anvisninger på begge dele. I den udraderede Markus-udgave af indvielsen af Lazarus beskrives Jesus som en meget magtfuld person, der fører sin elev frem til selvoplevelse af "Guds riges hemmelighed", og ikke som en mirakelmager, der vækker en død mand til live. Den opfattelse var en senere misfortolkning af indvielsesritualet.

Derfor var der noget ved Jesus, som præsterne ved templet ikke brød sig om! Og som den senere kristendoms paver/biskopper heller ikke ville have ud til "den gemene hob", for så risikerede man jo at miste sit monopol på den rette fortolkning af "Guds/Jesu vilje". Og derfor brød man sig ikke om gnostikernes bestræbelser på selv at opleve "Guds riges hemmelighed".

Hvis Jesus/Kristus ikke havde haft andre muligheder for at influere på udviklingen end de få år, han gik her på Jorden og anviste vejen til Guds rige, var der næppe opstået en udbredt religion kaldet kristendommen. Men ligesom han indgav Paulus en stærk inspiration, har han i de forløbne to tusind år indgivet talløse andre mennesker lignende inspirationer, når de ufærdige uvidende mennesker var ved helt at afspore hans budskaber og hensigter. Han har således holdt sit løfte - at være med os alle dage indtil verdens ende.

PS

Da man i dansk TV ville afsløre denne bog såvel som "Da Vinci Mysteriet" som fup og fidus, blev det som sædvanlig mest til tomme påstande mod påstande. Udgangspunktet for de i denne forbindelse verserende mysterier var faktisk en fattig landsbypræst i Sydfrankrig, Sauniére, som pludselig kom til mange penge i året 1891. Han døde i 1917 uden at afsløre, hvor pengene til alle hans byggerier kom fra. I dagens penge regner man med han brugte et tocifret millionbeløb, foruden at han sikrede sin husholderske rigeligt underhold til hendes død i 1953.

I TV-udsendelsen påstod man, hans penge kom fra at sælge sjælemesser. Men det er ikke muligt at tjene så meget på den slags, især ikke fra de ca 400 fattige bønder, der hørte til hans kirke. Sauniére havde uden tvivl opdaget en indbringende hemmelighed, men vi får nok aldrig at vide, hvad det var.

Rettelserne af Martinus' værker

v/Jan Nyborg Tarbensen

I Impuls nr. 2, 2005 fremkommer Søren Jensen og Jan Langekær med nogle synspunkter vedrørende Martinus' værker og bevaringen heraf. De argumenterer for, at det er meget problematisk at ændre så meget som ét komma i Det Tredje Testamente. Da jeg er medlem af den sproggruppe, der bl.a. tager sig af at foretage rettelser, vil jeg gerne på egne vegne oplyse lidt om dette arbejde i håb om at rydde visse misforståelser af vejen og for at forhindre en uberettiget, usaglig og proportionsløs kritik af rådets arbejde med at bevare og stille værkerne til rådighed.

Først og fremmest vil jeg gerne understrege, at der overhovedet hverken er grund til bekymring eller myter mht. de nye bogudgavers indhold. Indholdet er præcist som i de gamle. Der er ikke rettet noget, som har ændret betydningen af sætningerne og bøgernes indhold. Men bøgerne er opdateret til moderne retskrivning med "å" i stedet for "aa" og navneordene er som hovedregel skrevet med lille begyndelsesbogstav. Og i forbindelse med disse ændringer af teksten, er der bl.a. også rettet stave- og slåfejl samt opdateret til nye stavemåder. Der er tale om minimale og "tekniske" rettelser, som ikke hos nogen læsere kan berøre selve indholdet og forståelsen af det kosmiske budskab.

Egentlig er jeg ked af Langekærs og Jensens kritik, fordi den skaber uro i Martinus-kredse på et uberettiget grundlag. Værkerne er faktisk bedre end nogensinde, fordi de dels indeholder færre fejl, dels er de i visse tilfælde tættere på originalmanuskriptet end nogen tidligere bogudgave, og dels er der nu er 100% styr på, hvad der gennem tiden er rettet. Alt er dokumenteret nu, og det har ikke været tilfældet tidligere, heller ikke i Martinus' tid.
Men nu er kritikken jo desværre fremkommet, og jeg vil derfor i det følgende redegøre nærmere for nogle af rettelserne, i relation til den konkrete kritik. Emnet er meget omfattende, og jeg kunne have skrevet langt mere, end jeg her har fundet anledning til. Selv synes jeg dog, at åndsvidenskaben selv er et langt mere interessant studium end de ubetydelige detaljer i dens sproglige indpakning.

Hvilken udgave?

Jensen og Langekær skriver, "at det ikke er endeligt afgjort, hvilken udgave af Martinus værk der fremover skal publiceres: den originale, eller en rettet version".

Her røres ved et vanskeligt problem, som der aldrig kan blive fuld enighed om, for hvilken tekst er egentlig den originale? Er det manuskriptet, førsteudgaven eller den sidste udgave i Martinus' tid? Der vil til enhver tid være fortalere for enhver af disse tre muligheder. Rådet har valgt at bygge videre på den sidste udgave i Martinus' tid, fordi de ændringer, der er foretaget heri i forhold til manuskriptet, formentlig er godkendt af Martinus. Men selvfølgelig kan vi ikke være helt sikre på, at Martinus i alle detaljer har været vidende om og godkendt alle rettelser, men på den anden side er de senere udgaver udkommet med hans velsignelse, og korrekturlæsningerne i forbindelse med genudgivelserne har foregået efter hans ønske. Han har ikke trukket i nødbremsen mht. små, tekniske rettelser, sådan som Langekær og Jensen nu forsøger.

Heldigvis kan enhver, der foretrækker at læse Martinus i førsteudgaven, jo gå på jagt efter sådanne førsteudgaver på biblioteker, i antikvariater og hos private. Så denne lille gruppe af mennesker har egentlig ikke noget problem. Martinus Institut opbevarer for øvrigt flere eksemplarer af hver udgave i arkivet, så samtlige bogudgaver skulle være sikret, hvis man mod forventning i fremtiden slulle beslutte sig for atter at udgive bøger med gammeldags retskrivning og de oprindelige småfejl.

Er man fortaler for, at Martinus' værker skal læses i manuskriptform, er det selvfølgelig mere problematisk, idet manuskriptet ikke i dag er umiddelbart tilgængeligt for offentligheden. Manuskriptet er skannet ind i en computer og foreligger på cd-rom, som nemt kan kopieres, hvorved manuskriptet er ekstra sikret imod at gå tabt. Der er således altid mulighed for, at forskere i fremtiden kan komme til at granske Martinus' originalmanuskript til Livets Bog og Logik.

Det er selvfølgelig teoretisk muligt at udgive et grafisk genoptryk af dette manus, så folk kan se den mest originale tekst, men kvaliteten er ikke altid lige god, og det kan være svært at tyde alle de mange håndskrevne rettelser. Det vil være et stort tilbageskridt at skulle læse Martinus' manuskript i stedet for bogudgaverne, så en sådan udgave, der ville blive dyr at fremstille, ville givetvis ikke blive en salgssucces. Der ville være meget få interesserede købere.

Men som sagt kan fremtidens forskere få adgang til manuskriptet, og vi benytter det hyppigt i forbindelse med opdateringen af bogudgaverne, fordi vi gerne vil se, hvad Martinus egentlig skrev oprindeligt. Det sker, at noget, som pga. sætterfejl har stået forkert i alle bogudgaver, rettes tilbage til det, der stod i manuskriptet. Herved er de nye bogudgaver i visse tilfælde tættere på manuskriptet end nogen tidligere bogudgave har været.

Langekær og Jensen sammenligner med toraen og lægger op til, at hvis man ændrer det mindste i Martinus' værk, bliver det ubrugeligt. En sådan fundamentalistisk opfattelse var Martinus ikke selv tilhænger af. Der er ændret mange ting mellem manuskriptet og førsteudgaven, samt fra den ene bogudgave til den anden i Martinus' levetid. Martinus ville gerne have rettet fejlene, når de blev opdaget.

Man kan også spørge sig, at hvis det var meningen, at originalmanuskriptet skulle udgives præcist som det foreligger med dets fejl og overstregninger, hvorfor udgav man det så ikke i fotografisk optryk i stedet for at sætte det i bogform? Svaret er, at formålet med manuskriptet var at få udgivet en bog, og det kræver nu en gang, at man først skriver et manuskript. Desuden er manuskriptet meget læseuvenligt. Martinus brugte f.eks. understregning som markering af kursiv skrift, og disse understregninger lavede han i hånden med en blyant og en lineal. Mange steder dækker understregningerne noget af teksten, så denne kan være vanskelig at læse. Andre steder kan det være svært at læse ord og bogstaver på grund af et svagt farvebånd eller et svagt tryk på skrivemaskinens taster.
Det er min vurdering, at der ikke er noget som helst vundet ved at læse Livets Bog i manuskriptform frem for i bogudgave. Der er ingen skjulte guldkorn gemt i manuskriptet, som ikke er med i bøgerne. Jeg har oplevet enkelte lange opremsningssætninger, hvor der i førsteudgaven er udeladt et enkelt punkt, som egentlig blot er en gentagelse af et andet punkt, men ellers er der mig bekendt ingen alvorlige afvigelser. Jeg må dog i den forbindelse sige, at vi ikke har sammenlignet manuskriptet ord for ord med førsteudgaven, så der kan selvfølgelig være flere afvigelser. Hvis nogen har lyst til dette arbejde, vil vi være glade for en liste over samtlige uoverensstemmelser mellem manus og førsteudgaven. Bogudgaverne er vi ved at have styr på indbyrdes, for her har vi brugt indskanning og edb-baseret sammenligning, hvilket er et langt lettere arbejde.

Hvis man imidlertid finder en større uoverensstemmelse mellem manuskriptet og førsteudgaven, hvad skal man så gøre? Har manuskriptet eller førsteudgaven størst vægt? Manuskriptet er skrevet af Martinus, og førsteudgaven og de følgende udgaver er godkendt af Martinus. En mulighed var at lave en specialudgave af Livets Bog, hvor hver eneste minimale forskel og rettelse fra udgave til udgave var beskrevet i fodnoter, men det ville være en meget mærkelig udgave, som jeg er sikker på, at Martinus ikke ville have ønsket. Det er jo at aflede opmærksomheden fra selve åndsvidenskaben, hvis man konstant bliver gjort opmærksom på de ubetydelige småfejl, der var i manuskriptet eller en af de tidligere udgaver. En ubetydelig småfejl kunne være et komma,som ikke er efterfulgt af et mellemrum ,eller et komma, der står efter mellemrummet. Hvad skal læseren dog beskæftige sig med den slags for? Det er en vildledning af læseren at rette opmærksomheden ind på sådanne ubetydeligheder i stedet for på åndsvidenskaben selv. Jeg vil godt vædde på, at man ikke får kosmisk bevidsthed tidligere end ellers ved at gå op i den slags.

Da samtlige udgaver af bøgerne, dvs. manuskripter, diverse bogudgaver og de nye elektroniske udgaver, der danner baggrund for nyeste udgave, opbevares af instituttet, har instituttet indtil videre fuldt ud opfyldt sin opgave med at bevare Martinus' værker. Instituttet har truffet et valg mht., hvilken udgave der skal udgives i fremtiden, og dette valg kan man selvfølgelig være uenig i.
Instituttet ser det som sin opgave at levere den bedst

mulige udgave til læserne, så det vil ikke komme på tale at udgive retroudgaver med gammel retskrivning og de irriterende, men indholdsmæssigt ubetydelige, småfejl, men teoretisk vil det sagtens kunne lade sig gøre. Vi har 100% styr på samtlige rettelser, så i teorien vil vi kunne reproducere enhver tidligere udgave, hvis der var et ønske om det. Hvis det var markedskræfterne, der alene var bestemmende på dette område, skulle der blot være købere nok til en specialudgave af bøgerne, før vi kunne lave dem. I praksis vil instituttet dog kun udgive den bedst mulige udgave, så sådanne specialudgaver for folk med hang til den oprindelige retskrivning og de oprindelige fejl bliver ikke aktuelle. Der vil efter min mening heller ikke være salg i sådanne retroudgaver, medmindre nogen kunne bilde køberne ind, at de var bedre og mere autentiske. Jeg vil gerne understrege igen, at der ingen indholdsmæssig forskel er på udgaverne.

Kommaer

Langekær og Jensen nævner, at små ændringer kan have stor betydning. F.eks. kan et flyttet komma ændre en sætnings betydning. Sætningen: "Jesus sagde, i dag skal du være med mig i himlen", ændrer markant mening, hvis kommaet flyttes to ord til højre.
Det er en helt korrekt iagttagelse, at et lille komma kan have stor betydning, men jeg synes ærlig talt, at det er langt ude at insinuere, at rådet og/eller sproggruppen flytter kommaer på denne måde for at forvanske betydningen. Det er der overhovedet ikke tale om. Jeg har til lejligheden kigget samtlige kommarettelser i LB5 (det første bind med ny retskrivning) igennem (både dem der er foretaget i Martinus' tid og i den seneste udgave), og i alle tilfælde er der tale om forkerte kommaer omkring et indskudt led. Der er ikke tale om kommaer, der ændrer betydningen. Derimod letter de læsningen.

Dette betyder ikke, at der overhovedet ikke kan være tale om, at vi ændrer et komma, der også ændrer betydningen, men så er det fordi, at kommaet i forvejen står forkert, så der står noget vrøvl. Og den slags rettelser foretages kun, hvis der overhovedet ikke kan være tvivl om den oprindelige mening. Hvis der er den mindste tvivl, rettes ikke. Så må læseren selv prøve at finde ud af, hvad der skulle have stået.

Som et eksempel på en større kommarettelse, der måske eller måske ikke ændrer betydningen (alt efter synsvinkel) kan jeg nævne, at der i LB5 stk. 1604 f.eks. i de tidligere udgaver stod: *Deres "fader", "kongen" er Guddommen*. Denne sætning er svær at få mening i, hvis man læser den op og enten holder eller ikke holder en lille pause ved kommaet. I den nye udgave fra 2003 er der sat et komma efter "kongen", som tydeligvis er et indskudt led, hvilket letter forståelsen betydeligt: *Deres "fader", "kongen", er Guddommen*. Nu kan sætningen læses og forstås uden problemer.
For de fleste mennesker vil en sådan ændring være et gode, som de nødig vil være foruden.

Ændringer af enkelte ord

Langekær og Jensen nævner nogle konkrete eksempler på ændringer i artikler fra Kosmos (vistnok i forbindelse med arbejdet med Artikelsamling 1) og i Bisættelse. I en Kosmos-artikel skulle en betegnelse for Guddommen være ændret fra "han" til "den"/"denne", og i 1989-udgaven af Bisættelse skulle ordet "renæssance" være ændret til "en midlertidig genoplivelse".

Hertil vil jeg først og fremmest sige, at det vistnok netop var eksemplerne på rettelserne i Bisættelse, der affødte behovet for større kontrol over, hvad der egentlig er sket og sker med Martinus' tekster. Der var for lidt styr på, hvad der var blevet rettet og hvornår. Derfor gik man i forbindelse med overgangen til edb-baserede udgaver (altså moderne teknologi) i gang med at registrere og vurdere samtlige de rettelser, der har været foretaget i bøgerne i tidens løb. Det er altså netop sådanne eksempler på urimelige rettelser, som har medført igangsættelsen af det store arbejde med at registrere, dokumentere og revurdere samtlige allerede foretagne rettelser sammen med den opdatering af retskrivningen, der er mest praktisk i disse moderne edb-tider.
Derfor må jeg sige, at Langekær og Jensen vender det hele på hovedet, når de påstår at den sproglige opdatering afføder sådanne urimelige indholdsmæssige ændringer. Nej, tværtimod er det det modsatte, der er tilfældet. Det er jo netop eksempler på sådanne urimelige rettelser, foretaget i en tid uden streng kontrol, der har medført behovet for dokumentation og regler for rettelsernes udformning. Vi udfører bl.a. opdateringen af værkerne for at få tilbageført sådanne rettelser til det oprindelige.

I øvrigt er 1989-udgaven af Bisættelse en blindgyde, som vi ikke arbejder videre med. Vi tager udgangspunkt i den sidste udgave i Martinus' levetid, dvs. 1978-udgaven, når vi skal lave den næste udgave af bogen. De mere end 100 ændringer, som Langekærs studiegruppe har fundet i 1989-udgaven, går derfor sandsynligvis tabt, medmindre nogle er så gode, at vi også efter de nye regler og uafhængigt af 1989-udgaven, vælger at foretage de samme rettelser.

Der foreligger vistnok ikke noget manuskript til Bisættelse, så den første udgave er artikelserien i Kosmos 1934 nr. 5 - 1935 nr. 8. Mange af de fejl, der er i bogudgaverne af bogen, stammer sandsynligvis fra sætteprocessen, og de vil derfor ikke kunne genfindes i Kosmos-udgaven. Derfor vil det i mange tilfælde sandsynligvis være uproblematisk

at rette de fejl, som sætteren har lavet i førsteudgaven, tilbage til det oprindelige i Kosmos. Omvendt genindfører vi dog ikke de fejl, som Kosmos-artikelserien indeholdt, men som sætteren og korrekturlæsere har rettet undervejs i arbejdet, i den kommende bogudgave, idet bogudgaven må formodes at være gennemlæst og godkendt af Martinus. Resultatet bliver derfor den mest fejlfrie Bisættelse til dato, til glæde for læserne, der ikke skal tumle med sætternissens drillerier.

De ord, vi retter, ændrer ikke tekstens indhold. Så ville vi aldrig rette. Men det betyder dog ikke, at der ikke er rettet en hel del i de nye udgaver af Livets Bog. Først og fremmest er de fleste navneord skrevet med lille forbogstav og aa'erne er ændret til å'er.

Dernæst er de få stave- og slåfejl ændret, men samtlige sådanne rettelser er omhyggeligt registreret på en liste, så det vil være meget let at ændre tilbage, hvis man finder det bedst i fremtiden. Eksempelvis er følgende ord i LB5 rettet til det korrekte: Gudsdommens (Guddommens), gudbilledet (gudebilledet), banlyser (bandlyser), gammeltestamentlige (gammeltestamentelige), mellemledet (mellemleddet), lisorgan (livsorgan), fystiske (fysiske), komisk (kosmisk), sindsyge (sindssyge), tigren (tigeren), optøes (optøs), overskudet (overskuddet), Jomfru Maries (Jomfru Marias), opoffrelse mcd (opofrelse med), ligesaaa (ligeså), dokumentatoin (dokumentation), kunnnen (kunnen), m.fl. Mange af disse rettelser er i øvrigt foretaget i Martinus' tid, men nu ved vi præcist hvor og hvornår.
Enkelte ord har ændret stavemåde i tidens løb, og disse er også opdateret, så stavemåden nu følger Retskrivningsordbogens, f.eks.: bjærg (bjerg), clan (klan), detaille (detalje), gridsk (grisk), kres (kreds), mineralie (mineral), kunde (kunne) og skulde (skulle). Endvidere er bibelnavne og bibelforkortelser standardiseret efter Bibelselskabets praksis, så f.eks. "Betlehem" aldrig staves med th: "Bethlehem", men altid på samme måde.

Det er faktisk ret praktisk med ensartede stavemåder og en fejlfri tekst, fordi det lettere muliggør søgninger i elektroniske udgaver i fremtiden. Det ville ærlig talt være irriterende, hvis man i en søgefunktion skulle huske både at søge på "alt er såre godt" og "alt er saare godt" for at få alle forekomster med. Og hvad værre er: Hvis man søger efter de steder, hvor Martinus bruger ordet "intuition", finder man ikke det sted, hvor der fejlagtigt står "intution". Eller hvis man søger efter "Barabbas" og dermed ikke finder de steder, hvor navnet fejlagtigt skrives på denne måde: "Barrabas". Så i en urettet version uden standardiserede stavemåder får både forskere, undervisere og almindelige studerende altså dårligere søgemuligheder i de fremtidige edb-baserede udgaver. Teksten i de nye udgaver er af en så høj kvalitet, at den umiddelbart og uændret vil kunne anvendes i de fremtidige edb-baserede udgaver, der åbner for nye arbejdsmuligheder for både de Martinus-studerende og -undervisere. De nye udgaver er med andre ord fremtidssikre.

Endelig er der enkelte sætninger, om ikke før har kunnet læses, men som nu nænsomt er rettet. Dette er dog kun sket i de tilfælde, hvor der ingen tvivl har været om, hvad den oprindelige mening har været. De fleste af den slags større rettelser er foretaget i Martinus' tid, men her er et par eksempler på nye rettelser i 2003-udgaven af LB5: *"Men hvordan skulle det jordiske menneske, som er uden "kosmisk dagsbevidsthed", dette komisk (kosmisk) set "døde" væsen, kunne opfatte tilværelsen på anden måde end igennem de traditioner og forestillinger, der nødvendigvis måtte gøre sig gældende i en mental struktur, af hvilken al kosmisk sansning var lukket ude?"* (stk. 1664). Her er der med rettelsen i 2003-udgaven blevet overensstemmelse med manuskriptet, hvor der står "kosmisk". Endnu et eksempel (fra stk. 1676): *"Der ville umuligt kunne være noget for vilje (viljen) at føre."*

Har der været den mindste tvivl, og har et opslag i manuskriptet ikke givet et tilfredsstillende svar, er der ikke gennemført rettelser. I disse tilfælde må læseren selv prøve at finde en mening, præcis som det hidtil har været tilfældet. Antallet af rettede sætninger er i øvrigt forsvindende lille. Der er ikke tale om noget, der på nogen måde korrigerer åndsvidenskaben eller ændrer indholdet i bøgerne. Åndsvidenskaben skal på ingen måde skrives om.

Sidetal

Langekær og Jensen er også utilfredse med, at Livets Bog i de nye udgaver ikke længere har fortløbende sidetal. Det er der flere og meget gode grunde til, som jeg her skal nævne.
Først og fremmest er de nye udgaver baseret på moderne teknologi, dvs. at de fremstilles på en computer og sendes som en trykklar fil til trykkeriet. Sådan gør man jo i dag, mens man tidligere brugte andre metoder, mekaniske og fotografiske. Overgangen til edb medfører, at bogen nødvendigvis skulle sættes om. Det vil være umuligt at ramme præcis den samme linje- og sideombrydning, som i de gamle udgaver, så sidenummereringen ville under ingen omstændigheder kunne blive den samme. Selv hvis man flytter en tekst fra ét tekstbehandlingsprogram til et andet, ja undertiden blot til en anden version af det samme program, kan det være umuligt at opnå den samme ombrydning af teksten.

Dertil kommer, at de nye udgaver eksempelvis som en ekstra service for læseren er forsynet med et indeks, der jo også fylder en del sider.
Man kan også med de nye, digitale udgaver i hånden let forestille sig helt andre typer udgaver i fremtiden, hvor

sidetal enten ikke giver mening, eller hvor de må være anderledes: en internetudgave (senest når copyrighten er udløbet), en cd-rom-udgave, en udgave til mobiltelefon og diverse andre små, digitale apparater, en paperback-udgave i mere økonomisk opsætning, en lommeudgave på tyndt salmebogspapir, en telefonbogudgave med samlede værker og måske en udgave med kunstfærdigt udsmykkede siderammer. Der er mange muligheder, som vil være umulige, hvis man stædigt holder fast ved den gamle sidenummerering.

Endelig er der det praktiske faktum, at udgaverne af Livets Bog af økonomiske grunde laves, efterhånden som lageret af tidligere udgaver bliver udsolgt. Derfor blev bind 5 lavet først, og her to år efter er vi f.eks. endnu ikke gået i gang med bind 3. Derfor har det været temmelig umuligt at videreføre en fortløbende paginering, selv med nye sidetal.

At Livets Bog er en sammenhængende bog, på trods af opdelingen i syv bind, fremgår således ikke længere af sidenummereringen, men heldigvis tjener styknummereringen jo bl.a. samme formål.

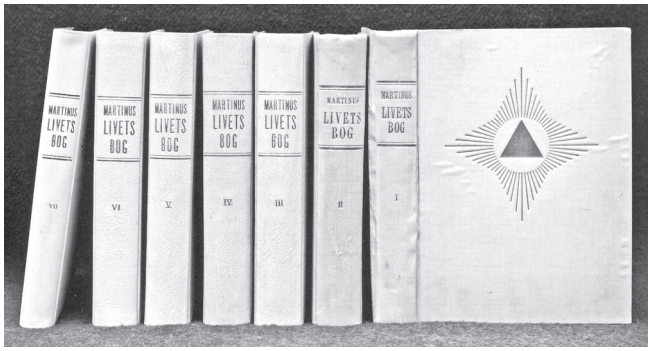

Det er jo styk- og kapitelnummereringen, der har betydning ved henvisninger, f.eks. når man læser en artikel på et andet sprog end dansk, der henviser til en tilsvarende fremmedsproglig bogudgave af Livets Bog. Der er jo ikke tale om, at tekststykkerne i udgaverne på andre sprog står på de samme sider. Det er derfor nummereringen af stykker og kapitler, der har betydning. Som følge heraf er de lange symbolforklaringer i Det Evige Verdensbillede også i nyere udgaver opdelt i kortere delstykker, så det er lettere at finde frem til det sted, der er tale om.

Tredie eller tredje?

Langekær og Jensen klager over den retskrivningsmæssige opdatering af titlen på Martinus' samlede værker, nemlig Det Tredje Testamente. I de tidligere udgaver fra Borgens forlag var overtitlen Det Tredie Testamente.
Jeg synes, at det er herligt, at rådet nu har valgt at stave Det Tredje Testamente rigtigt. Ud over at være sluppet af med en lidt pinlig stavefejl i værkets overtitel er der jo ligefrem tale om en fornem markering af, at indholdet i bogen nu også har en opdateret retskrivning. Der er jo faktisk på denne måde en meget behændig varedeklaration på forsiden af bøgerne. De meget få mennesker, der hellere vil læse værket med gammel retskrivning eller med udokumenterede rettelser, skal bare gå efter de ældre udgaver, der enten ingen overtitel har, eller dem, der bærer overtitlen Det Tredie Testamente.

Kosmologi eller åndsvidenskab?

Dette emne falder lidt uden for selve opdateringen af værkerne, da vi selvfølgelig ikke ændrer "åndsvidenskab" til "kosmologi" nogen steder i værkerne. Jeg har dog lige et par kommentarer til diskussionen, selvom jeg her afgjort står på sidelinjen og ikke har en særlig konkret viden om f.eks. rådets praksis.

Det er også mit indtryk, at betegnelsen "Martinus Kosmologi" i en årrække har været altdominerende og foretrukken frem for "Martinus Åndsvidenskab". Dette har der imidlertid været rejst en kritik af, og jeg har i de senere år tydeligt mærket en ændring fra instituttets side. Man er mere begyndt at bruge den sidste form igen, som jo ganske rigtigt var den, Martinus selv hyppigst brugte. Han introducerede dog selv begrebet "kosmologi" som synonymt med "åndsvidenskab" i Livets Bog bind 7 fra 1960, og en del af forklaringen på, at han ikke har brugt dette begreb så hyppigt som "åndsvidenskab", er givetvis, at de fleste værker og artikler er skrevet forinden.

Sven-Erik Rævdal har oplyst mig om, at Martinus nogenlunde samtidig tog initiativ til at bruge "Martinus Kosmologi" som betegnelse for indholdet af sit arbejde. Det fremgår af et brev til Erik Gerner Larsson, som er gengivet som notits i Kosmos. Dette begreb fortsatte man med at bruge i resten af Martinus' levetid, og alle de nære medarbejdere fortsatte med at arbejde under denne betegnelse efter hans bortgang, ja faktisk frem til en gang i 1990'erne. Så ved at fastholde brugen af begrebet "kosmologi", viderefører Martinus Institut altså en praksis, der går tilbage til Martinus' tid, og som det kræver tungtvejende grunde at ændre på. Hvordan kan det være problematisk at bruge ordet "kosmologi", når Martinus selv brugte betegnelsen de sidste tyve år?

Efter min mening er der tale om et valg, som står den enkelte frit for. Diskussionen gælder endvidere ikke kun den bedste danske betegnelse, men også hvad der er den bedste betegnelse for Martinus' åndsvidenskab/kosmologi på andre sprog end dansk. Hvad er f.eks. den bedste betegnelse på engelsk – cosmic science, cosmology eller spiritual science? På de ikke-danske sprog har Martinus jo ikke selv valgt en praksis, og da der må formodes at komme langt flere udenlandske end danske Martinus-

studerende i fremtiden, er dette nok et mere interessant diskussionsemne end det mere provinsielle danske spørgsmål. Jeg er dog sikker på, at oversætterne til de respektive sprog har et godt bud på dette, og jeg tror ikke, at det er relevant med en indgående og teknisk diskussion af dette emne i Den Ny Verdensimpuls.

Den uberettigede kritik

Når Langekær og Jensen skriver: "Hvis vi ændrer ved ligningerne, slører vi facit", håber jeg sandelig, at de ikke ved, hvad opdateringen går ud på, for ellers taler de til skade for Martinus' sag imod bedre vidende. Det kommer på ingen måde på tale at "ændre ved ligningerne". Det er en helt urimelig påstand, at rådet og sproggruppen skulle pille ved teksten på denne måde, og jeg håber ikke, at nogen som helst kan tage en sådan kritik alvorlig. Rådet og sproggruppen har præcis samme mål som Langekær og Jensen, nemlig at det tekstmæssige indhold og den sproglige stil i værkerne skal bevares bedst muligt.

Det rimelige i at rette

Vil de mennesker, der er modstandere af, at f.eks. en stavefejl skal rettes i den danske udgave, også have, at der skal være en tilsvarende stavefejl i de fremmedsproglige udgaver? Skal oversætteren opfinde tilsvarende forkerte ord og fejlbehæftet kommatering f.eks. i den engelske udgave, således at denne præcist svarer til den danske udgave?

I den internationale konkurrence om at have den bedste udgave af Martinus' værker kan Danmark komme i den paradoksale situation at stå med de dårligste udgaver, selvom det netop er disse udgaver, der ligger til grund for de oversatte udgaver. Ingen oversætter vil lave fejl med vilje, blot fordi der er en tilsvarende fejl i originalen.

Jeg er derfor af den mening, at de danske udgaver bør være så korrekte og i så god teknisk stand som muligt. Hvorfor skal netop *vi* dog have de dårligste udgaver? Martinus var trods alt dansker.

For mig at se er virkeligheden en helt anden, end kritikerne af den retskrivningsmæssige opdatering forestiller sig. Trods beslutningen om at opdatere retskrivningen i de bøger, som ikke allerede er født med moderne retskrivning, er rådet faktisk ret konservativt mht. rettelser. Jeg har f.eks. hidtil haft det ærefulde hverv at læse korrektur på de nye udgaver, og jeg finder som regel en del ting, som efter min mening burde ændres. Disse ændringsforslag gennemgås herefter kritisk af de øvrige medlemmer af sproggruppen og rådet. Jeg er jo af den mening, at teksten skal være i så god stand som muligt, så jeg foreslår en del rettelser, som det konservative råd, der ønsker at rette så lidt som muligt, afviser. Det er derfor faktisk rådet, som stritter imod over for folk som mig, der synes, at teksten burde være korrekt.

Lad mig nævne nogle eksempler på noget, hvor jeg godt synes, at man kan rette, men hvor rådet ikke finder det nødvendigt: Efter min mening burde "vantroende" konsekvent rettes til "vantro", og sammensatte ord som "altfor", "forlængst" og "pånyt", der slet ikke findes i dansk, burde rettes til de korrekte former: "alt for", "for længst" og "på ny". Men da man ikke kan være i tvivl om betydningen, selvom der i realiteten er tale om ikke-eksisterende ord, finder rådet det ikke nødvendigt at rette, da vi jo skal rette så lidt som overhovedet muligt. Vi må altså stadig leve med en tekst, der i den danske udgave er fuld af den slags småfejl. Noget tilsvarende gør sig gældende for ordforbindelser, som normalt skrives som et eller flere ord alt efter sammenhængen (om der er en "styrelse"): indenfor / inden for, ligesom / lige som og overfor / over for. Det Martinus eller ham, der har sat førsteudgaven, har skrevet, kommer der til at stå i fremtiden, uanset om det er rigtigt eller forkert.

Efter min mening retter vi for lidt, da vi trods den retskrivningsmæssige opdatering kommer til at stå med en dansk udgave af Det Tredje Testamente, som i de ganske vist meget små og indholdsmæssigt ubetydelige detaljer er i sprogligt dårligere stand end oversættelserne af samme til fremmedsprog. Selvom jeg synes, at der stadig er pinligt mange fejl i teksterne, er jeg dog ikke utilfreds med rådets vise beslutning om at være så tilbageholdende som muligt og kun rette det absolut nødvendige. Og heldigvis er der kun tale om fejl, som korrekturlæsere og andre sprogperfektionister lægger mærke til.

Fremtiden

Jeg tror ikke, at sproget udvikler sig så meget, at det bliver nødvendigt med omskrivninger af teksten de næste mange hundrede år, sådan som Langekærs og Jensens skrækscenarie går ud på. Men jeg kan godt forestille mig, at det på et tidspunkt bliver nødvendigt at indsætte en fodnote her og der i bogudgaver langt ude i fremtiden, så folk, der ikke er velbevandrede i det tyvende århundredes historie, kan forstå, hvad Martinus eksempelvis mente med indpakkede henvisninger til 2. verdenskrig. Sådanne ordforklaringer og kommentarer i fodnoter, der ikke griber ind i selve teksten, findes også i Bibelen.

Man argumenterer tit for, at sproget ændrer sig så hastigt, at en tekst i løbet af få århundreder bliver ulæselig, hvis den ikke konstant omskrives til det aktuelle moderne sprog, og denne udvikling af sproget understreges også af, at Retskrivningsordbogen fra Dansk Sprognævn efterhånden udkommer i ny udgave med 5 års mellemrum.

Men det er ikke desto mindre min opfattelse, at helt så hurtigt kommer det ikke til at gå i fremtiden, for der er sket færre ændringer i det danske grundsprog de seneste 75 år, end der skete i de foregående 75 år. Selvom slang og fagudtryk kommer og går, ligger grundsproget fast, og retskrivningsordbogen er til trods for sine kommaeskapader med til at fastholde, hvad der er korrekt dansk. Jeg har derfor meget svært ved at forestille mig, at det om 75 år skulle være lige så svært at læse Livets Bog 1, som til den tid har 150 år på bagen, som det i dag er at læse H. C. Andersen, som han skrev sine tekster for 150 år siden.

Den forgangne hastige sprogudvikling er i øvrigt også til en vis grad en illusion, idet f.eks. Holberg satte en ære i at skrive på en gammeldags, fortysket og finurlig måde, som afveg fra samtidens almindelige skrivemåde, og derfor virker sprogudviklingen fra Holberg til vores tid større, end den egentlig er.

En tilsvarende digterisk frihed kan man jo ikke klandre Martinus for. Han bestræbte sig på at skrive så let forståeligt og alment tilgængeligt som muligt, så efter min mening vil der ikke være behov for nye sproglige opdateringer de næste mange, mange år. Man finder givetvis nogle småfejl enkelte steder, men teksten er nu så godt korrekturlæst, bl.a. med moderne metoder som elektronisk stavekontrol (uden automatisk rettelse, naturligvis), at der givetvis ikke vil komme de store rettelser fremover. Konverteringen fra gammel til ny retskrivning var en tiltrængt og stor mundfuld, men nu kan teksten også holde i mange år frem uden at virke antikveret på nye og kommende generationer.

”Teksterne skal bevares uændret, som de foreligger fra Martinus side”

- En kommentar til Jan Tarbensens artikel

v/Søren Ingemann Larsen

I nogen tid har jeg været i korrespondance med Martinusinstituttet (Rådet), idet det har været min overbevisning, at den kurs, man var slået ind på i udgivelsen og bevaringen af Martinus’ tekster, ikke var holdbar. Det skal tillige nævnes, at jeg udmærket kender Jan Tarbensen (har dog aldrig mødt ham, kun været i kontakt med ham via telefon og e-mail), idet vi samarbejder om indskanning og publicering på internettet af gamle numre af Kosmos (lige nu tilgængeligt på adressen http://kosmos.martinus.dk).

Jeg ved derfor, at der er al mulig grund til stor anerkendelse af Tarbensens kæmpeindsats, ikke blot når det gælder omtalte Kosmosarbejde, men også når det gælder registrering af stedfundne ændringer i de forskellige udgivne udgaver af Livets Bog. Men Tarbensen og jeg ser forskelligt på, hvorledes Martinus værk udgivelsesmæssigt bedst bevares for eftertiden.

Ændringer: ”rettelser af fejl” / ”retskrivningsmæssige opdateringer”

Et problem ved Tarbensens artikel er, at han ikke tilstrækkeligt klart skelner mellem ”rettelser af fejl” på den ene side og ”retskrivningsmæssige opdateringer” på den anden.

En klar skelnen mellem ”rettelser af fejl” og ”retskrivningsopdateringer” må jo være fundamental, når det handler om at tage stilling til, hvad man kan tillade sig at ændre i Martinus tekst efter hans død.

Vi kan ikke komme udenom hele tiden - som et “mantra” - at holde os Martinus’ helt klare og indiskutable retningslinje for øje (udtrykt i ”formålet” i Martinusinstituttets love):

Bevare Martinus’ samlede værker uændrede, som de foreligger fra hans side. – (Kap. 5.2 i ”Samarbejdsstrukturen” 2. udgave 2003)

Men at holde sig dette efterretteligt er jo ikke ensbetydende med, at man med Tarbensens lidt kedeligt valgte stærkt værdiladede ord nødvendigvis bliver ”fundamentalist”. Hvor det for mig er indlysende, at ”rettelser af fejl” ikke nødvendigvis er i disharmoni med ovennævnte retningslinjer, er det ligeså indlysende for mig, at det forholder sig modsat med ”retskrivningsmæssige opdateringer”.

Derfor kan (og bør) indlysende fejl som ”komisk bevidsthed” og ”intution” efter min opfattelse rettes til ”kosmisk bevidsthed” og ”intuition” (eksempler taget fra Tarbensens artikel) uden at komme i disharmoni med princippet. Og Tarbensen viser meget grundigt, at det heller ikke giver mening at fortolke det sådan, at det

er Martinus' originalmanuskript, der skal udgives uden inddragelse af senere udgivne versioner. Det tror jeg nu heller ikke, at der er et udbredt ønske om. Men derfra og til slet ikke aktivt at inddrage originalmanuskriptet i udarbejdelsen af en "endelig" udgave – som det nu sker – er der dog et stykke.

Forholdet mellem "form" og "indhold"

Et meget vigtigt punkt – hvis ikke det vigtigste – i diskussionen om retskrivningsmoderniseringen er, hvilket forhold, der er mellem "form" og "indhold". Det fastholdes gentagne gange både fra Rådets side og senest af Jan Tarbensen, at der ikke ved moderniseringen ændres i "indholdet", kun i "formen".

Det vil jeg gerne sætte spørgsmålstegn ved, for efter min mening hænger "form" og "indhold" uløseligt sammen. Det er et kontrastpar, der er dynamisk og logisk forbundet. Foretages der derfor ændringer i "formen", må det have konsekvenser for "indholdet".

Når læseren bliver præsenteret for de nye udgaver af Livets Bog i 2000-retskrivningsnorm, vil samme læser – bevidst eller ubevidst – forvente, at indholdet svarer til år 2000-norm. Brugen og betydningen af ordene – "indholdet" – forventes at svare til år 2000-norm.

Når derfor kun "formen" (forstået som "retskrivningsform") er ændret og ikke på tilsvarende måde "indholdet" (forstået som "ordvalget", som jo strengt taget også er "form"), vil der ske en "skævvridning" i forholdet mellem "form" og "indhold". Den "harmoni", der var mellem "form" og "indhold", er forstyrret.

Det kan alt sammen lyde meget akademisk, men i praksis er det efter min opfattelse ikke ligegyldigt. Et oplagt eksempel er Martinus' brug af ordet "pinlig". Se fx:

LB07 stk. 2658 pkt. 25: "Kun Selvoplevelse af Væsenernes udløste fejlagtige Aarsagers pinlige eller smertefyldte Virkninger kan være det primære i Menneskets Forvandling fra Dyr til Menneske" eller

LB05 stk. 1617: "Og det er saaledes kun, naar han kommer i den førnævnte pinlige Situation, hvor ingen af disse Stillinger eller de paa dem opretholdte fysiske Positioner kan beskytte ham, at han opdager, at han har Brug for et Forsyn" (her tales om en "materiel" forsker, som er kommet i sjælekrise)

I dag ville vi ikke kunne bruge ordet "pinlig" på den måde, vi ville bruge "smertefuld", "pinefuld", "lidelsesfuld" eller lignende. Som bekendt har ordet "pinlig" i dag en helt anden betydning (noget med at "krumme tæer", fx synes Jan Tarbensen, "at der stadig er pinligt mange fejl i teksterne", jfr. hans artikel). Denne nutidige betydning af ordet synes faktisk slet ikke at eksistere i 1930'erne (se Ordbog over det Danske Sprog).

Det er derfor indlysende, at hvis man som læser af Livets Bog er "tunet ind" på år 2000, vil man kunne misforstå pointer i teksten, fordi "indholdet" (ordvalg og udtryksmåde) ikke er ændret i overensstemmelse med "formen".

Efter min mening er man derfor nødt til enten helt at undlade at ændre i "form" og "indhold" (igen her forstået som "retskrivningsform" over for "ordvalg") eller at være indstillet på at ændre både i "form" og "indhold", det er ikke holdbart at ændre i "formen" uden samtidig at ændre i "indholdet". Jeg er meget sikker på, at hvis Martinus i dag skulle udarbejde en opdateret år 2000-udgave, ville han ikke alene opdatere retskrivningen, men han ville også ændre et ord som "pinlig" til noget nutidigt.

Et andet eksempel er "nye fantastiske Mordmidler", et udtryk Martinus bruger i en artikel skrevet i anledning af den forestående 2. verdenskrig (Kosmos januar 1934). Ordet "fantastisk" havde en negativ valør dengang, hvilket vi har bevaret i ordet "fantast". Der lå en nuance af "afsindig" og "virkelighedsfjern" i "fantastisk". I dag derimod har ordet vist da kun en positiv valør, som i hvert fald ikke giver mening, når udtrykket "nye fantastiske Mordmidler" skal forstås korrekt. Hvis udtrykket skal forstås, er man nødt til at få den idé, at ordet måske har skiftet betydning fra 1930 til 2000.

Martinus taler også i samme artikel om "forlorne Sønner", som jo er den gamle bibeloversættelse af "fortabte sønner". I dag kendes "forloren" vist kun i forbindelse med "tænder" og med de velkendte kulinariske perler "hare" og "skildpadde", hvor ordet ikke er synonymt med "fortabte".

Disse eksempler er ikke enestående, og det er et kendt fænomen, at ”ord ændrer betydning over tid”. Vi kender vist alle de klassiske eksempler ”bjørnetjeneste”, ”forfordele” etc. Og udover kendte og tydelige eksempler, må vi forvente, at det sker mange steder i sproget, gradvis og ofte uden, at vi er opmærksom på det.

Ved en nærmere analyse af kontrastparret ”form/indhold”, må man komme frem til, at det er identisk med modsætningen mellem det ”manifesterede” og det ”umanifesterede”. ”Formen” er således ”indholdets” synlige (manifesterede) repræsentant, i virkeligheden svarende til Martinus’ X3 over for X1. Følgelig kan ”indholdet” kun ændres, ved at ”formen” ændres, og ”formen” kan ikke ændres, uden at ”indholdet” også derved ændres. Og så bliver det pludselig indlysende, at det er absurd at udtale, at ”I kan være helt rolige, kun formen er ændret, men ikke indholdet”. For hvordan kan det lade sig gøre at udtale sig om noget ”umanifesteret”? - Det eneste, man kan udtale sig om, er det ”manifesterede” (formen).

Dette logiske, dynamiske indbyrdes afhængighedsforhold mellem ”form” og ”indhold” synes Jan Tarbensen fuldstændigt at overse eller bagatellisere.

Konsekvenser af at ændre i formen

Men den logiske konsekvens af at mene, at ”formen” uden videre kan ændres, uden at det har konsekvenser for ”indholdet”, må jo være, at der vel så intet problem kan være i at ændre værket løbende, således som det nu er sket én gang, fx næste gang i 2050. – Men er vi parate til det? – Hvis vi ikke er parate til det, må grunden vel være, at man er lidt bange for, at ”indholdet” måske til syvende og sidst alligevel influeres af ændringerne i ”formen”. Om Jan Tarbensen er parat til det, fremgår ikke klart i artiklen. Det vi får at vide er, at han ikke ”tror” at det bliver nødvendigt (”nu kan teksten også holde i mange år frem uden at virke antikveret”). Dette siger han, samtidig med at han konstaterer, at retskrivningsordbogen fornys hvert 5. år!

Balancegangens svære kunst

Hvis vi ikke er parate til det, er vi i den groteske situation, at vi (eller rettere: vores efterkommere) i 2050-2100-2150 etc. skal prøve at forklare omverdenen, at det var nødvendigt at opdatere retskrivningen fra 1930-norm til 2000-norm, ellers ville teksten komme til at ”virke for antikveret”, men at det af hensyn til bevarelsen af værket i dets autentiske og originale form desværre ikke kan komme på tale på ny at opdatere. – Mon det vil blive let for vores fremtidige medarbejdere at overbevise omverdenen om, at det kun kunne lade sig gøre én gang (hvor afstanden til den oprindelige tekst endda ikke var ret stor), når man samtidig fastholder, at det uden problemer lader sig gøre at ændre i ”formen”, uden at det har konsekvenser for ”indholdet”? – Mon ikke der naturligt vil ræsonneres, at når det er gjort én gang, skal det naturligvis gøres igen?

Jeg for mit vedkommende er mildest talt ikke tryg ved disse perspektiver, og når jeg læser artiklen af Jan Tarbensen, som er medlem af Sproggruppen, hvis ansvar det er at sørge for bevarelsen af Martinus værk for eftertiden i dets originale form, svimler det nærmest lidt for mig.

Han udtaler jo tilmed, at hvis han ellers kunne få lov til det for Rådet, ville han ændre endnu mere, end det nu er sket. Så teksten endelig kan blive helt ”fejlfri”. Hvis det fortsætter på denne måde, har jeg meget svært ved at tro, at ovenfor beskrevne løbende opdateringer ikke vil finde sted.

Formålet med ændringen i formen

Og så kan man spørge sig, hvad formålet kan være med at ændre i ”formen”? – Hvad vinder man ved denne øvelse?

Hvis formålet er, at teksten skal blive lettere at læse, tror jeg ikke på, at det gør nogen væsentlig forskel overhovedet, og da slet ikke en forskel, der kan stå mål med de ovennævnte omkostninger.

Hvis man fx læser Søren Kierkegaards eller H.C. Andersens værker på originalsproget (og en sådan version kan man jo heldigvis stadig få), består ”vanskeligheden” ikke i, at der står ”Kjerlighed” i stedet for ”Kærlighed” og ”piinlig” i stedet for ”pinlig”. Derimod er det udtryksformen, formuleringerne, stilen og tankegangen, der kan være vanskelig. Og ord, der er gået af brug eller har ændret betydning. Og disse ”vanskeligheder” lettes ikke ved en opdatering af retskrivningen. Og vi

er jo netop enige om, at der ikke skal ændres i Martinus' udtryksform, stil og tankegang. Man kan ikke som ved et trylleslag gøre tekster, der er flere hundrede år gamle, "læselige" blot ved at opdatere retskrivningen.

Så der må være et andet formål, og det eneste andet formål, jeg kan få øje på, er, at man er "urolig" for, at det vil skræmme visse potentielle læsere væk, når de opdager, at teksten ikke er af helt ny dato og derfor fremstår som sådan – "virker antikveret". Det kan godt være, at nogle få læsere vil reagere sådan, men det må vi – og de – efter min mening acceptere og lære at leve med. Det vil være min påstand, at sådanne mennesker i så fald endnu ikke er klar til at læse Martinus. Efter min mening er det værre, at man ved at udgive teksterne i en "ikke-antikveret" form demonstrerer den overbevisning, at der uden problemer kan ændres i formen, uden at det har konsekvenser for indholdet.

Eller måske det ville være på tide også at få Mona Lisa peppet lidt op med nogle friske farver, hun virker efterhånden lidt antikveret.

Afsluttende bemærkninger

Det skal oplyses, at undertegnede i august har haft et møde med Rådet, hvor denne sag har været grundigt debatteret. Som oplæg bad Rådet Jan Tarbensen sende sin artikel til mig, hvilket er grunden til, at jeg allerede her kan kommentere på den. Ruth Olsen har af redaktionelle grunde ønsket, at nærværende kommentar kommer i samme nummer som artiklen af Jan Tarbensen.

Men det der kom ud af mødet med Rådet var, at man indser nødvendigheden af, at der udarbejdes og udgives en "basisudgave" af Livets Bog, som udelukkende baserer sig på udgaver, som Martinus direkte har haft indflydelse på, herunder originalmanuskriptet. Jeg for mit vedkommende ville have foretrukket, at *kun* en sådan udgave skulle udgives, men på lang sigt vil der jo nok alligevel vise sig behov for 2 udgaver på dansk, nemlig en "original" og en "oversættelse". Det der tilgodeses med den nye beslutning, og som er det vigtige, er, at der hermed til enhver tid og for enhver vil være let og uhindret adgang til den originale tekst.

"Der må ikke ændres et komma II…"

v/Tage Buch

Her følger supplerende bemærkninger til en artikel med samme overskrift i dette blads juni nummer.

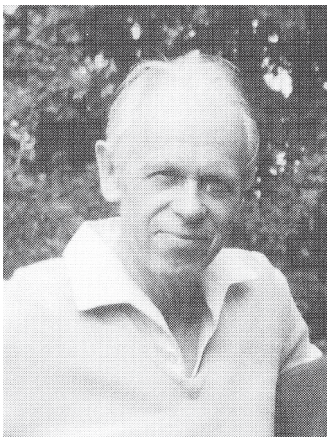

Der har været en udbredt tilbøjelighed til at rette på Martinus sprog fra den første udgivelse af Livets Bog, idet man fandt at sproget var knudret og vanskeligt tilgængeligt. Nu er Martinus ikke nogen almindelig forfatter. Selv siger han, at hans værker som er kosmiske analyser er "skrevet i bøn til Gud". Martinus har mejslet sine ord og sætninger ud. De love og principper som verdensaltet styres efter, det verdensbillede som skal blive vejledende for hele menneskeheden, efterhånden som mennesker bliver modne til at forstå fortsættelsen af den vejledning, som er givet af tidligere vise og visdomsbøger, er nu givet menneskeheden i form af Det Tredie Testamente. Dette værk er et kunstværk og et helligt skrift. En malers mesterværker ændrer man ikke på eller tilfører noget med et enkelt penselstrøg. Det bliver da et falskneri.

Når Martinus i Instituttets love har formuleret formålsparagrafen således, at værkerne skal bevares uforandrede som de foreligger fra hans side, skal det selvfølgeligt forstås bogstaveligt. Rådet skal være den vogter, der skal sikre at der ikke foretages rettelser.
Imidlertid har man ikke forstået ordet uforandret og har oven i købet oprettet en sproggruppe der har fået til opgave at pynte på eller tilpasse Martinus sprog til nutidsdansk hvor det er muligt. Man har endog henvendt sig til en professor på Københavns Universitet for at få vejledning i hvordan man kan rette på Martinus værker.

Når Martinus har sagt, at mennesker godt må se, at han var ubelæst, så var det ligefrem et ønske fra hans side om at man skulle se, at han trods sin simple skolegang kunne frembringe et mesterværk, ja, selve Talsmanden den Hellige Ånd, værket der skulle bringe klodens befolkning "hele sandheden" som Jesus jo dengang ikke kunne bibringe sine diciple. Det er på kontrasterne at sansningen baseres, og derfor ønskede han ikke disse kontraster udjævnet eller fjernet ved, at de nævnte lærlinge retter eller pynter på hans sprog. Den ufuldkomne sprogbehandling skal være synlig.

Den samme kontrast ser vi i hans herkomst og opvækst. I simple og fattige kår fødtes den åndelige fyrste som skal

blive den vejleder der fortsætter Guddommens vejledning af menneskene og dermed afslutningen af Biblen i form af Det Tredie Testamente.

Trods denne åndelige storheds ønske og klare påbud, har Rådet foretaget eller ladet foretage rettelser i hans værk. Det er et misgreb, der kun kan rettes ved at disse bøger makuleres, og der i stedet for fremstilles fotografiske genoptryk af de originale værker. Forklaringen om at forskere selvfølgelig skulle have adgang til de originale værker gælder ikke. Alle alvorligt søgende mennesker er forskere, og skal kunne stole 100% på at hvert eneste ord i bøgerne er skrevet af mesteren selv.

Rettelserne udover de af Martinus selv skriftligt godkendte er fejlagtige rettelser. Disse rettelser er direkte imod Martinus vilje, og da værkerne er skrevet i bøn til Gud er disse også imod Guds vilje.
Som kosmisk bevidst var og er Martinus et´med Gud.

Når nu det ovenstående er sagt, må vi huske på at vi er overgangsvæsener mellem dyr og rigtige mennesker, og vi er dermed prædestinerede til at gøre forkert. Det er altså OK at fejle, men så vil det også være OK, at vi søger at gøre hinanden forståeligt hvad der er det rigtige. Det er det jeg har forsøgt i dette tillæg til den tidligere artikel om samme emne.

Det kan her være relevant at læse Martinus egne ord om stilforskere og åndsforskere i bogen Artikelsamlingen. Specielt den del af stk. 7.17 som står på side 44, og hele stk 7.18.

Uddrag af Martinus' artikel "Fortolkning af Livets Bog"(1933)

Da Tage Buch henviser til 7.17 og 7.18 af denne artikel, bringes det her:

Den udviklede eller fremskredne sandhedssøger er ganske anderledes indstillet. For ham er stilen, rytmen, trykfejl e.l. ganske underordnet. Han er opfyldt af et hundrede procents begær efter at komme til kernen bag stilen og ordene. Han ser, at kun den er det absolut væsentlige. Han véd, at guld er guld, hvad enten det forekommer i en pose af sækkelærred eller i en af silke. Han hører ikke til dårerne, der hæfter sig mere ved sækken, ved emballagen end ved indholdet.

Og som følge af denne sin holdning kommer han netop til indholdet, til guldet. Og med den samme holdning overfor Livets Bog kommer han også her til guldet eller det sande indhold: livets højeste analyser. Men i modsat fald opnår han intet, ser intet væsentligt. De stråler fra en forklaret tilværelse, der udgår fra bogen, formørkes af den sorte sky af kritik over nævnte bog, han selv udstråler. Og det guddommelige lys bliver for ham mere eller mindre til banaliteter, vrøvl, fantasier, fraser, grammatiske ufuldkommenheder osv. Livets Bog er for ham en lukket bog.

7.18 **Stilforskeren og åndsforskeren**

At "åbne" Livets Bog er altså ikke gjort ved blot og bar at åbne den rent fysisk, blade den igennem og "læse" den. Den kan desuagtet heraf for en sådan læser være en absolut lukket bog. Den kan kun virkelig åbnes af den, der har nået et sådant begær efter åndelig viden, at han i sin søgen efter denne ikke lader sig hindre hverken af stil eller form. Hans bevidsthed må være så åndeligt fremskreden, at disse nævnte realiteter er blevet et så ganske underordnet spørgsmål, at han ikke ønsker at spilde tid med nogen som helst form for kritik af disse.

Kun den, der er således indstillet, kan gøre sig håb om i nogen grad at kunne åbne Livets Bog og komme til den dybere mening, som er skjult bag den for alle synlige tekst og stil. Enhver sandhedssøger eller åndsforsker, der ikke har den her skildrede indstilling, men mere hæfter sig ved stilen eller den ydre form, er jo ikke åndsforsker, men stilforsker eller forsker af den ydre form.

For et sådant væsen kan den til Livets Bog knyttede ydre form og stil undertiden være en uovervindelig hindring, idet al dets energi udløser sig i kritik af de i samme form eventuelt fremtrædende små tekniske fejl og grammatiske ufuldkommenheder e.l. Først når den dybere mening i Livets Bog bliver til hovedtingen, og stilen og formen bliver til en biting for læseren, da oplever han "den hellige ånd" gennem nævnte bog.

Rettelserne i biblen

v/Børge Christiansen

Bibelens tekster er jævnligt blevet moderniseret. Jeg er i besiddelse af tre eksemplarer af Bibelen: Min bedstemors *reviderede oversættelse af 1871*, min egen konfirmationsbibel i *Autoriseret oversættelse af 16. dec. 1931* og endelig Bibelen i *oversættelse autoriseret af Hendes Majestæt Dronning Margrethe II ved kongelig resolution af 19. feb.1992.*

I første Mosebog 1.30 står der i 1871-udgaven at læse: "Og alle Dyr paa Jorden og alle Fugle under Himmelen og alt Kryb paa Jorden i hvilke er en levende Sjæl, har jeg givet alle Haande grønne Urter til at æde; og det skete saa."
I 1931-udgaven står der: "men alle jordens dyr og alle himmelens fugle og alt, hvad der kryber på jorden, og som har livsånde, giver jeg alle grønne urter til føde; og således skete det."
Og i 1992-udgaven er der skrevet: "Til alle de vilde dyr og til alle himmelens fugle, ja til alt levende, der rører sig på jorden, giver jeg alle grønne urter som føde. Og det skete."

Kan man heraf udlede, at dyrene i perioden 1871 til 1992 er blevet frataget deres sjæl - sådan bibelsk set altså?

Helt så galt er det ikke gået menneske(dyret) i samme periode, men fremad er det nu heller ikke gået for dem. Hør blot hvad Prædikerens Bog har at sige om dem i kap.7.29:
I 1871-udgaven: "Dog se, dette har jeg fundet, at Gud skabte Mennesket ret, men de søge mange Spidsfindigheder."
I 1931-udgaven: "Dog se, dette har jeg fundet, at Gud har skabt menneskene som de bør være, men de har så mange sære ting for."
I 1992-udgaven: "Kun det fandt jeg ud af, at Gud har skabt menneskene enfoldige, men de gør sig alle mulige spekulationer."

Så altså, I 1871 var menneskene skabt ret omend spidsfindige, men i 1992 var de blevet enfoldige, omend de spekulerer over tilværelsen.
Dog finder jeg, at såvel i 1931 som nu i 2005, *har de så mange sære ting for!!*

Hjernevask

v/Allan Christensen, Nørrebro

Gennem min tid har jeg været inde i mange religioner. Der har været gode men bestemt også dårlige oplevelser. Således har jeg tilbragt 16 år indenfor Jehovas Vidner og 7 år indenfor Mormonerne.

En af de ting, jeg som med nødvendighed kom til at beskæftige mig med for at kunne komme ud af det igen, var hjernevask. Det var ikke megen hjælp, jeg kunne hente hos psykologer og andre som fx læger. De kunne ikke stille meget op. Jeg måtte derfor selv begynde at finde ud af, hvad hjernevask var for en størrelse.
Dette var nødvendigt, kunne jeg se og mærke, da det var helt tydeligt, at jeg havde tanker og ordforråd, som ingen af de mennesker havde, som jeg omgikkedes, efter at have forladt disse "sandheds"-religioner.

Første gang jeg blev opmærksom på denne forskel var en tid, efter jeg var kommet ud af Jehovas Vidner. Jeg havde dengang et arbejde med at passe ældre mennesker, og da min dengang overordnede spurgte, hvad jeg syntes om arbejdet, svarede jeg: "Det er ret frugtesløs arbejde". Hun kiggede undrende på mig. Ja, hvad var det for et ord - "frugtesløs" - hvor kom lige det fra?

Hjernevask er bygget op på følgende måde: man giver mennesker nogle ord, som ingen andre har uden for den faste kreds, man er tilsluttet. F.eks. har de indenfor Jehovas Vidner ord som: "Sandheden, vennerne, Den lille skare og den store skare, den nye verden" - og en masse andre. Indenfor Mormonerne har man ord som fx: "Præstedømmet, kyskhedsloven, Templet, Josef Smidt, Mormons Bog, højpræster, Aronske præstedømme", og mange andre.

Disse ord er af en sådan karakter, at mange, måske de fleste, der ikke er indenfor lige den religion, ikke vil have ret megen relation til dem. Men for de, der er indenfor, har de meget stor betydning. Desuden er disse "krone ord" kun dække for en mængde andre ord, som de udløser, når man nævner dem. Et ord som fx "præstedømmet" hos Mormonerne er delt op i 2 eller flere ord, der dækker over "Det lille eller det store præstedømme", forstået som det Aronske og det Melkisediske præstedømme.

Sådan fortsætter det nedad i næsten det uendelige, alle ord der for almindelige mennesker ingen eller meget lidt betydning har. Dette behøver ikke nødvendigvis betyde, at disse mennesker ikke kan kommunikere med andre. Men de ønsker at bruge disse, for dem så betydningsfulde ord. Så de er derfor mest glade og mest i deres rette element, når de omgås andre, der forstår betydningen af disse ord. Det giver dem følelsen af, at her hører de hjemme, her hører de til.

For mig var det vigtigt at lære at se på de ord som bare ord. For alle som er bundet af hjernevask, er det vigtigt at se nøje på, hvad ordene dækker. Kunne jeg opløse et af krone-ordene, kunne jeg aflægge det ord. Men ordene er sat sammen med en levevis, der er med til at holde dem ude fra almindelige mennesker. Således må Jehovas Vidner ikke ryge og helst ikke omgås dem "udenfor". Mormonerne må ikke drikke kaffe og alkohol.
Mange andre leveregler kunne nævnes, der adskiller dem fra andre mennesker.

Dette er med til at forstærke isolationen og få medlemmerne til at føle, at her og kun her hører de rigtigt hjemme.
Som forholdsvis ny "kosmolog" har jeg været opmærksom på denne fare. Jeg må straks indskyde, at jeg er vældig glad for Martinus og hans værker og har ikke til hensigt at nedgøre det. Det er dog hævet over enhver tvivl, at også de der læser Martinus' værker bliver udstyret med en række ord, som kun en meget lille del af den store menneskehed er i besiddelse af.

Tænk bare på ord som fx X1, X2 og X3! Om jeg ville nævne nogle af disse ord overfor dem, jeg omgås til daglig, ville de tro jeg var bindegal. At det er rart og giver "kosmologer" en god oplevelse at kunne dele disse ord og være sammen med ligesindede, er der ingen tvivl om. På Klint er der velbesøgt, og mennesker får en god oplevelse ved at være sammen og dele de "særlige ord" i Klint.

Også det at have en anden levevis har kosmologerne med. Mange er som bekendt vegetarer og har derfor svært ved at deltage i almindelige menneskers sammenkomster som fx jul og påske. Dette kan give en følelse af isolation sammen med andre. I den forbindelse skal det dog indskydes, at det er en frivillig hjernevask, som jeg ser det. Der er intet medlemskab og ingen menighed, og der er ingen krav om at være vegetar. Der er ingen, der prædiker og ingen, der holder øje med om du overholder det.

En af de ting jeg ofte har tænkt over, både hos "kosmologer" og de andre steder er: "Hvordan bærer de sig ad med at øve sig i tolerance og næstekærlighed, når de sjældent omgås almindelige mennesker?" En af de oplevelser, jeg i den forbindelse har haft, var i et selskab af vegetarer, der manglede et sted at spise vegetarmad. Jeg foreslog at gå på Mac Donald og smage deres nye vegetar retter.
Jeg blev buhet ud, det kunne der ikke være tale om. Tænk at skulle se på alle disse lig og kødspisere.
Så - er der nogle af dem, der læser Martinus, der er hjernevaskere?

Fra en guddommelig Illiade

v/Ruth Olsen

I sidste nummer af bladet skrev jeg om Walter Russell (1871-1963) og om, hvordan han som 50-årig fik en åbenbaring, dvs en ret omfattende udflugt til de guddommelige himmelstrøg, som han også senere jævnligt besøgte. Nu har jeg fået en bog mere, som han har skrevet, og heraf fremgår det, at han flere gange før det store gennembrud havde haft flere "kosmiske glimt". Som vi ved fra Martinus, er den store visdom jo heller ikke noget, man pludselig får adgang til. Fra templets forgård skal man først passere "det helligste", før man når frem til det "allerhelligste".

Russell tager mange emner op, men her vil jeg prøve at beskrive, hvordan han forklarer princippet reinkarnation og i den forbindelse fænomenet "individualitet". Det er ikke ligeså uddybende, som Martinus har gjort det, men lidt anderledes og supplerende. Først slår han fast, at mennesket er en individuel manifestation af ånd, som er evig og udødelig. Åndens tænkning er kontinuerlig og ophører aldrig. Kroppen er en elektrisk manifestation af tanker.

Han skelner mellem ånd og sind. Ånden er alvidende, mens sindet hører til kroppens sanselige verden og derfor har en begrænset bevidsthed. Hvert liv er et kredsløb, der består af en synlig og en usynlig del. Den synlige verden udspringer af den usynlige. Som et pendul svinger vi ud i den synlige fysiske verden og tilbage igen i den usynlige. Efter aktion følger altid reaktion.

Så længe vi kun oplever med sindets begrænsede bevidsthed, sanser vi kun aktionen og ikke reaktionen. Men alt ånder både ud og ind. Al udånding er en slags død. Hver gang et menneske ånder ud, dør en del af det og "falder til jorden". Det opfatter et menneske ikke, men en hund kan sanse disse "døende partikler" og følge deres spor mange dage efter.

For hver partikel i vor krop, der dør, fødes en ny, for således bestandig at videreføre den individualitet, vi er hver især. Død og genfødsel er livets grundlæggende udviklings-mekanisme. Hvad der i naturen udfoldes i form, indfoldes igen i det formløse. Egetræet folder sig ud i al sin majestætiske pragt og folder sig atter ind i det lille agern.

Enhver udfoldelses "frugt" bliver ved indfoldelse komprimeret og opbevaret i kerner og sæd, for herfra atter at udfoldes. Kerner og sæd er en slags "grav", hvorfra genopstandelsen sker. Hvert kredsløb er nøje afbalanceret. I den ene halvdel er der mere fødsel end død, og i den anden halvdel er der mere død end fødsel.

I Guds billede

Skabelsen er en udfoldelse af Guds plan og ide, dvs af hans "billede". Alt er således skabt i "Guds billede". Guds ønsker/begær er den kraft, alt er skabt af. Det er Guds "sjæl". Gud er alle skabte tings midtpunkt, hvorfra alt udgår og hvortil alt vender tilbage. Ikke blot Gud, men alt i universet mangfoldiggør sig selv, dvs sin forms "tegning", gennem sæd og kerner. Form kan nedarves, men ikke ånd, for ånd er allestedsnærværende og universal, den eksisterer ikke noget bestemt sted.

Vi har alle det samme "AL-SELV", men vore begær er forskellige, og dermed er vore sjæle indiduelle. Sammenlignet med vi-Martinus må Russells "ånd/Selv" være Jeg'et (X1), "sjælen" må så være overbevidstheden med begæret og skabeevnen (X2) og "sind" det samme, som Martinus kalder underbevidstheden eller den aktuelle dagsbevidsthed. Så vidt jeg kan se. Jeg'et (X1) er ikke individuelt, men "alt det andet" er. Individualiteten går aldrig tabt, den hører sjælen til, siger Russell.

Enhed og helhed

Når et geni med sin ånd og viden inspirerer et andet menneske og således hæver det i dets udvikling, bliver de på en måde forenet, for den anden bliver i relation til inspirationens "indtagelse" en del af geniet. Alle menneskers tanker udstråles som en radar til alle andre i universet. Tankerne "reinkarnerer" i de mennesker, der er parat til at modtage dem. Den tankesæd der falder i frugtbar jord vil spire og gro. En dag vil alle mennesker således være forenede.

I vor elektriske tidsalder begynder mennesker at forstå, at ethvert menneske, der taler et eller andet sted på kloden, taler også på alle andre steder. Et menneske kan overalt,

hvor det ønsker det, kondensere og genskabe en stemmes lydbølger. Det er det man i dag gør med en mobiltelefon, kan jeg tilføje. En dag vil vi kunne gøre det samme med tankebølger, siger Russell.

Alle tanker er bevægelses-manifestationer. Som al anden energiudfoldelse går de "til ro" og indfoldes i en kerne. De synes at være forsvundet i fortiden, men eksisterer dog stadig, blot nu som erindringer, der kan kaldes frem dvs de kan "reinkarnere". Genkaldelse af "døde" erindringer er i princip det samme, som når "døde" mennesker genfødes.

Citat (s.252): "Enhver tanke, enhver begivenhed og enhver erfaring opbevares i "Sjælekerner" hos ethvert menneske. Når alle mennesker har udviklet fuldkomne telepatiske evner til at genfremkalde ethvert andet menneskes tanker og erindringer, bliver vi bogstaveligt til den enhed, som vi i dag kun er teoretisk."

Dette forstår jeg således: som alle celler i vor krop fornemmer de andre cellers liv og levned, vil vi som mennesker en dag komme til at være en ligeså integreret helhed, hvor alle kan følge med i alles tankeverden. Hvis vi ønsker det vel at mærke - for hvilken uoverskuelig verden ellers!
Men dette er tankevækkende mht, om det er vort eget eller andres tidligere liv, vi oplever i en regression!

Nogle mennesker har vi allerede i dag som del af os selv. En elsket afdød person lever videre i vore tanker og erindring. Vi kender stadig personen, skønt vi aldrig har *set* den, kun dens krop. Et menneske *er* jo ikke dets krop. Vi *er* vor viden og vore tanker. Vi er det, ånden gør os til. Dog kan vi også genfremkalde en elsket afdøds krop i vor erindring, når vi ønsker det. Vi genføder så at sige via erindringen kroppen på ny.

Hvorfor elsker vi stadig et menneske, selv om det er "gået bort"? Fordi det er blevet en del af os og vi af det. Også selv om vi aldrig har oplevet dets fysiske iklædning - det man plejer at kalde "i levende live". Derfor er vi f.eks. en del, der elsker Martinus, fordi hans liv og værk er blevet en uløselig integreret del af os selv. Han lever i os, fordi han har sået inspirationens "sæd" i vore tanker. Alle der har sået deres tankesæd i vor tids inkarnerede mennesker - om det er Platon, H.C.Andersen og for ikke at tale om Jesus! - lever således videre her på Jorden. Deres tanker reinkarnerer bestandigt.

Citat (s.254): "Når vi opnår alviden om vor énhed med helheden, mister vi vor individualitet. Det er det endelige mål for menneskeheden. Vi vil da ikke opleve os som adskilte individuelle dele, men er bevidste om, at vi *er* helheden." .. "Dit Selv er eet med Guds Selv, men det er også eet med alle andres Selv. Hvis du ønsker kontakt med en afdød person, kan du kommunikere fra dit Selv med den afdødes Selv."

Og citat s. 256: "Jeg har ofte selv taget kontakt til Leonardo da Vinci for at få inspiration og hjælp fra ham - og altid fået det. Jeg betragter ham som et individuelt væsen, hvis tanker stadig eksisterer. Han kan have reinkarneret dusinvis af gange, det betyder ikke noget. Den Leonardo, vi kender, er en del af alle dem, hvis tanker står i kontakt med ham".

Generation efter generation har vi udvekslet tanker, viden og ideer med hinanden. Mennesket hverken dør eller fødes, det er kun kroppen der dør og fødes. Dette sker for at udfolde Guds ide om mennesket. Med Martinus kan vi tilføje: for at universet stadig kan udvikles og forny sig. Og universet - det er jo Gud.

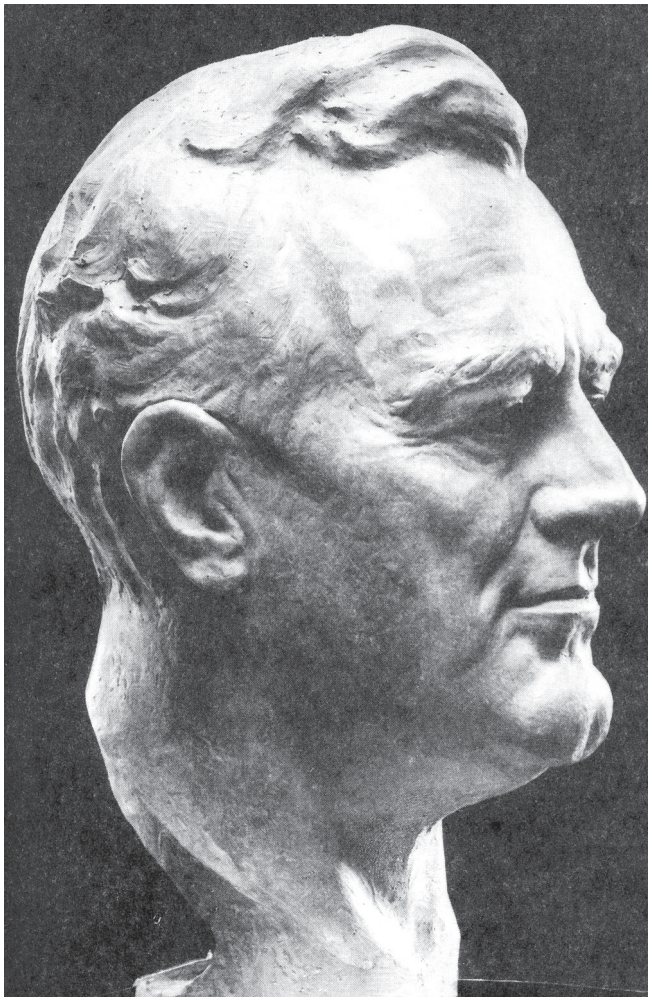

Walter Russell var ligeledes en dygtig billedhugger. Her har han modelleret Franklin D. Roosevelt

Russell svarer på spørgsmål

Russell holdt åbenbart en del spirituelle foredrag, hvor der var anledning til at stille spørgsmål. Jeg har plukket nogle få af dem:

Sp: Du skelner mellem viden og information, hvad er forskellen?
Sv: Viden kan ikke erhverves gennem en bog. Selv den største mystikers eller geni's lære er kun information, dvs elektrisk sansning, indtil vor egen bevidsthed har erkendt det som viden.

Sp: Hvad er forskellen på magnetisme og elektricitet?
Sv: Magnetisme er ikke det, videnskaben tror. Magnetisme er Guds ubevægelige lys, der danner midten i alt, som er i ligevægt. Al kraft ligger i det rolige centrum. Denne kraft manifesteres på åndens (bevidsthedens) ønske som en spiralbevægelse rundt om centrum. En udadgående og en indadgående bevægelse, som er elektricitet, og som kaldes positiv og negativ.
Bevægelse opstår ved en bevidstheds ønsker. Du kan ikke løfte en lillefinger, hvis ikke din bevidsthed ønsker det. Den kraft, hvormed en magnet kan løfte ting, er en elektrisk kraft.

Sp: Hvad kan man gøre for at falde i søvn, når tankerne holder én vågen?
Sv: Når vi decentrerer os, svinder de elektriske tankebølger ind. Jeg kan selv bedst decentrere mig ved at forestille mig et sort hul. Dannes der så stadig flere tankeformer, kaster jeg dem ned i dette formløse sorte hul. Så sover jeg hurtigt.

Sp: Der findes kun een tænker, siger du. Hvad mener du med det?
Sv: Den ene tænker er Gud, og når vi tænker, er vi hans medskabere. Dyr tænker ikke, de sanser. Når vi når dertil, at vi *ved*, ved vi med Gud. Viden er kosmisk, tanker er elektrisk. Tænkning fremkalder elektrisk aktion i kroppen. Sindet er kun nerver, der forbinder alle delene i vor krop, så vi kan handle, når de bliver aktiveret. Menneskets sind tænker lige så lidt som telefonledninger.

Sp: Består alle skabte ting af modsætninger?
Sv: Ja, alt skabt består af modsætningspar, dvs to modsatrettede elektriske spændinger, plus og minus. Dette univers er en elektrisk "opskrift" bestående af sort og hvidt lys. Det hvide lys er solens kompression-spænding, og rummets sorte lys er ekspansionsspænding. Der er en stadig udveksling dem imellem. Al ind- og udånding manifesterer denne bestandige udveksling mellem materie og rum. Denne udvekslingsproces udtrykker det universale kønsprincip.

Sp: Du siger, vi selv skaber vore ulykkelige tilstande. Hvordan det?
Sv: Når et menneske er lykkeligt, er det i ligevægt. Når det er ulykkeligt - uanset af hvilken grund - har det skabt uligevægt. Gud er altid i ligevægt, men han har givet mennesket en fri vilje. Gennem sine handlinger skaber mennesket uligevægt, dvs skaber sin egen skæbne. Sådan er livet planlagt til at være, for at vi kan lære og udvikles ved vore erfaringer.

Åndsvidenskabens opgave og udfordring i 2000-tallet

v/Eskild Kjær-Madsen

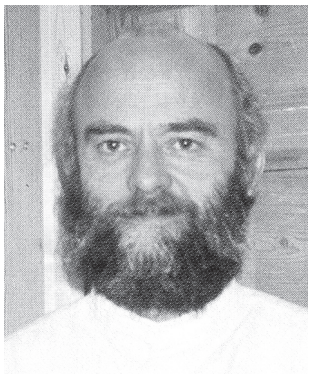

Vi står midt i en brydningstid. Alvorlige brydninger kan opleves på utallige områder, lige fra den storpolitiske scene til vores egen lille, endnu ret upåagtede, åndsvidenskabelige erkendelseszone. At det er sådan, bør ikke kunne undre nogen, der har beskæftiget sig med åndsvidenskab. Heller ikke, at spændingerne finder sted inden for dennes egne rammer. For selv om guddommen har åbenbaret de evige sandheder på nye måder, som vores intelligens efterhånden kan begynde at fatte, så må vi samtidig erkende, at vores udvikling – generelt som individuelt - stadig er præget af, at vi lever i drabets zone, hvor magt endnu går før ret.
Men sådan vil det heldigvis ikke blive ved med at være. Og den opmærksomme iagttager vil da også kunne erkende, at en accelererende udvikling i human retning allerede er i fuld gang – selv om det unægtelig er lettere at finde eksempler på det modsatte. Et nærmere studium af det sidste århundrede afslører imidlertid masser af eksempler. Som blot nogle få kan nævnes almindelig valgret (også for kvinder!), udviklingen af offentlig velfærd på det lokalt nationale plan, afviklingen af kolonier og andre former for fremmedherredømmer, en langsomt stigende forståelse af behovet for en ny økonomisk verdensorden, religionernes vigende dominans over menneskelig tænkning og adfærd – afløst af en omfattende søgen efter universelle sandheder på både det spirituelle og det videnskabelige plan med tilhørende markante afdækninger af universelle kendsgerninger. Og alligevel er det, som Martinus sagde det, kun søluften i nærheden af havet.

Der går mange veje til sandheden

Gennem alle tider, når guddommen har valgt at afsløre nye sider til erkendelse, har modtagere ofte set det som Sandhed*en,* hvorfor denne er blevet institutionaliseret og dogmatiseret med en klar skelnen mellem de rettroende og de vantro. Ser vi ikke aktuelle tendenser til det samme inden for åndsvidenskaben?
En sådan opfattelse er imidlertid helt uforenelig med guddommens hele hensigt, idet der naturligvis fortsat vil være brug for mange forskellige veje ind til ny erkendelse. Martinus livsværk er således et - ganske vist storslået og uhyre omfattende – eksempel på den guddommelige hensigt, idet den er klart tilpasset mennesker, som er på vej væk fra troens område over til en logisk tænkemåde. Men noget endeligt, ultimativt svar på hele sandheden kan der ikke være tale om. Dertil forestår der stadig et vældigt udredningsarbejde i såvel naturvidenskabelig som åndelig henseende. Til dette arbejde giver Martinus imidlertid en lang række forklaringsmodeller og beskrivelser, som forventelig vil komme til at danne grundlaget for fremtidens åndsvidenskabelige arbejder.
Men vi er ikke alle lige klar til at arbejde med på dette felt, endsige at acceptere det som arbejdsgrundlag. Derfor sikrer forsynet os mange forskellige tilgange, som er afpasset til forskellige målgrupper. Sådanne vil rumme forskellige mål af sandhed, og i begejstringen over at "have set lyset" ophøjes da af tilhængere til at være Sandhed*en*. Og sådan må det være på det udviklingsstadium, vi aktuelt befinder os på.
Der er imidlertid et sandhedskriterium, som kan bruges ikke blot i forhold til alle sådanne åndsvidenskabelige tilgange, men også til enhver udlægning og anvendelse af dem. Jesus pegede på det, mange har siden vist hen til det, og Martinus har understreget det med hele sin logiske tyngde: den absolutte kærlighed er verdensaltets inderste sandhed og dermed svaret på tilværelsens gåde. Deraf følger, at enhver fortolkning eller tillempning, der ikke 100 % lever op til dette kriterium – i tanke som i ord og handling – højst kan siges at være på vej.
Det bliver derfor åndsvidenskabens dobbelte arbejdsfelt at udrede verdensaltets hemmeligheder, men samtidig i ovennævnte perspektiv at forholde sig yderst kritisk til egne og andres landvindinger på dette område.

Hvad kan vi så gøre som individer?

Det kan måske være rimeligt først at kigge lidt på, hvilke faldgruber man alt for let kan komme til at falde i. Som allerede nævnt ovenfor er der risikoen for – eller måske bedre nødvendigheden af - at indlemme alt det, som man ikke ser sig i stand til at efterprøve med egne evner, i en tros-erkendelse. Altså at man *tror*, fordi en eller anden troværdig autoritet har sagt det (og dette gælder jo også for ganske megen videnskab!) At vi i vid udstrækning er henvist til sådanne valg forekommer indlysende for enhver, der har stiftet seriøst bekendtskab med åndsvidenskaben. Blot må den enkelte derfor anstrenge sig til det yderste på at opretholde en klar skelnen mellem, hvad der er personlig, logisk funderet viden, og hvad der er tro.
Heraf følger, at intet menneske på nogen måde kan være berettiget til at foreholde et andet, hvad der er sandhed.

Og endnu mindre er nogen berettiget til at udtrykke nogen vurdering at noget andet menneskes åndelige udviklingsgrad eller niveau for kærlighedsudfoldelse. Det vil være ren farisæisme og slet ikke i overensstemmelse med et kærlighedsbestemt menneskesyn, der som indiskutabelt udgangspunkt må have en klar forståelse for, at vi alle er lige præcis dér, hvor vi må være!

Ser vi dernæst på, hvad den enkelte kan gøre, må det vel være indlysende, at vi i enhver situation skal stræbe efter at handle i så stor overensstemmelse med kærligheden, som overhovedet muligt. Blot må vi samtidig erkende, at der er tale om en øvelse, der selv om vi finder, at den lykkes, ikke er noget udtryk for nogen færdig, erhvervet kærlighedsevne. At nå frem til denne kræver for langt de fleste af os adskillige inkarnationer med tilhørende erfaringsindsamling! Der findes ingen lette genveje til den fuldt integrerede kærlighedsevne. Samtidig er det dog lige så klart, at enhver kærlig handling er et positivt tilskud til den kosmiske energisum, og dermed et lille skridt i retning af at gøre denne verden bedre at leve i.

Ser vi sluttelig på den sidste del af ordet åndsv*idenskab*, så ligger der en massiv, kollektiv opgave i at støtte enhver bestræbelse i retning af at bevidstgøre videnskaben om, at den såkaldte "værdifri videnskab" ikke eksisterer, skønt dette begreb er grundigt indarbejdet i megen videnskabelig tænkning. Videnskab friholdt fra enhver moralsk forbindelse med dens konsekvenser er en perversitet. Kun ved at frigøre sig fra dette dogme vil videnskaben kunne indtage sin selvfølgelige plads i fremtidens store udfordringer med dels at udrede verdensaltets sammensætning og dels løsningen af de enorme – oftest menneskeskabte – problemer, som verden lider under.
I et sådant perspektiv vil det enkelte menneske, ånd og videnskab kunne arbejde sammen i en syntese, der fører fremad mod lysere tider.

Martinus har imidlertid givet en vejledning, som alle mennesker, institutioner (som eksempelvis videnskabens forskellige forgreninger!), sammenslutninger eller samfund kan bruge. Som jeg har forstået det, var det ikke af egen drift, Martinus meddelte "De syv gyldne leveregler". Jeg formoder, at han med sit intuitive klarsyn så, at noget sådant er himmelvidt fra nutidsmenneskers formåen, men også at de ville kunne misbruges som dogmatiske "bud", man åndeligt talt kunne bruge til at slå hinanden oven i hovedet med.
Baggrunden var et spørgsmål til ham, hvad man selv kan gøre for at fremme sin åndelige udvikling. Med ovenstående i erindring kan man vel udlede, at han med den 7. regel netop understreger, at viljen har sin begrænsede rækkevidde, hvorfor den guddommelige orden vil klare resten.

Men læs selv!

De syv gyldne leveregler

1) Udslet begrebet "fjender" af din bevidsthed.
2) Tag aldrig til genmæle overfor vrede, bagtalelse eller andre former for ubehag, der er rettet mod dig.
3) Sig aldrig selv noget ondt om nogen eller noget.
4) Vær absolut sand og ærlig i alle livets forhold.
5) Vær absolut upåvirkelig af smiger, ros, eller dadel.
6) Vær aldrig med til at dræbe, såre eller lemlæste.
7) Lad aldrig din tanke afvige fra at beskæftige dig med, på hvilken måde du absolut bedst kan tjene dine medvæsener, da udfører du den allerhøjeste form for yoga eller den fuldkomneste træning af den del af udviklingen, der er stillet indenfor din viljes rækkevidde, og som i forbindelse med den øvrige del af livets egen bearbejdning af din natur sluttelig vil føre dig til den moralske genialitet eller skabe dig om til at udgøre det fuldkomne væsen eller et "gudemenneske".

Efterskrift:

1.

Gunder Frederiksen har i 7 fine artikler behandlet hver enkelt af disse leveregler. De kan findes på KI's hjemmeside ved hjælp af følgende link:

http://eskm.dk/kosmo-info/Artikler/Leveregler/Leveregler.htm

2.

Med tre måneder imellem hvert blad, vil debat af bladets indhold være en langsommelig affære. Der foreligger imidlertid en anden mulighed, hvis man ellers har adgang til internettet. Vi har en brevgruppe dér, som er velegnet til et sådant formål. Så skulle nogen læser have lyst til at kommentere ovenstående artikel – eller andet af bladets indhold, så kontakt følgende link:

http://eskm.dk/kosmo-info/Fast_i_bladet/Netgruppen_Aandsvidenskab.htm

Om bøger

Martinus og hans livsværk Det Tredie Testamente - en biografi

Af Kurt Christiansen

Forlaget Kosmologisk Information 2005

1180 A4 sider i to bind

450 kr.

Anm. v/Gunder Frederiksen

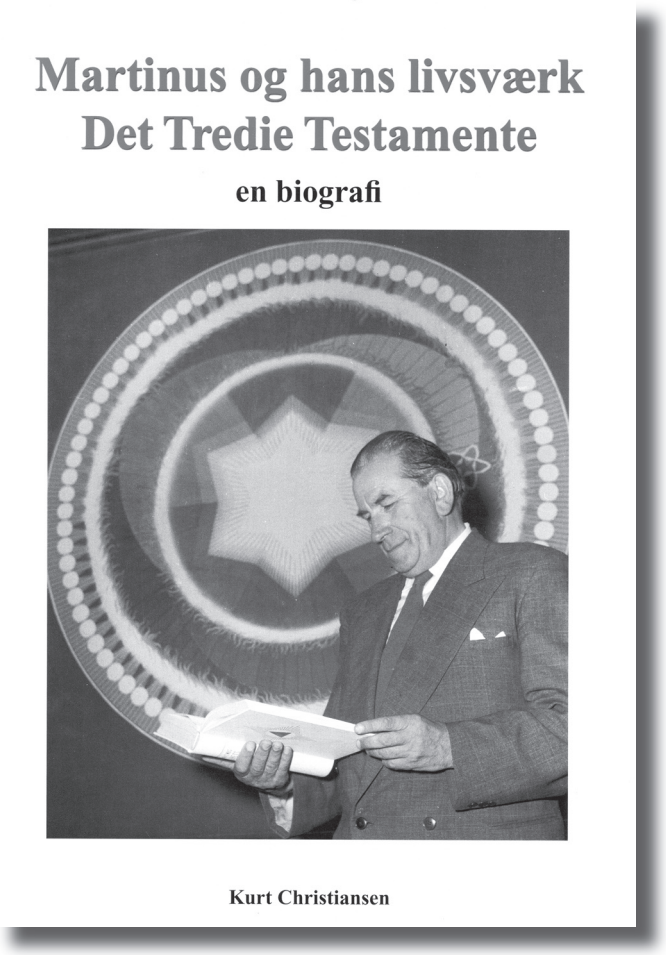

Når kendte mennesker er gået bort, sker der ofte det, at en eller flere personer finder på at skrive om vedkommendes personlighed og levnedsløb - altså en biografi. Det er, hvad Kurt Christiansen, der er pensioneret lektor i plantefysiologi og biokemi, har præsteret. Det var lidt af en overraskelse at møde forfatteren og hans værk, som jeg første gang fik præsenteret i form af et ringbind med et indhold, der skulle blive til værkets første bind. Overraskende fordi Kurt var ret ukendt i Martinuskredse.

Under min første samtale med ham kom det da også frem, at han ikke havde kendt sagen i mere end 4-5 år, så det blev klart, at han ikke alene må have haft travlt, men også må høre til den misundelsesværdige type mennesker, der kan få en farlig masse arbejde til side i rekordtempo. For enhver, der stifter bekendtskab med hans værk vil ikke kunne undgå at se, at her ligger der et betydeligt og grundigt arbejde bag. En ting er at skrive bogen, og det er i sig selv et større arbejde, men at indsamle de store mængder af information, herunder en utrolig mængde billeder og andre illustrationer, der danner baggrund for bogen er i sandhed noget af en herkulespræstation. Og som jeg læser bogen, er det lykkedes over forventning. Som kendt med Martinus og hans forfatterskab gennem mange år er hovedparten naturligvis kendt for mig, men ikke desto mindre er der også en del nyt.

Jeg tager mig selv i at klukke over mange muntre detaljer fra Martinus barndom, f. eks. at han selv i skolens protokol var registreret med kælenavnet "Titte", hvilket kunne tyde på, at han var vellidt. Han fik da også "mg" i opførsel, for øvrigt som alle de andre elever. En tidligere lærer, som undertegnede, kan ikke lade være med at tænke på, at det nok har været lettere at være skolelærer på den tid, for eleverne har åbenbart opført sig pænt, hvilket iflg. medierne vist ikke er normen i dag. Men for mig at se er det også et stykke kulturhistorie, der her er beskrevet. Bortset fra enkelte oversanselige indslag, som f. eks. hvor Martinus oplevede en afdød kvindeskikkelse svævende over vandet i den lokale å, hvor hun havde taget livet af sig selv, levede Martinus et yderst jævnt og ordinært liv indtil 30-års alderen.

Fra Martinus Thomsen til Martinus

Og da indtraf den begivenhed, der forvandlede Martinus Thomsen til seeren Martinus, og som også er velbeskrevet i værkets 1.ste bind. Den 22. marts 1921 mediterede Martinus på Gud, hvilket blev gentaget dagen efter. Martinus oplevede ilddåben – den kosmiske fødsel. Med et slag blev sløret fjernet fra hans bevidsthed, og han fik direkte adgang til virkelighedens verden – den verden der ligger bag den ydre skinverden, som er menneskehedens almindelige hverdag. Som bekendt beskriver Martinus det i "Omkring min missions fødsel". Og når man på baggrund af Martinus' yderst jævne opvækst ret betænker, hvad der

blev resultatet af hans kosmiske fødsel, fristes man til at drage sammenligning til H.C. Andersens eventyr "Den grimme ælling", hvor det hedder, "at det ikke gør noget, at man er født i en andegård, når blot man har ligget i et svaneæg".

Der kan ikke herske tvivl om, at der for Martinus' vedkommende var åbnet en kanal til et højere erkendelsesplan, og at det var det, der forvandlede bondedrengen til verdensgenløseren, der ikke blot fremtrådte som et særdeles kærligt menneske med en dyb indfølings- og medlidenhedsevne, der simpelt hen omfattede alt levende, men også at han i kraft af en hårfin balance mellem intelligens og følelse blev beriget med klare intuitive erkendelsesevner. Martinus havde fået kosmisk bevidsthed. Han så direkte ind i virkelighedens verden, hvilket satte ham i stand til at præstere det omfattende værk, der i kraft af dets enestående budskab er selvskrevet som inspirationsfaktor for en ny verdenskultur.

Efter ilddåben

De første år efter, at Martinus oplevede, hvad han selv kaldte sin kosmiske fødsel, var en ret vanskelige periode, hvor Martinus på den ene side var helt klar over, at han havde fået en mission, som stillede store krav til ham og på den anden side måtte erkende, at hans økonomiske ressourcer langt fra stod mål med, hvad man med rette kunne forvente ville blive påkrævet for at føre denne mission ud i livet.

Gradvis kom der imidlertid mennesker til, som forstod, at Martinus havde et budskab, som sandsynligvis af forsynet var prædestineret for en større offentlighed. Her skal først og fremmest nævnes Erik Gerner Larsson, som var en særdeles flittig medarbejder, såvel som foredragsholder og igangsætter af praktiske aktiviteter. Han kan således tilskrives størsteparten af æren for oprettelse af Kosmos Feriekoloni, der senere skiftede navn til Martinus Center.

Parallelt med at Martinus begyndte at tale ud fra den omfattende viden, som senere blev materialiseret i hans værker, kom han i gang med at skrive, og som basis for udgivelse oprettedes Livets Bogs Bureau, som også stod for udgivelse af tidsskriftet "Kosmos" Og da Martinus ved gode venners hjælp erhvervede hovedsædet på Mariendalsvej 94-96 på Frederiksberg var de fysiske rammer skabt for udbredelse af Martinus kosmiske verdensbillede. Selv om Martinus ikke nød særlig megen omtale i de offentlige medier, voksede kredsen af interesserede. Blandt personer som kom tæt på Martinus var Lars Nibelvang, som jo var den, der udtalte, at Martinus snart ville blive hans lærer, hvilket hurtigt gik i opfyldelse. Desuden bør nævnes Helmer Fogedgård, som havde en meget flittig brevveksling med Gerner Larsson og Martinus. En brevveksling som bevirkede at der blev efterladt et stort informationsmateriale, som bl. a. har udgjort hovedparten af det materiale, som kom til at danne grundlaget for Kurt Christiansens tobindsværk.

Blandt dette materiale var omtalt en kritik, som blev fremsat af Helmer Fogedgård. Den er ret udførligt omtalt i "Den Ny VerdensIMPULS nr. 3/2004 under titlen "Martinus svarer på kritik" og skal derfor ikke omtales her, da det i modsat fald vil få et skær af pindehuggeri.

Gerner Larsson udfoldede store anstrengelser for, at Martinus Verdensbillede kunne få fodfæste i Indien. En overgang så det også ud til at lykkes, idet der en tid var flittig korrespondance mellem Martinus Institut og kontaktpersonerne i Indien. Det viste sig imidlertid efterhånden, at den rette baggrund ikke har været til stede. Efter en tid tonede interessen ud. Og som noget væsentligt: Bortset fra en snæver elite herskede der stor fattigdom i Indien, og som bekendt er det svært at opretholde interessen for et åndeligt verdensbillede, når hver dag er en kamp for at opretholde det fysiske liv.

Imidlertid vokser tilslutning på den hjemlige front. Flere medarbejdere kommer til – herunder Mogens Møller – en flittig og elsket fortolker af Martinus kosmologi. Bogen omtaler desuden en række mennesker, som var knyttet til Martinus, som det dog fører for vidt at omtale her..

Jeg går næppe for vidt, når jeg siger, at de fleste i dag vil være tilbøjelige til at vurdere en forfatters præstationer ud fra den ballast af boglig viden, han/hun træder frem på den litterære arena med. Set fra den synsvinkel vil vi, der kender Martinus, indtage det direkte modsatte synspunkt. Den præstation at skabe et storslået værk, der afslører livets mysterium og beskriver det evige og altomfattende verdensalt som identisk med den alkærlige, alvise og almægtige guddom "hvori vi alle lever, røres og er" i et værk på omkring 6000 sider foruden et hav af artikler og foredrag praktisk taget uden forudgående boglig viden – er i sig selv en så sjælden præstation, at det burde vække beundring eller i al fald nysgerrighed hos en langt større kreds, end tilfældet er i øjeblikket. Efter al sandsynlighed vil det også ske i fremtiden, når menneskehedens dybt materialistiske orientering vil nå et mættelsespunkt, som kan danne grobund for en større åndelig interesse.

Med Martinus budskab er der manifesteret en åndelig impuls, der er selvskrevet som idegrundlag for skabelse af en helt ny verdenshistorisk epoke. En fredens tidsalder, hvor kærlighed og kosmisk retfærdighed vil afløse den magt-for-ret dominans, der i dag er årsag til økonomisk ulighed med overflod i visse dele af verden og omfattende

sult, nød og elendighed og i en anden del. Og hvad vi netop har fået klar anskuelsesundervisning i: En sådan tilstand danner den mest sikre grobund for den omfattende terrorvirksomhed, som finder sted, medens disse tanker finder sprogligt udtryk. – Ingen tvivl om at der nu er langt mere brug for Martinus fredsbudskab, end da det første gang så dagens lys.

Tak!

Kurt Christiansens værk omfatter ikke blot Martinus liv, men også hele det miljø, Martinus af forsynet var plantet i, hvorledes hans mission voksede fra næsten ubemærkethed til et stort værk, der blev oversat til en lang række fremmedsprog og kendt i mange lande. Alt dette er sagligt og udførligt berettet af forfatteren. – Et stort og dygtigt arbejde, som jeg kun har hørt omtalt i rosende vendinger. En vurdering jeg fuldt ud kan tilslutte mig. – Derfor skal der herfra udtrykkes et velment TAK til Kurt for den gave til samtiden og ikke mindst fremtiden, som dit værk repræsenterer.

Kurt Christiansens store værk foreligger i 2 bind i A4-format – i alt 1180 sider. Bøgerne er indbundet i stift bind, og udførelsen svarer til, hvad indholdet fortjener. Teksten er ledsaget af en mængde fotografier især i 2. bind, hvor mange er i farver. På den baggrund kan det overraske, at værket kan sælges for 450 kr. plus porto. Forklaringen er dels, at det er trykt i Tjekkiet, hvor prisniveauet åbenbart er væsentlig lavere end her i Danmark og dels at vort forlag Kosmologisk Information netop har som formål at formidle udgivelse af litteratur i tilknytning til Martinus verdensbillede uden at det nødvendigvis behøver at give økonomisk overskud, hvis indholdet til gengæld er af værdi, som fortjener at blive kendt.

Værket sælges direkte fra Kosmologisk Information, Klintvej 104, 4500 Nykøbing Sj. Tlf. 59 30 52 72
Kommentarer eller spørgsmål ved henvendelse til undertegnede på tlf. 59 30 36 51

Den samme sjæl i mange kroppe

Af Brian Weiss

Borgens Forlag 2005

275 sider

279 kr.

Anm.
v/Inge Blohm Pedersen

I den sidste tid er jeg rejst et sted hen, jeg sjældent har besøgt: fremtiden. Sådan begynder Brian Weiss sin bog, der har undertitlen: Opdag fremtidige livs helbredende kraft gennem progressionsterapi.

Det hele begyndte for firetyve år siden, da Brian Weiss blev opsøgt af en psykiatrisk patient, Catherine, som med slående præcision kunne huske rejser til flere af sine tidligere liv. Dermed ændrede hun hans liv for altid.

Catherine fortalte om oplevelser og omstændigheder fra tidligere århundrede, som hun ikke kunne have vidst i nuværende liv, og Brian Weiss, som er psykiater, uddannet på Yale og Columbia, kunne sammen med andre videnskabsmænd bekræfte disse liv. Der var intet i hans "videnskab", som kunne forklare dette fænomen. Catherine fortalte om planer, han ikke vidste eksisterede, og han var forbløffet men samtidig skræmt, for hvem ville tro ham? Troede han på sig selv? Var han sindssyg? Ville han blive udstødt af det psykiatriske samfund, hvis han fortalte om sine oplevelser med Catherine?

Det tog ham fire år at samle mod til at skrive bogen MANY LIVES, MANY MASTERS. I de mellemliggende år har både patienter og terapeuter anerkendt sandheden i hans opdagelser, og Brian Weiss har hjulpet mere end 4000 patienter ved at føre dem tilbage til tidligere liv gennem hypnose.

Chokket, over at reinkarnation er en kendsgerning, er forsvundet, men er nu afløst af et nyt chok, fordi han har opdaget, at han kan føre patienter ind i fremtiden og se den sammen med dem. Det er imidlertid sværere for terapeuten at arbejde med progressioner end at føre vedkommende tilbage til fortidens begivenheder, som i mange tilfælde kan bekræftes. Det kan fremtidige begivenheder ikke, og Brian Weiss måtte nøje instruere sine patienter i at forstå, at der både kunne være tale om forvrængninger, fantasier, metaforer, symboler og den faktiske fremtid eller en blanding af alt dette.

I begyndelsen ville Weiss ikke gå ind i fremtiden, fordi han var bekymret for selvopfyldende profetier og ustabile patienter. Alligevel gik nogle patienter spontant ind i fremtiden, ofte når deres terapi var ved at være afsluttet. Hvis han følte sig sikker på, at de forstod, at det, de så, kunne være fantasi, opmuntrede han dem til at fortsætte og sagde: "Dette handler om vækst og oplevelser, som vil hjælpe dig til at tage rigtige beslutninger og undgå alle erindringer (ja – erindringer om fremtiden), visioner af og forbindelser til dødsscener eller alvorlige sygdomme. Vi gør kun dette for at lære". Og patienternes bevidsthed gjorde så det og fik betydelige gevinster ud af det.

Ved at opleve tidligere liv fik mange patienter en forståelse af, hvorfra deres følelser af afmagt, svigt, vrede, aggressioner eller andre problemer stammede, og de kunne derfor bedre bearbejde dem. Og ved at opleve fremtiden blev patienterne ofte stærkt besluttet på at ændre deres liv for ikke at fortsætte med samme problemer i kommende liv. Det ser altså ud til, at fremtiden kan ændres, afhængig af om patienten efterfølgende forandrer sin adfærd og derved skaber en anden fremtid.

Brian Weiss blev gang på gang overrasket og chokeret over de oplevelser, han via sine patienter blev vidne til. Bruce, der oplevede et liv som præst og helbreder i det gamle Ægypten, fortalte, at hans helbredelsesmetoder indebar brugen af energistave, der udsendte helbredende lysvibrationer og lydfrekvenser. Stavene var også i stand til at regenerere organer og lemmer, som folk havde mistet i kamp. En anden patient Max, der var læge, troede ikke på noget metafysisk. Han var meget imod sin vilje sendt til terapi af sine kolleger, fordi han trængte til at dæmpe sig. Max ville ikke tilbage til tidligere liv. "Tænk nu, hvis jeg finder ud af, at jeg har været øksemorder", sagde han. Han ville dog godt prøve at gå ind i fremtiden, og her så han sig selv som lærer for mange healere og kaldte sit kursus for "Den Multidimensionale helbredelse af alle energilegemerne".

Hugh var et psykisk medium, som optrådte i tv-shows og bragte folk i kontakt med afdøde. Han kom, fordi han følte sig tappet for energi. "Det er, som om alle mennesker i hele verden er efter mig, og ønsker jeg skal bringe dem i kontakt med dem, de har mistet", sagde han. "Hvis jeg siger nej, føler jeg en enorm skyld". I den første regression oplevede Hugh overraskende et liv i Atlantis, hvor han var forsker med personlig magt, som han brugte negativt til at kontrollere de omgivende civilisationer, og den pris han betalte var at undertrykke sine åndelige sider. Hans anden regression foregik i Europa i middelalderen, hvor han talte imod kirkens autoriteter og blev taget til fange og tortureret. Hugh var meget opsat på at prøve progression, og under denne oplevede han to rejser samtidig, en til fremtiden og en anden til højere bevidshedsplaner. Herfra beskriver han telepatiske mennesker med så store mentale og psykiske evner, at de kan kontakte al viden, og han taler om en tidsperiode, hvor den fysiske krop kan ændre sig, og menneskene kan gå ud og ind af deres krop, som de har lyst til. Der er ikke længere noget, der hedder sygdom, fordi menneskene har lært at reparere de energiforstyrrelser, der er årsag til sygdom i deres fysiske dimension.

John, en rigmand, der opsøgte Weiss på grund af rædsel for døden, sagde, at han troede, han var død i en brand, muligvis den store brand i London i Middelalderen og at begivenheden stadig traumatiserede ham. Efter flere regressioner til andre liv genoplevede han sit liv i London, hvor han var en rig købmand, der forsømte kone og børn til fordel for talløse affærer. Da branden kom, var han faldet i søvn på sengen, mens han var fuld, og flammerne gav ham en langsom, grusom død. Under sit besøg i fremtiden, fortæller han, at han ikke kan se mange mennesker, måske fordi de fleste ikke ønsker at have kroppe men er lykkelige ved at være bevidsthed og lys. Verden er et fredfyldt sted uden krig, vold eller sorg, ingen tegn på vrede, had eller frygt, kun fred. Det er dog kun få patienter, der kommer så langt ud i fremtiden som Max, Hugh og John, men David oplever bemærkelsesværdigt, hvordan tanker kan påvirke naturfænomener og jordens klima.

Bogen har mange andre gribende beretninger. Der er fx Roberta, som kommer til Brian Weiss, fordi hun er overbevist om, at hendes mand Tom vil forlade hende. Han har aldrig antydet noget i den retning. Det er bare noget, hun ved, siger hun. Under en regression finder Weiss ud af, at Roberta i et liv i år 849 blev slået ihjel af en invationshær. Hun var gravid, og hendes mand Tom, som også var hendes mand dengang, havde været nødt til at forlade hende for at kæmpe, men han havde lovet at komme tilbage for at flytte hende til hendes forældre sydpå. Han kom imidlertid ikke, og hun følte sig stærkt svigtet af ham. Brian Weiss fik nu den ide, at han, med Toms billigelse, ville forsøge at regrediere ham til samme tidspunkt og sted for at finde ud af, hvad der skete med ham, og hvorfor han havde svigtet hende. Det viste sig så, at han sammen med andre soldater var blevet omringet og overlistet, og da han ville kæmpe sig vej ud, blev han dræbt. Jeg nåede aldrig hjem til min kone, konstaterede han. Roberta kunne nu give slip på sin frygt for at blive forladt, fordi hun blev klar over, at selv om Tom havde forladt hende, var det ikke det, han ønskede, og hendes tillid til ham blev genoprettet.

Som i mange andre beretninger om regressioner støder man også i denne bog på tilfælde af kønsskifte mellem inkarnationerne. Det er tilsyneladende ikke noget problem for Brian Weiss, men det er det naturligvis, hvis man henholder sig til Martinus udsagn. Der findes forskellige

forklaringer på dette. Den tjekkiske psykiater Stanislav Grof udførte i 1980-erne tusindvis af eksperimenter med hypnotisk regression og LSD-forskning, og Svend Åge Rossen konkluderer ud fra dette i bogen DØDEN EKSISTERER IKKE: "Hvis man "kun" har oplevet en identifikationsoplevelse med et andet individs erindringer, kan man formentlig tro, at der er tale om reinkarnation og dermed forklare de tilfælde, hvor individet tror, at have været bestemte personer af modsat køn i tidligere inkarnationer". Der kan endvidere forekomme påvirkning af andre afdøde eller diskarnerede individer eller måske ligefrem være tale om besættelse under hypnosen.

En anden forklaring giver Birthe Lou, forfatter til bogen LIVET ER ET FORUNDERLIGT EVENTYR, der handler om hendes erindringer fra 38 tidligere liv. Hun skriver ud fra en "snak" med sine guider: "Vi har samme køn hele tiden, men i en højere dimension er vi eet med vores tvillingesjæl, der er vi både feminin og maskulin. Vi kan huske vores tvillingesjæls liv lige så godt som vores egne, og derfor kan vi genkende og huske oplevelser, hvor vi har modsat køn, som var det vores egne oplevelser. Erfaringerne er lagret i vores ubevidste hukommelse".

Det er vel ret naturligt, at man som læser tager forbehold over for nogle af bogens beretninger, fx kunne jeg nemt forestille mig muligheden af, at man projicerer sine egne underbevidste ønsker ud i scenarier i fremtiden. Men for en psykoanalytiker er også sådanne scenarier vigtige, hævder Weiss, fordi alt, hvad det dybere sind skaber, er af betydning for den, der skaber scenarierne. Desuden siger han: "Bare fordi en patient ser fremtiden, betyder det ikke, at det er en "virkelig" fremtid, men umiddelbarheden og styrken af erindringerne kan med det samme forbedre patienternes nuværende og fremtidige livsforløb, og det er vigtigere, end muligheden for at bekræfte materialet".

Fremtiden ser altså ud til at være et fleksibelt rejsemål, og vores individuelle nære fremtider i det nuværende og kommende liv afhænger af vores valg og handlinger i nuet, og vores kollektive fremtider og Jordens fremtid afhænger af den samlede sum af beslutninger, som alle mennesker tager.

Brian Weiss fortæller på en engageret måde om sine patienters problemer og forhold, hvilket gør bogen spændende og vedkommende. Med baggrund i hans mange erfaringer inden for regressions- og progressionsterapi virker det overbevisende, at han ved hjælp af disse terapier har været i stand til at forbedre patienternes helbred.

Livet mellem død og ny fødsel

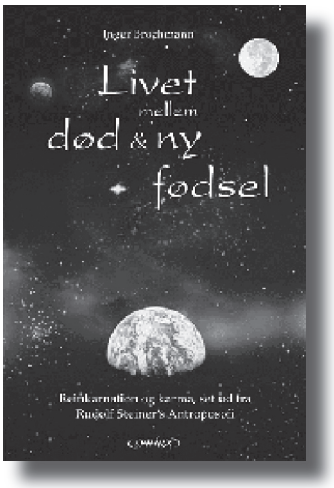

- Reinkarnation og karma, set ud fra Rudolf Steiner's Antroposofi

Af Inger Brochmann

Sphinx Forlag 2005

144 sider

149 kr.

Anm. v/Mette M. Lüchow

Som så mange andre, sad også min familie og jeg i julen 2004 og så på de skrækkelige billeder af tsunami-katastrofen i Sydøstasien. Vi så, hvorledes hele landområder var blevet ødelagt og hørte om alle de mennesker, der var omkommet i vandmasserne.
Tilstede omkring T.V.et var bl.a. mine to børnebørn på 3 og 5 år samt deres oldemor på 83 år.
Knapt én måned efter dette skete, mistede vores familie denne oldemor. Vi vidste godt, hun skulle dø. Netop derfor ville vi gerne være sammen med hende. Det ville blive den allersidste jul, vi kunne være sammen, alle sammen.

I foråret som fulgte, sad jeg så en dag sammen med børnene og talte om, hvor oldemor var blevet af. Hvad siger man? Jeg sagde "Ved juletid var hun her, men nu kan vi ikke længere se hende. Hun er blevet usynlig." Jeg så, hvordan den ældste af børnebørnene lyste op og blev glad. Det var dejligt at høre, at den oldemor hun elskede, stadig var tilstede på en eller anden måde i omgivelserne.
Men hvor blev hun af? Blev hun bare væk?

Det giver Inger Brochmann sit svar på i bogen 'LIVET MELLEM DØD & NY FØDSEL'. Den beretter om menneskets vej fra det dør til det fødes igen, samt lidt om de første syv år af dette nye liv.

Selvom Inger Brochmann's bog har undertitlen 'Reinkarnation og karma set ud fra Rudolf Steiner's Antroposofi' er det ikke en "ren" Steiner-bog, idet forfatteren også bruger henvisninger til andre forfattere, men der sættes samtidig spørgsmålstegn ved disse forfatteres saglighed: Kan man f.eks. have tillid til hypnose som middel til forståelse af den åndelige verden?
Forfatteren har til gengæld tillid til Rudolf Steiner's Antroposofi, som I.B. har studeret i over 40 år.

Rudolf Steiner (1861-1925) havde psykiske evner. Han kunne se i tid og rum. Disse evner brugte han til at

forfatte adskillige bøger om emnet. Han drev også en omfattende foredragsvirksomhed. Der findes ca. 6000 nedskrevne foredrag. Disse blev stenograferet ned. Det var før båndoptageren og T.V. kom til. En hel del af disse er oversat til dansk.
Antroposofi betyder 'Visdom om mennesket'. I centrum af antroposofien står tanken om "reinkarnation og karma".
"Rudolf Steiner gav i begyndelsen af det 20 århundrede udtryk for, at hvis tanken om reinkarnation og karma ikke blev en integreret det af kulturerne overalt på Jorden, ville vi om hundrede år stå ved al kulturs grav" (Citat)

Bogens hensigt er at beskrive tiden mellem døden og ny fødsel med denne tanke in mente.

'LIVET MELLEM DØD & NY FØDSEL' indeholder to hovedafsnit. Det ene giver svar på spørgsmålet: Hvad sker der, når et menneske dør? Det andet: Hvordan kan vi hjælpe de døde?
Den er skrevet med en letlæselig skrift, men er den også letfattelig? Jeg vil mene, at for nogle mennesker, vil bogen virke temmelig utrolig og svær at forstå, men I.B. betoner da også, at man ikke nødvendigvis behøver at "tro" på alt hvad der står, men blot møde det skrevne med et åbent sind. Se det som arbejdshypoteser. Antroposofien er ingen religion. Det er en erkendelsesvej.
Men da bogen er skrevet ud fra det antroposofiske verdensbillede, må man jo først have en forståelse af, hvorledes et menneske er bygget op ud fra dette. I.B. beskriver det således:

Antroposofien taler om fire væsensled. 1) Det fysiske legeme, 2) Æterlegemet, som også kaldes livslegemet, 3) Astrallegemet eller følelseslegemet, 4)Jeg'et
Disse har forskellige egenskaber: Det fysiske legeme er udelukkende opbygget af døde mineraler, på samme måde som sten og træ i et hus. Æter- eller livslegemet beliver og holder sammen på disse og er samtidig bærer af hukommelsen. Astral- eller følelseslegemet sørger for kontakten til omverden via tanker, følelser og vilje og Jeg'et er den evige væsenskerne.
Når et menneske dør, frigøres disse væsensled ét efter ét samtidig med, at bevidstheden udvider sig.
Bevidsthedsudvidelsen foregår som en rejse gennem forskellige sfærer. Disse sfærer er åndelige opholdssteder og skal ses som bevidsthedstilstande.

Bogen fører læseren igennem mange 'verdner' På vejen møder mennesket forskellige englevæsener af forskellige grader, kaldet hierarkier og via sin kontakt med disse væsener lutres det. Det når til sidst frem til en salighedstilstand, som det dog ikke får lov til at blive i, men som det må forlade for at tage hele turen tilbage igen, dels pga. 'smertens mission' (dets oplevelse af smertens moralske betydning), dels for at udligne sin skyld: "Hvad skylder jeg andre, og hvad skylder de mig"?

På sin vej møder mennesket også Kristus, som et strålende lysvæsen. På side 92 står der:
"Rudolf Steiner følte sig kaldet til at sætte sin antroposofi ud i verden. Den indeholder den gamle visdom i forvandlet form med en beskrivelse af, hvem Kristus i virkeligheden er, beregnet for det moderne menneske." (Citat)
Og hvem er så Kristus ifølge antroposofien?
Svaret lyder: Han er"… det højeste åndelige væsen i vores solsystem" (s.91). Han er kommet fra Solen (s.108).
Og videre på side 108: "Han er vort solsystems højeste åndelige væsen, som efter korsfæstelsen og opstandelsen på Golgata er blevet forenet med Jorden. Derved blev han forenet med alle mennesker, og det gjorde ham til JORDENS JEG. Han er nu en del af ethvert menneskes højere jeg eller rettere: Ethvert menneskes højere jeg er en del af Kristus-jeget."

Derfor giver det også mening, når der om eftergivelse af karma på s. 66 står, at Kristus kun kan påtage sig den skyld, menneskene har overfor Jorden. Denne del af karma tager Kristus på sig. Men menneskenes skyld overfor hinanden, bliver deres egen sag. Den kan kun udlignes ved at genoptage livet på Jorden. Det bliver derfor nødvendigt for mennesket at forlade den åndelige verden, som er så umådelig dejlig, og igen iklæde sig 'kødet' (re-inkarnere). Mennesket må arbejde på sin moralske udvikling.

For den, der har kendskab til Martinus åndsvidenskab vil bogen være interessant læsning. Beskrivelsen af de åndelige sfærer giver associationer til de seks tilværelsesplaner eller riger, som Martinus har beskrevet i Livets Bog.
Interessant er det også, at lægge mærke til forskellene mellem Rudolf Steiner's antroposofi (den gamle visdom) og Martinus åndsvidenskab (Den ny verdensimpuls).
Om Kristus som jordklodens jeg, har Martinus et afsnit i småbogen "Påske":

"Der er vist næppe noget Væsen, der er kommet ud for flere fejlagtige Opfattelser end Jesus af Nazaret. Opfattelserne af dette Væsen strækker sig lige fra at udtrykke ham som en almindelig jordisk "gal" Mand til at være Jordklodens "Jeg" eller Aand.
Højst uheldigt bliver det, naar denne sidste Grad af overtro i Okkultismens Navn bliver intelligensmæssigt udsmykket og derved faar et mere Sandsynlighedens skær over sig.
Hundreder af Mennesker lader sig derved rive med af disse fejlagtige Begreber om Storhed.
Disse væseners Opfattelse af Verdensgenløseren kommer derved efterhaanden saa langt udenfor det naturlige, at de

umuligt vilde være i Stand til at genkende ham, hvis han en Dag pludselig staar for dem i Kød og Blod. Historien vil da komme til at gentage sig. De ”Første” bliver de ”Sidste” til at være med ham i ”Paradis”.(Fra førsteudgaven af ’Paaske’ 1942)

Det er altså et udtryk for tankedril, når man på den måde misforstår tingenes rette sammenhæng, mener Martinus.

Om menneskets møde med sit ’højere jeg’ eller’ højere selv’, skriver Martinus i småbogen ’Hvad er sandhed’ følgende:
”En dag, når man mindst aner det, vil man i et for formålet gunstigt øjeblik komme til at se ” en i overjordisk ild strålende levende Kristus” komme sig i møde og fuldstændigt tage ens eget, både fysiske og sjælelige, legeme i besiddelse. Men det mest guddommelige ved denne oplevelse er, at det fremmede funklende ”kristusvæsen” ikke er noget fremmed væsen, men derimod ”ens eget absolut højeste selv”. Dette ”højeste selv” har man igennem jordlivene trænet op til at efterleve verdensgenløsningens kristusidealer så fuldkomment, at dette nu er blevet en fuldkommen materialiseret funklende og lysende ”kristusform” eller ”kristusskikkelse” på det åndelige plan…”
(’Hvad er sandhed’ 1989)

Én ting er altså begge forfattere enig om: Det er Kristus’ mentalitet mennesket må tilegne sig. Det er tolerancen og menneskekærligheden, der skal frelse verden: ”Du skal elske din næste som dig selv”.

Til sidst vil jeg sende min ’gamle’ evigunge lærer fra børnehaveseminariet i Charlottenlund mine varmeste hilsner og ønske hende tillykke med den nye bog og slutte med Inger Brochmann’s egne ord: ”Den, der forstår at optage dette store bud om at elske sin næste, som man elsker sig selv, og som er i stand til at leve efter det, skaber i sig selv en indre lyskraft ved at anerkende alle religioners berettigelse”

For den, som er interesseret i at læse mere om livet mellem død og ny fødsel ud fra Martinus, kan foruden ’Påske’ anbefales småbogen ’Vejen til Paradis’, samt artikler i bladet KOSMOS:
Nr.8 og 9/1974, 9/1979, 3/1981, 9/1986, 8/1987, 5 og 8/1988, og 9/1991.

Baade-og

Af Lene Andersen

Det Andersenske Forlag 2005

427 sider

299 kr.

Anm. v/Børge Christiansen

Bogens forside var for kedelig. Tegning udvalgt af red.

I sommeren 2033 finder professor Pamfelia Severinsen i en marskandiserbutik en gammel computer fra 2001. Herved får den gode professor ikke alene fingre i en masse personlige breve og artikler downloadet fra internettet i perioden 2001-2005, men også manuskribtet til bogen: *Baade-Og af Jesper Knallhatt*. Desværre har denne Knallhatt slettet alle spor af sig selv, men da manuskriptet giver et svar på hvad folk troede og tænkte i 2005, lader professor Pamfelia den udgive. Bogens handling udspiller sig som en samtale mellem tv-produceren Cornelius Magnussen, der p.t. er indlagt på et psykiatrisk hospital, og journalisten Tenna Rasmussen, der bare lige skulle have et lille interview til sit dameblad. Men Cornelius har slet ikke så meget ”knal i hatten” og samtalen kommer til at vare hele dagen, en mandag, og den fortsætter tirsdag, onsdag, torsdag og fredag. Der udgives en bog for hver dag. Foreløbig er udkommet bogen for mandag, med undertitlen. Hvad har vi gang i? Hvordan hænger det sammen? og Hvem er vi?.

Bogen er fyldt med oplysninger om naturvidenskab, kultur og historie fremstillet på en populær måde, så selv jeg kan forstå det; o.k- forstå en stor del af det da. Og så er den skrevet på en særdeles uhøjtidelig måde, og med en pragtfuld humor. Og mellem det mere tunge stof er der passager med dyb filosofisk tænkning og nogle indslag med en sprogbehandling, der kommer på højde med Søren Kierkegårds. Jeg vil lade et par passager fra bogen tale for sig selv.

Lidt om computere; hvad de kan gøre for os - og ved os:
Se, når computerne bliver så små som de gør i fremtiden, så kan de gemmes i stort set alt. Absolut alt .Der kan sidde computere i den emballage som følger med dine varer i supermarkedet, så varen selv sætter sin pris ned, når den nærmer sig sidste salgsdato. Supermarkedet kan registrere hvad du køber og trække pengene på din konto i banken uden at du behøver at stå i kø ved kas-

sen. Køleskabet registrerer, hvad det selv indeholder, og hvad du lægger i det når du kommer hjem. Og det kan selv fortælle dig hvad du skal købe ind næste gang. Det kan fortælle dig om du har overskredet den mængde kolesterol du aftalte med dit forsikringselskab, om du drikker mere end din arbejdsgiver vil acceptere, hvad som helst. Supermarkedets supercomputer kender dine vaner, ved hvad du køber næste gang, og sørger for at have det på lager. Din skraldespand registrerer hvad du smider ud, og kommunen regulerer din renovationsafgift og sender dig e-mails om kostvejledning derefter.

****

To citronvand, en sandkage og en kvart kaffefløde ligger for enden af kassebåndet. En gammel dame med krummet ryg gennemleder sin taske med langsomme bevægelser. Håret er næsten hvidt, og hendes vandondulerede krøller synger på sidste vers. Det gør den blomstrede kjole og hendes hæklede trøje også. Ansigtet er furet, og nu begynder det at bære et skær af angst og desperation. "Jeg kan ikke finde min pung"... siger hun med skam i stemmen til pigen bag kassen. Køen op til kassen vokser sig ubarmhjertigt længere og længere. Det er varmt. Sommeren har vist sig fra sin mest lumre side, og otte-ti vildt fremmede mennesker er begyndt at sende hinanden himmelvendte øjne."Jeg er sikker på, at den var der da jeg gik hjemmefra!" næsten trygler damen og søger videre i dybet uden resultat.

Folk begynder at røre utålmodigt på sig og kigger demonstrativt på armbåndsurene. "Skal jeg se efter for Dem?" spørger pigen. Damen lyser op. "Vil De det?" siger hun lettet og rækker tasken frem over kassebåndet. Et par sekunder efter er pungen fundet. "Den lå vist også gemt bag et par andre ting..."opmuntrer den unge kassedame. "Skal jeg finde pengene frem for Dem også?" "Jeg ser jo så dårligt..." Damen har fået kontakt. "Det er så vanskeligt med nogle af de små mønter...Min niece kommer til kaffe..." "Nu skal De se, jeg tager 50éren her, og så får De 2,50 tilbage. Dem lægger jeg ned til mønterne. Sammen med bonen". "Tak, tak skal De have!" "Det var så lidt." Damen får sin taske og går med langsomme skridt ned mod sine varer. Pigen bag kassen sætter gang i kassebåndet og scanner de næste varer ind. I køen ånder alle lettet op og begynder at stimle nærmere kassen.
Når jeg bliver gammel, er der ingen kassedame.

Og nu til noget helt andet. Religion - dogmatisk religion.

"Og du skal vide, at dette liv blot er forstadiet. Det egentlige, lykkelige liv venter dig i evigheden, din fnatmide! Så indtil da vil jeg gerne have, at du undlader at have det for sjovt, pådrager dig en kronisk dårlig samvittighed, og iøvrigt sørger for at andre gør det samme.

Thi jeg er sandheden! Buldren og lynild af guddommelige propportioner!!!
Helt ærligt. Hvor utaknemmelig og selvoptaget har man lov at være? Her har Vorherre i sit trancendentale ansigts guddommelige sved skabt den smukkeste planet med den mest fantastiske rigdom af planter og dyr, et mylder af liv, frugtbarhed i overflod, og de skønneste, mest awe inspiring and mind blowing vistas! Og vi skulle ikke røre en finger, før det var der!

Han har givet os livet og døden, dagen og natten, glæden og sorgen, himmel og jord, bjerge og dale, landskab og hav, solopgang og solnedgang, farver der overgår enhver fantasi, og den evige puls det ikke går an at standse.
Han har givet os vort hjerteslag og ladet os tage del i resten af verden.
Han lader naturen spille sin symfoni langs rytmen af det guddommelige åndedræt, og han har givet os sjælen og sanserne til at opleve det hele med, Nyde det, elske hinanden og gøre verden til et paradis, hvor mangfoldigheden kan inspirere til beundring og ydmyghed.

Men så kommer vi med vores "Hellige" bøger og siger: "Nej, dette her det duer ikke! Det er bare en jammerdal! Føj hvor er her rædsomt! Sump og elendighed! Næh, det virkelige liv, det kommer når jeg har lidt tilstrækkeligt! Da skal mit rettroende, selvbefamlende og spytslikkende ego opleve evigheden i al dens herlighed! Da skal mit selv være til for evigt! Da skal jeg,jeg,jeg, opleve Gudherrens salighed i de hellige haller, og alle der iøvrigt ikke gør som jeg, de skal DØ skal de, de vantro hunde!!! Bare ikke på samme måde som jeg, thi jeg skal frelses og svæve i evig henrykkelse blandt lyksalighedens engle, det skal ej de! De skal nemlig dømmes til evig straf, hurtig fortabelse eller en tur til - æv,bæv!"

Nå,ja. Sådan er der åbenbart nogle der foretrækker det. Det har jo under alle omstændigheder den fordel, at man ikke behøver påtage sig noget ansvar for at rette op på de problemer der faktisk findes.

Ja, som han dog kan sige det, den gode Jesper Knallhatt.
Jeg glæder mig til tirsdagens bog, der har titlen: Hvor kommer vi fra? Om onsdagen snakkes der om: Hvor er vi på vej hen? Torsdag: Hvorfor gør vi det? Og endelig fredag - hvad så?. Hvilket samfund forventede Knallhatt i løbet af de næste 20 -30 år? Hvad er det egentlig der er vigtigt for os som mennesker? som menneskehed? Hvordan vil udviklingen gå, hvis hans samtid traf de forkerte valg? Hvis de helt undlod at vælge???

Citaterne er gengivet med tilladelse af forfatteren.

Løft låget
- og tænk livet om

Af Poul Blak

Bogans Forlag 2003

228 sider

300,- kr.

anm. v/Lise Grandt

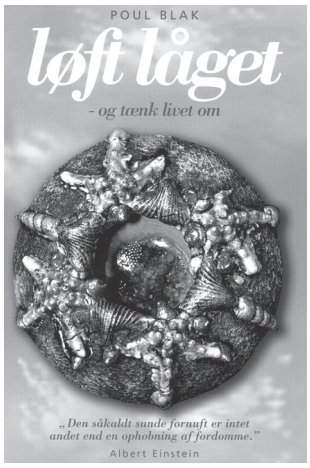

Da jeg en søndag morgen hørte radioudsendelsen "Mennesker og Tro", hvor forfatteren og journalisten Poul Blak fortalte om sit liv og sin seneste bog "løft låget - og tænk livet om", blev jeg ivrig efter at få fat i bogen. Efter at have læst bibliotekets udgave, måtte jeg også eje den, og den er rigeligt pengene værd.

Det er ikke en bog, man bare lige læser, og så er man færdig med den. Bogen spænder vidt og rummer en mængde facts samt henvisninger til steder i Bibelen, mange oplysninger om personer og begivenheder, som det er godt at huske, og endelig er der adskillige litteraturhenvisninger. Den handler om spiritisme. Det er en meget livsbekræftende bog, skrevet af en person, som ikke blot har noget på hjerte, han gerne vil dele med andre, men som også kan sit håndværk, kan fortælle, så man rives med og har svært ved at lægge den fra sig.

Poul Blak, som i radioen fortalte, at han oprindeligt kommer fra et indremissionsk miljø, som han senere har lagt afstand til, stod en dag på biblioteket helt "tilfældigt" med en ham ganske ukendt bog i hånden: "Spiritualitet og det åbne hjerte" fra 1997, skrevet af Richard Moss, en amerikansk læge. Et citat på bogens bagside fangede hans interesse: "Den største gave, du kan give et andet menneske, er kvaliteten af din opmærksomhed." Læsningen af denne bog ændrede hans holdning til mange ting, fortæller han. Fra tidligere at have været venligt interesseret i visse emner, følte han nu en positiv interesse, som om døren til tilværelsens sande værdier omsider stod helt åben.

Det virkelige vendepunkt kom imidlertid i forbindelse med et af TV-programmerne "Åndernes Magt". Poul Blak fortæller, at han godt nok havde set brudstykker af tidligere udsendelser, men de havde aldrig fænget, nærmest tværtimod. Men en aften fik han altså, til sin egen forundring, den "indskydelse", at han ville se sådan en udsendelse, og tilmed optage den på video. Han spurgte sig selv, hvorfor i al verden han gjorde dette her, han vidste godt med sig selv, at det var den slags, han normalt ikke orkede at se.

Udsendelsen var med mediet Marion Dampier-Jeans, fløjet hertil fra England og som, kort fortalt, fik skabt kontakt til en nylig afdød ung mand. Hun var derefter i stand til at fortælle en lang række ting fra denne unge mands liv - og om hvordan han døde. Dette afsnit blev bagefter vist for den afdødes familie og venner, som alle var forbløffede og havde svært ved at tro, hvad de hørte og så. Det samme var tilfældet med Poul Blak. Han kunne ikke blot affærdige det hele med et skuldertræk. Enten var der her tale om et veltilrettelagt bedrageri, som burde få konsekvenser for de medvirkende. Eller også var det en realitet, at Marion Dampier-Jeans var i kontakt med den afdødes ånd. I så fald måtte det indebære en nytænkning omkring vores liv og navnlig omkring den gængse opfattelse af døden. Under alle omstændigheder skulle det undersøges nærmere. Arbejdet med ar få arrangeret et interview med Marion Dampier-Jeans fik samtidig nogle overraskende konsekvenser for Poul Blak selv, som ikke skal røbes her.

Hans hensigt havde været at skrive en artikelserie om metafysiske emner, men den blev alt for lang til en avis. "Det viste sig, at der ingen ende var på alt det spændende, som rører sig på den anden side af forstillelsernes, fortielsernes og fortrængningernes store tunge dør, og som gjorde krav på at blive omtalt", som han udtaler et sted i bogen.

Han er sikker på, at virkelig mange mennesker har haft såkaldt overnaturlige oplevelser, som de afholder sig fra at fortælle til andre, af angst for at blive gjort til grin eller opfattet som småtossede. Så hvis nogen en dag ser eller hører noget, som de ikke ved hvad er, og som synes uforklarligt, vil de fleste i stedet for at sludre med andre om det, lade sådanne oplevelser ryge direkte ned i "selvcensurens rummelige reservoir". - Men mon ikke disse oplevelser, når det kommer til stykket, kan vise sig at være helt natulige og på ingen måde *over*naturlige ? Bibelen er stadig fyldt med sådanne beskrivelser, trods kirkemøderne i Nicæa år 325 - og igen 787, "da den helt store, selvbestaltede censurkomité af katolske præster og tililende politikere fjernede, hvad de ikke kunne lide i de gamle skrifter. Hele vidneskrifter om Jesus røg på bålet, ligesom forskellige begrebsverdener blev udrenset - f.eks. reincarnationslæren, som var en væsentlig del af de oprindelige skrifter ", fortæller han. Derefter var kristendommen mere brugbar, specielt for magthaverne.

Intet i livet sker tilfældigt - det viser begivenhederne i denne bog endnu engang. Der er en mening eller en hensigt bag alt, hvilket man vil opdage, hvis man i stadig højere grad lader underbevidsthen, det åndelige og de irrationelle indskydelser få lov at råde i sin hverdag. De højere magter, som synes at besidde en vis sans for humor, bruger undertiden snørklede veje for at nå frem til det ønskede resultat.

Poul Blak byder os velkommen til virkeligheden, men til hvilken virkelighed? Kan vi nu være sikre på, at vi kender den? Videnskaben fortæller os, at der er så meget, der er noget andet end det, vi gik rundt og troede. Den nyeste erkendelse er, fortæller han, at 99% af alt i verdensrummet ved vi intet om - undtagen at det er der. Det kaldes "mørkt stof" og er den egentlige virkelighed, mens "vores verden", og det vi kender, altså er undtagelsen. Vores opfattelse af virkeligheden begynder således så småt at vakle. Derfor bør vi aldrig sige: Det passer ikke! Det tror jeg ikke på! Kan du bevise det? Kan vi, når det kommer til stykket bevise vores egen virkelighed?

Mens jeg skrev på denne anmeldelse, faldt jeg tilfældigt?? over et gruk af Piet Hein, som jeg synes, passer godt ind her, det hedder:

VIRKELIGHED

Vi leger en leg med verden
og kalder den virkelighed.
Hver enkelt bygger dens love op
på alt hvad han ikke véd.

Vi fabler os selv labyrinter frem
at græmmes og gruble i.
Vi tegner os mure at stænges af
og linier at snuble i.

Og hvis nogen vil lege en anden leg,
skal vi sige dem grundig besked.
For dèn lille leg, vi har fanget os i -
det er dèn, der er virkelighed.

"Fortæl mig om din virkelighed - og jeg vil fortælle dig om min" sige Poul Blak til sidst i sin bog. Og han påpeger, at al åndelig stræben begynder med, at den enkelte er åben over for de andres virkelighedsverdener. At vi lytter opmærksomt til den enkeltes fortælling, og derefter lytter lige så opmærksomt til den store, kollektive bevidsthed - til universets sagte hvisken.
Man bliver glad af at læse denne bog.

Nye belæringer

v/Joy Persson

I bogen "Nye belæringer til en vågnende menneskehed" af Virginia Essens står bl.a.: Har du nogensinde spekuleret over, hvad Jesus ville sige til dig, hvis du kunne se ham på TV eller høre ham tale i radioen?

"Der har været så mange på Jorden, der har bedt for mit komme, min hjælp, at jeg har valgt at kommunikere gennem denne proces af mental telepati og at give mine tanker til menneskeheden *idag* gennem et levende menneske, med hvem jeg har en god mental forbindelse og telepatisk kontakt."

Ja, således er det, dette er min egen udtalelse sendt direkte til dig ... på grund af alvoren i jeres situation .. disse ord handler om den øjeblikkelige situation, som jordisk negativitet har forårsaget og som må ændres, hvis I vil undgå alvorlige tilbageslag.
Jeg siger til jer, at mennesker som begrænser sig til den gamle opfattelse af hvem og hvad jeg er, er farlige for sig selv, for livet udvikler sig evigt i ånden, og vækst er den eneste målestok herfor.
Smid derfor det gamle grove kors med korsfæstelsen bort og erstat det med vækst og udvikling.

Lad mig forklare dette, så det absolut ikke er til at misforstå.
Da jeg kom som lyset - som den første gudesøn, Kristus - var det nødvendigt, at jeg påtog mig et fysisk legeme og viste menneskeheden, at der ikke findes nogen død i deres sande identitet.
Min opstandelses kraft er den energi, som er mig NU: Jeg er adskilt fra korsfæstelsen. Det er forbi og gjort, den historie er en del af en gammel tids skyld, som ikke længere lever, medmindre I fokuserer på den og gør den til jeres egen.

Tag mig nu ned af det gamle grove kors af træ, hvis I selv ønsker at være frie! Se mig levende og smuk og glem korsfæstelsen og al dens skyld og lidelse.
Koncentrer jer udelukkende om opstandelsen, hvis I er taknemmelige for mit komme, hvis I vil kalde mig en ældre broder for den menneskelige familie.

Modtag støtte og opmuntring *idag* med en ny indstilling til et større formål, for den snigende sygdom kaldet tvivlen ligger i de stærkeste af jer og behøver at blive fuldstændig frigjort.
Overgiv da jeres tvivl og lad os hjælpe hele menneskeheden gennem den planlagte opstigning. Jeres tid er inde. Jeres tid er *nu* - brug den godt."

Dette var et lille uddrag af et længere budskab (140 sider) fra den som kaldes Jesus Kristus, sendt i sidste kvartal af det 20.århundrede, omhandlende atomoprustning, rumraketter og meget mere af vor tids store, farlige legetøj. Oversat og udgivet af "Ny Tids Information", Odense.

Skæbne og karma

v/Ingrid Britta Christensen

Det har været spændende for mig at læse Per Bruus-Jensens og Harry Rasmussens dialog vedr. bl.a. naturkatastrofer og manges samtidige pludselige død, og de evt. tilfældige eller skæbnemæssige årsager til disse. Jeg selv kommer i dyb tvivl, netop når sådanne katastrofer hænder. Sidst var da 97 svin døde under en transport. Tankerne omkring det karmiske i sådan en hændelse kommer prompte.

Disse dyr har stået hele deres liv under nogle grusomme forhold, i en lille bås dag efter dag. Et helt liv uden andet indhold end de daglige måltider, langt væk fra alt, hvad der hedder natur og livsindhold. Det er os mennesker, der byder dem sådanne livsforhold, og synes det er ok, siden forholdene stadig er sådan. De blev så kvalt under transporten, der skulle have ført dem til slagtebænken.

Det er egentlig ikke deres død, jeg beklager, men det liv de fik, og så måden de så skulle dø på. Spørgsmålet om karma finder jeg vanskelig overfor dyr, da de jo er her på nogle vilkår, hvor de ikke kan gøre så meget andet, end de gør. Lidt mere forståeligt bliver det, når det drejer sig om mennesker, da de har nogle valgmuligheder, som regel.

I de katastrofer der overgår mennesker, er det heller ikke de døde, der er at beklage. Vi ved fra mange menneskers nær-død-oplevelser, at de nødig vil tilbage i deres krop igen. Det er de overlevende, der har mistet familiemedlemmer og livsgrundlag, der er at beklage. For selv om katastrofernes mange dødsofre opleves som forfærdelige måder at død på, er det måske værre med den langsomme sultedød, der sker mange steder i Afrika.

Med vores overflod behøvede det ikke at være sådan, og når netop mad symboliserer kærlighed - ja så er der langt til kærligheden. Vi har åbenbart ikke haft lidelser nok endnu, for så ville kærligheden jo være der, ifølge Martinus. Mange af vore katastrofer er jo også selvforskyldte, enten fordi vi ikke ved bedre, men ofte fordi vi handler mod bedre vidende. Og der kan vi jo ikke bebrejde Gud, hvis vi også skal have en fri vilje.

Her hvor vi som menneskehed er dybt inde i materialismen og længst væk fra Guddommen, bliver det vigtigere at skrabe sammen end at behandle liv ordentligt, fordi vi tror, at jo mere vi har, jo mere lever vi. Og det er ihvertfald en illusion. Hvis vi kun tager dette ene liv i betragtning, ser vores verden meget uretfærdig ud. I mange tilfælde virker det ikke, som om en barsk skæbne gør individet mere kærligt, tværtimod bliver det tit vred, forbitret, fortvivlet, syg osv. Sommetider kommer tanken, at kærlighed kunne gøre større underværker end lidelserne. Men i Martinus' univers er rækkefølgen altså modsat.
Også set i dette ene livs perspektiv, virker det som om selviskhed betaler sig, og at man kan bedrage sig til et bedre liv ved at kunne betale sig fra problemerne. Og så er det jo ikke underligt, at det sker i en gudlød tid. Ingen ved rigtigt, hvorfor de egentlig eksisterer. Her kan videnskaben ikke hjælpe.

Også for mig er Martinus' verdensbillede det bedste bud, selv om evigheden er svær at forstå for mig. En Gud der altid har været, som splitter sig selv op for at få fornyelse og indhold ... Når jeg læser Martinus' udredninger, også om forhold og sammenhænge i den fysiske verden, er der nogle forbløffende vinkler, han kommer med. Alligevel er det sådan, at jeg både med intellekt og følelse må sige: ja, sådan er det, det mærkes helt klart som rigtigt. Og det giver jo nogen tillid til det sande også på de områder, som jeg ikke fatter.

Men tvivlen dukker op af og til, ikke mindst i karmaspørgsmålet. Årsag-virkning kan vi jo i mange tilfælde konstatere rigtigheden af, og den er der ikke noget tilfældigt i. Når der sker kollektive katastrofer, og jeg tænker på det som karmisk, er der utrolig mange forgreninger, sammenflettede og indviklede skæbner, der skal udredes og tilpasses, for at det skal passe sammen. Det involverer ikke blot de, der dør, men også familie, venner, alle der har berøring med situationen. Det giver rigtig megen lidelse i al dens kompleksitet.

Kommer vi så nærmere kærligheden? Der hvor det er mennesker, der er årsag til katastroferne, som f.eks. 11.sep.2001, ser det ikke ud til det. Tværtimod, der sker optrappet fjendskab, som så igen giver flere lidelser. M.h.t. de 97 svin - kommer der kærlighed ud af deres skæbne? Ikke med mindre der sker ting, der er så optrappet grove, at det får os til virkelig at "se", så vi siger: Nej, nu er det nok, vi vil ikke længere byde dyrene disse forhold.

Da begynder den gryende kærlighed at indfinde sig, for da vil vi have omsorg for livet og ikke udnytte det. Men før vi når dertil, skal vi så grueligt meget igennem.

Om solsystemet

v/Walter Russell

Planeterne er født af Solen. Alle himmellegemer indtager energi/ernæring ved polerne og udsender energi ved deres ækvator. Således skabes - for os at se med lange mellemrum - en tågeagtig ring omkring deres ækvator. Disse ringe vokser og frigør sig langsomt, kondenseres og får efterhånden ved polarisering deres eget centrum, for til sidst at kappe "navlestrengen" og blive et selvstændigt væsen.

Således er Jordens måne skabt såvel som andre planeters måner. Månerne ender med at blive kometer, når de har fjernet sig langt nok fra deres ophav, men de ender med i en eller anden form at vende tilbage til den sol, de oprindeligt kom fra, for atter herfra at blive født pány, når tiden er inde. Al skabelse i universet er fødselsprocesser, ikke pludselige big-bang-eksplosioner. Iøvrigt er vor Jord ved at blive tyk på "maven", dvs bredest ved ækvator, så engang vil den føde en ny måne.
Mens menneskets ind- og udånding tager sekunder, bruger solen ca 11 år om sin "vejrtrænings"-cyklus.

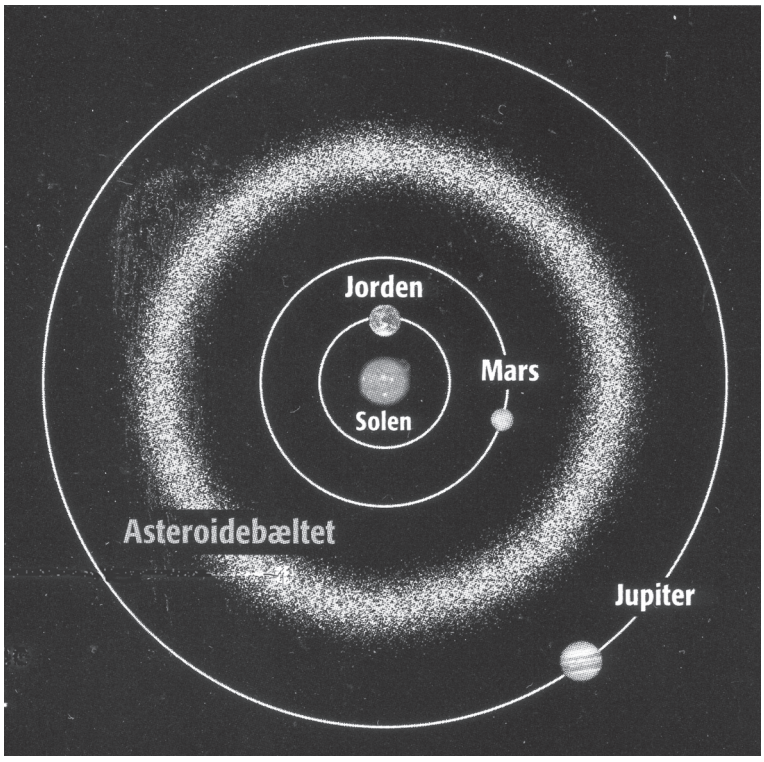

I begyndelsen står de nyfødte planeters akse parallel med deres ophav, men som andre levende væsner skaber de med deres relativt frie vilje en vis disharmoni i deres "sind" og mister lidt af balancen, hvilket blot er en del af læreprocessen, der hører med til at være fysisk inkarneret. Hvad der gælder planeter i et solsystem, gælder også elektroner i et atom-system. Kun i kulstof roterer elektronerne harmonisk omkring deres sol/kerne. De er i en så fuldkommen balance, at de krystalliserer som en ægte terning, og derfor har de det højeste smeltepunkt af alle stoffer.

Venus og Mercur har endnu ingen måner, for det er de for unge til. Planeter kommer først i den "fødedygtige" alder, når de er blevet afkølede nok til at holde på vandet. Så længe de ikke kan udsende vanddamp, kan de ikke forme ækvatorialringe. Det kan kun ske ved hjælp af vand. Med vandet kommer også ilt, og dermed er en planet trådt ind i sin "pubertet". En planet er først moden, når den muliggør et mineral- , plante- og dyreliv.

Engang vil Jorden ligge derude, hvor Mars er idag, og Venus har da overtaget rollen som bærer af menneskelig udvikling. Når Venus får vand, vil dette gå i forbindelse med mineralerne og således udfolde planteliv. Mineraler og planter frembringer ved hjælp af vand et dyreliv, der atter ved vandets hjælp udvikler sig til et menneskerige. Og således fortsætter den evige kosmiske udvikling.

På spørgsmålet om, hvad "sfærernes musik" er, svarer Russell:
Vi lever i et univers af strålingsenergi kaldet elektromagnetiske svingninger. Disse bærer alle virkninger i sig, også lyden. Hvis vort fysiske øre var indstillet til det, kunne vi høre stjernernes rytmiske svingninger. Vinden der suser gennem trækronerne kan vi høre, ligesom vi kan høre havets bølger brydes mod stranden. De har forskellig karakter, men hører dog til samme tone.

Hver planet og hver stjerne har sin egen tone. Tonen F hører til vor Jord's sfære, og overalt hvor vi hører vor sfæres musik, er det tonen F. Andre himmellegemer har andre toner, men de er for langt væk til at vi kan høre dem. Men de er her og brydes mod Jordens overflade, hvorfra de tilbagesendes som ekko. En græshoppes sang på Jorden bliver f.eks. tilbagekastet som ekko fra overfladen af det fjerne Arkturus.

(oversat fra tysk af Ruth O. - måske lidt frit ind i mellem)

KORT FORTALT

Ruth Olsen

Intelligent Design (ID)

I USA går bølgerne højt i debatten om, hvorvidt der er en guddommelig skaber, dvs en intelligent "univers-designer", og hvor meget det skal præge undervisning, politik osv. Problemet er, at det er højrefløjens kristne fundamentalister, der mest kører løbet i den debat. Det har åbenbart fået mange naturvidenskabsfolk til nærmest at frakoble deres logiske sans. Mange af "de store" indenfor videnskaben har dog erkendt, at uanset en naturlig evolution, er universet med dets naturlove ikke kunnet blive til af sig selv ved en tilfældighed.

Det der har fået mange videnskabsfolk op på mærkerne og fået dem til at kalde ID'ernes argumenter for nonsens, er at ID'erne kalder deres opfattelse for "videnskab" og kritiserer naturvidenskaben for deres materialisme, som de mener er kulturelt og moralsk nedbrydende.

Således er debatten mellem det videnskabelige og det åndelige verdensbillede blevet til "skyttegravskrig", hvor man end ikke prøver at forstå hinanden. Forståelsen for et åndsvidenskabeligt verdensbillede må derfor nok afvente et mere fredsommeligt og frugtbart debatmiljø. Lige i øjeblikket synes naturvidenskabens "mainstream" at være alt for fastlåst i deres foragtelige fnysen af al snak om noget åndeligt.

Apropos moral i USA

En militærperson af meget høj rang, med uplettet hæderværdig forhistorie, bl.a. en "ærefuld" indsats i Vietnam, er just blevet fyret uden pardon. Hans eneste "brøde" var, at han under separationen fra sin hidtidige ægtefælle havde indledt et forhold til en anden kvinde. Formelt var han jo stadig gift.
Mord på civile i Irak, tortur af fanger og den slags, kan ikke ophidse sindene så meget i dagens USA som sex udenfor ægteskabet. (Orientering på P1 d.11/8-05)

Livets opskrift

Under overskriften "I dag kender forskerne alle ingredienser i livets opskrift" har seneste nummer af Illustreret Videnskab en stor artikelserie om, hvordan man nu mener livet på Jorden opstod og hvordan forskerne i dag "fra grunden af" (af uorganisk stof) kan skabe organismer, der har alt, hvad der kendetegner liv, nemlig

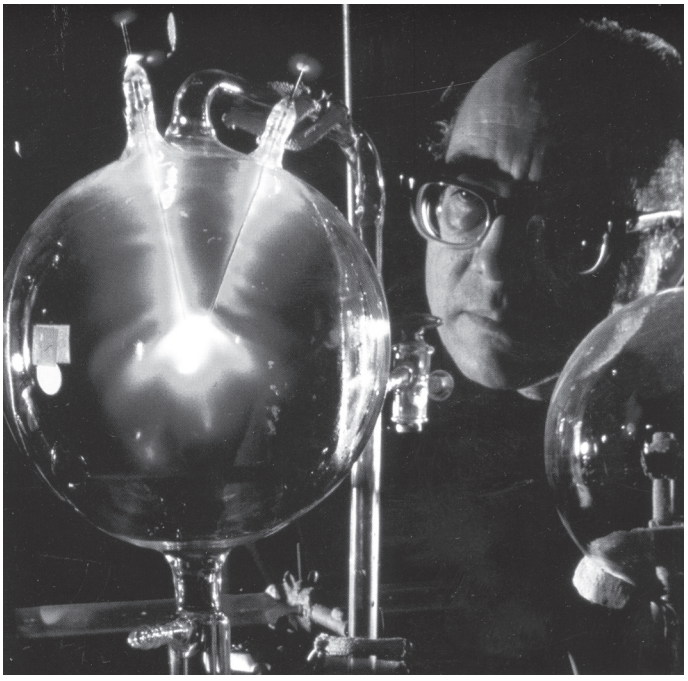

"de er selvopretholdende, de kan formere sig og udvikles". Iøvrigt under ledelse af den danske fysiker Steen Rasmussen på Los Alamos Laboratory i New Mexico.

Ved nærlæsning af artiklen viser det sig, at helt så langt er de dog endnu ikke kommet, men de er helt "sikre på", at de er "på rette vej og lige ved". Vi kan ikke udelukke, at det en dag vil lykkes, for som Martinus siger, vil livet inkarnere overalt, hvor der skabes mulighed for det. Jeg ser det for mig - forskerne jubler over, at de har skabt liv, de ser sig selv som guder, og så har de bare skabt *mulighed* for liv. Faktisk ved de jo stadig ikke, hvad liv er.

Artiklerne slutter med følgende komentar: "Selv om der langtfra hersker enighed om, hvad livet egentlig er for en størrelse, hælder de fleste forskere i dag til, at det er summen af et utal af kemiske processer, som er sat i gang af tilfældigheder, men som siden er blevet formet af evolutionen. Nogen egentlig forklaring har vi dog stadig ikke. Selv om forskerne gang på gang finder ud af noget nyt, har vi stadig ikke indkredset livets inderste væsen."

Descartes mente i 1600-tallet, at liv er mekanik. Galvani mente i 1700-tallet, at liv er elektricitet. I 1900-tallet mente man, at liv er kemi. Mon man i 2000-tallet vil opdage, at liv er noget evigt og usynligt, som bruger universets energier, enten de kaldes elektriske eller kemiske, som redskaber for at manifestere sig?

I Amma's ashram

For nogle er det at bo i Amma's "Golden city" tilsyneladende lykken. For andre kan det være en tvivlsom oplevelse. I det norske tidsskrift "Ildsjelen" kunne man læse om én, som med en veninde tog til Golden city for at blive oplyst men i stedet blev psykotisk.

De var indespærret i 3 uger. Mænd med våben holdt vagt ved porten. Man måtte ikke tale med hinanden, men skulle hele dagen bede til et billede af de to guru'er Amma og Bhagavan. Een dag måtte de besøge Amma. Hun sad så dér som en dronning i sine smukke gevandter og behængt med guldsmykker. De kunne få 10 min. for 1200 kr - oveni de 30.000 kr de allerede havde betalt. Og så blev de endda bedt om at give køkkenpersonalet lidt penge, fordi de fik så lidt i løn (selvom 250 personer havde betalt hver de 30.000 for 3 uger).

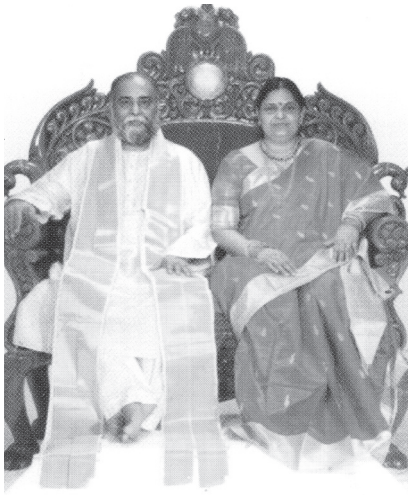

Kalki og Amma

Veninden, der var blevet psykotisk, blev blot beklaget, at hun ikke havde fået "nåden" - og fik nogle piller. Hjemme i Norge igen blev veninden efter et hospitalsophold rask og glad igen, en dyrekøbt erfaring rigere. Nemlig den erfaring, at vi ikke skal overlade vor frie vilje til guruers eller andres manipulering og hjernevask. Vi er vor egen "mester" og må finde vor vejviser i vort eget hjerte. Vi må lære at skelne og således finde det, der er rigtigt for netop os, der hvor vi er lige nu, hver især.

I Ching

Borgens forlag har lige udgivet den gamle kinesiske orakelbog I Ching i nutidig tolkning. Den bygger på et system bestående af dels en lang streg, dels to halve streger, symboliserende de to universelle kontrastenergier yang og yin. Disse to symboler kan sammensættes i mange variationer med dertilhørende forskellige betydninger. Imellem dem er der en konstant vekselvirkning, derfor kaldes den også "Forvandlingernes bog".

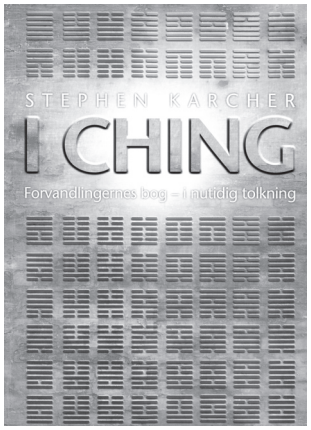

At universet bygger på et samvirke mellem to modsatrettede kræfter, kender vi fra al anden spirituel visdom, også Martinus, men hvordan kan et fastlagt symbolsystem bestående af 64 stregfigurer bruges som orakel?

Først skal man formulere sit spørgsmål klart. Med f.eks.en mønt slår man så plat og krone, hvor plat står for yin (to små streger) og krone for yang (én lang streg). Man slår 6 gange og noterer resultatet nedefra og op. Man kan bruge andet end en mønt, men det er mere indviklet. Yang har værdien 3 og yin har værdien 2. Der bliver således 6 tal, der lægges sammen. Nu kan man så slå op i en heksagram-nøgle og finde svaret på sit spørgsmål, idet kombinationen af stregfiguren og tallet har sin sin særlige betydning.

Det er med dette som med tarotkort og andre lign. "orakler". Tror vi på det? Kan vi bruge den generelle sandhed om, at "intet er tilfældigt" til at overbevise os selv om, at der er en dybere mening med det svar vi får? Er det vort "højere jeg", der styrer frem til svaret, eller er det svaret, der som "selvopfyldende profeti" styrer os? Jeg er dybt skeptisk.

Sund kost eller lægemiddel?

Som før fortalt her i bladet er de fleste kosttilskud nu blevet rubriceret som lægemidler og skal følge reglerne for salg af lægemidler. Lægemiddelstyrelsen har derfor udsendt en liste på 155 produkter, det nu er forbudt at sælge. (Kan findes på nettet på: www.laegemiddelstyrelsen.dk)

Listen indeholder bl.a. fiskeoliekapsler, propolis, rød solhat, ginseng, ginkgo-biloba, mælkebøttesaft, al slags urtetinktur og æteriske olier. Ja, den indeholder stort set alt, hvad helsekostbutikkerne hidtil har haft på hylderne. Nogle firmaer har klaget over afgørelsen og deres klage har fået opsættende virkning. Men situationen er temmelig absurd.

For hvornår har et kosttilskud kostet nogen livet? Hvor farlige er de? Hvor er beviserne for, at disse produkter er problematiske i frit salg? Sammenlign det så med hvor mange dødsfald eller helbredsskader der skal til, før et medicinalfirmas produkter bliver forbudt at sælge! Et medikament som Vioxx, der skønnes at have forårsaget 120.000 dødsfald, er vist stadig ikke forbudt.

Sundhedspartiets formand, Robby Curdorff, opfordrer alle til at klage til Sundhedsministeren Lars Løkke Rasmussen, Slotsholmsgade 10-12, 1216 Kbh K, og samtidig bede ham nedsætte en undersøgelseskommission til at kulegrave lægemiddelstyrelsens motiver til at begå dette overgreb mod menneskers frie ret til at varetage sit eget helbred.

"Lægemiddelstyrelsen er her for at konfiskere alle vore æbler... på grund af dit skilt!"

Der er arrangeret **demonstration foran Christiansborg d. 6. okt. kl. 13**, ikke bare som protest men også under parolen **for et sundere og økologisk Danmark!** Der bliver mange kendte talere, bl.a. radiodoktoren, mange organisationer står bag, bl.a. Greenpeace. Og der uddeles til deltagerne gratis billetter til Helsemessen i Forum, som finder sted 7.-9.okt.

Den sidste pave

I år 1139 kom den irske munk Malakias med en lang række kryptiske profetier om de fremtidige paver. De har passet rimeligt godt hidtil. Den nyligt valgte pave kaldte han "Gloria Olivae", der betyder noget i retning af "olivengrenens herlighed". Tidligere hævdede Benedictinerordenen, at dette måtte betyde, at paven skulle komme fra deres rækker, eftersom den har en orden, som kaldes "Olivietanerne". Men han tog altså dog navnet Benedict.

Efter den nuværende pave kommer ifølge Malakias den sidste pave, som han kalder "Petrus Romanus" og med ham ophører den katolske kirke, som vi kender den. Malakias slutter sin paverække med ordene: "Rom, Vatikanets hovedsæde, vil blive ødelagt og den frygtede Dommer vil dømme folket".

Om at skifte køn

Ifølge Martinus kan vi ikke indenfor et helt spiralkredsløb skifte køn. Men i tidsskriftet Illustreret Videnskab 10/2005 stod følgende:
"Varme fuglereder giver hunner, mens mindre varme reder giver hanner. Det er et velkendt fænomen, at varmen påvirker kønnet på krybdyrs afkom, men det er nyt for forskerne, at også fugleungers køn bestemmes af den temperatur, som æggene udvikles ved.

En gruppe australske forskere har konstateret, at en varm ynglesæson altid medfører flere hunner hos kratkalkunen, mens en kold sæson giver flest hanner. Selv om fuglene normalt evner at regulere temperaturen i deres rugehøje, kan ydre temperatur spille ind. Forholdet mellem hanner og hunner bliver lige, hvis temperaturen i reden kan holdes på 34 grader."

Kan vi kun se med øjnene?

En mand, Esref Armagan, der er født blind, maler billeder med perspektiv, huse der spejler sig i en sø, himmel og bjerge, alt i de rigtige farver. Hvordan går det til? Det er en gåde for videnskaben. Når man kender til åndsvidenskaben, vil det kunne forklares med, at han maler på erindringer fra tidligere liv. Men kan vi også forklare det, forskerne har fundet ud af, nemlig at hans synscenter i hjernen er aktiveret, mens han maler? Ja, for uanset vi danner indre erindringsbilleder eller billeder fra ydre sansning, foregår det jo alt sammen som elektriske impulser i hjernen.

Videnskaben er ved at finde ud af det, Martinus har forklaret, nemlig at al sansning er føling med og tolkning af energivibrationer. Forskerne har undersøgt sansernes evne til at overtage hinandens opgaver. Ved

at omsætte billeder til et mønster af elektriske felter på en flad ledning, kan en blind ved at putte ledningen i munden i løbet af ret kort tid lære at danne billeder ud fra signalerne.

Et computerprogram oversætter fotoets pixels til et lydbillede, som blinde kan "se".

Andre forskere arbejder på at udvikle et tilsvarende system, der gør blinde i stand til at "se" med ørerne, nemlig ved at omsætte mønstre af lyse og mørke felter til et lydmønster. I princippet kan den ene sans erstatte den anden, blot hjernen kan lære at forstå de nye sanseindtryk. Forskerne er dog forundret over, at synscentret er aktiveret uanset man "ser" med tungen eller ørerne. Men det finder de ud af en dag, når de opdager, hvad sansning dybest set er.

Var Jesus bare en apokalyptiker?

På Gyldendals forlag blev i 2001 udsendt en bog om Jesus, hvor en historiker Bart Ehrman påstår, at Jesus bare var een blandt mange jødiske profeter, der varslede Gudsrigets snarlige komme. Altså var han blot en profet, der tog fejl som så mange andre.

Forfatteren går videnskabeligt til værks, undersøger grundigt og kritisk alle kilder. Problemet for ham som for så mange andre er blot, at de tager beretningerne i det ny testamente alt for bogstaveligt. Han forstår ikke det mindste af den esoteriske symbolik, biblen hovedsageligt bygger på. Når Jesus f.eks. taler om, at gudsriget ikke behøver ligge så langt ud i fremtiden, overser forfatteren her fuldstændig, at Jesus taler om gudsriget *inden i os selv*.

Eftersom intelligensens udvikling medfører, at man mister den instinktmæssige fornemmelse af de religiøse budskabers indhold, er det ikke så mærkeligt, at vi i vor tid kan møde en sådan total manglende forståelse for, hvem Jesus var, som denne bog er udtryk for. Men selv en historiker må vel undre sig over, hvordan kristendommen kunne overleve og vokse gennem 2000 år, hvis dens udspring blot var en forvirret profets dommedagssnak og tomme løfter om et snarligt gudsrige.

Intelligensens udvikling betyder dog også - på lidt længere sigt - at interessen for og evnen til at forstå det åndsvidenskabelige verdensbillede vokser.

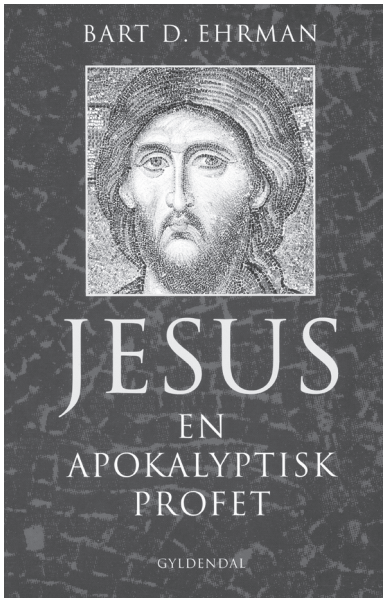

Storhedsvanvid eller optimisme?

Der er snart ikke det, man ikke laver undersøgelser af. F.eks. viser det sig, at mennesker med overdreven selvtillid har bedre helbred og gennemgående klarer sig bedre end folk flest. Men måske er det, der ser ud som et oppustet ego, blot tegn på super-optimisme? Når 80% af alle bilister mener, de hører til den bedste trediedel, må det vist dog kaldes "urealistisk højt selvværd". Det er meget almindeligt at mene sig "bedre end de andre".

I USA viste en undersøgelse blandt troende, at 87% mente de selv kom i himlen, 79% mente Mother Teresa også kom i himlen, mens kun 60% mente prinsesse Diana var at finde blandt englene.
Men undersøgelser viser også, at det er farligt slet ikke at modtage kritik fra omverdenen. Man fulgte et hold lægestuderende gennem tre år - det var ikke de med det mest oppustede selvværd, der klarede sig bedst.

Hvor kom @ fra?

Middelalderens munke skrev side op og side ned på latin. For at gøre det lidt lettere for sig selv forkortede man den latinske forstavelse "ad" til @ -! Men hvorfor kom det mon ind i computersproget?

Helhed

Blæsten stryger karsk
igennem mine celler
De liver op
og taler livligt sammen
Jeg indånder udåndinger
fra hele jordens beboere
og min udånding
blander sig med deres

Fra universets fjerneste rand
der ikke findes
blæser Gud ny luft i mine lunger
som også i hans
Han fornemmer den medfølelse
med jordens skabninger
som også er hans

En går forbi og trækker hovedet af en blomst
der ikke mere jubler
sparker til en sten
der mister sin ro
Ormen spiddes på fornøjelsens spyd
og vrider sig derved

Elefanten mister sin værdighed
som menneskenes træl
Delfinen standser i sit spring
forgiftet af udslip
De gamle egetræer der har set alt
kvæles for hukommelse
af forureningens tæppe
Regnskoven står forsvundet
for mit blik, i materialismens skær

Jeg ser at blomster skifter farve
fra blåt til violet
Violet - det ny årtusinds farve
som blå var religionens,
offerets, ideal ismens

Det guddommelige sniger sig ind
hvor det kan
i små oaser hvorfra det spredes
og blandes med den rationelle viden

Ikke i det høje blå
vil jeg søge min viden,
men i det nære, i det indre menneske
Hver en celle giver svaret
På Hvorfor Hvorfra Hvorhen
og viser Guds kærlighed
i uendelighedens evigheder

Asta Marie Hansen

Lidt om Fibonacci-tallene

v/Børge Christiansen

Leonardo Fibonacci levede i Pisa i 1100-tallet. Hans største fortjeneste var, at han indførte nullet i vort talsystem. Han opfandt ikke nullet; han huggede det fra Islam, der igen havde hugget det fra Hinduismen. Den gang var der ikke noget der hed ophavsret, eller også blæste man på det. Men han opfandt det der senere blev kaldt Fibonacci-sekvensen. Det går simpelthen ud på, at man lægger et tal i talrækken sammen med det foregående for at fa det efterfølgende. 1, 1,2, 3, 5, 8, 13, 21, 34, osv. Det er den linie al naturlig udvikling følger; Du ta'r hvad du har, lægger dine seneste erfaringer (talenter) til, og skaber dermed hvad du bliver. Såre logisk i grunden.
Men lad os lege lidt med tallene. Hvad sker der hvis man tager forholdet mellem hvert af tallene og det foregående? Vi prøver:

1:1 = 1,0
2:1=2
3:2=1,5
5:3 = 1,667
13:8 = 1,625
21:13 = 1,615
34:21 = 1,619
55:34=1,617

Vi ser at tallene svinger rundt om værdien 1,618, også kaldet den gyldne ratio. Det er størrelsesforholdet mellem den vandrette og lodrette akse i det klassiske gyldne snit, som alle klassiske malere har benyttet. Vi forsker lidt mere. Vi tegner et rektangel, der indeholder det gyldne snit. Dette rektangel deler du igen i et kvadrat og et rektangel, som stadig har de samme proportioner som det første rektangel. Dette rektangel deler du igen i et kvadrat og et rektangel osv. Du kan fortsætte i det uendelige, ligesom med Martinus's ært. Og nar du forbinder bestemte af punkterne i den fremkomne figur, så far du en spiral; den spiral du finder overalt i naturens skabelser. Den findes i sneglehuse, solsikkeblomster, grankogler, vindsystemer, galakser – overalt. Du skal bare kigge efter. Og forlænger du spiralen uendeligt i begge retninger, så får du Martinus's kosmiske spiralkreds! O.K.- Martinus's symbol nr. 14 i D.E.V. er godt nok mere sammentrængt, men det er måske af praktiske pladshensyn. Men interessant er det da. Såre interessant endda. Og hvis man forsker længe nok, ender det med at man må erkende: Alt er såre godt.

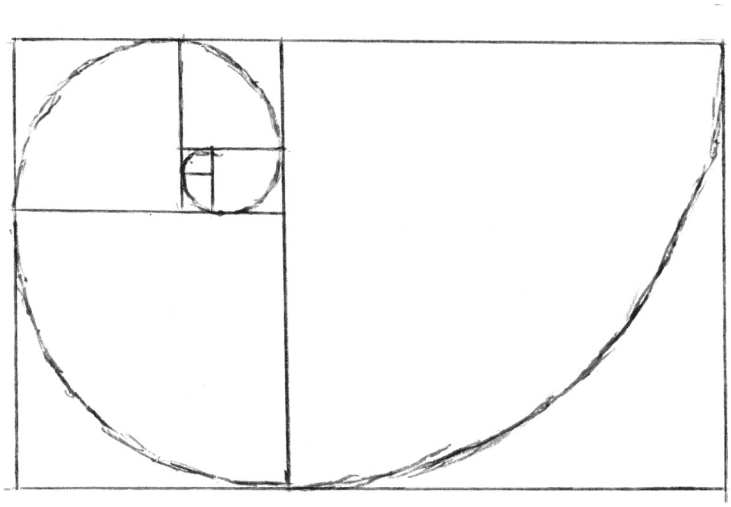

BRØNDBY
18/9 **De kosmiske grundenergier. Hvordan påvirker de os?** v/Jan Langekær
16/10 **Det seksuelle mysterium. Udviklingen af vores feminine og maskuline sider** v/Vagn Noach
20/11 **Vores levevis. Den sunde mad, sunde tanker, sunde krop. Hvad siger åndsvidenskaben?** v/Birgit Mørup Madsen
11/12 **Reinkarnation, karma og "syndsforladelse"** v/Vagn Noach
Møderne er søndage kl.15-17 i Idrættens Hus, Auditoriet.
Desuden er der studiegruppe hver onsdag kl.19-21.30 i Kulturhuset "Kilden", Nygårds Plads 31
Arr: Jan Langekær tlf. 2015 7811

ESBJERG
26/9 **At tænke med hjertet** v/Sébastien Vesterlund
31/10 **Hvad er livslykke? - og hvordan opnår vi glæde og lykkefølelse i livet?** v/Lars Gyde
21/11 **Tankens tyranni - eller tanker i fuld harmoni?** v/Hanne Myrfeld
Møderne er mandage kl.19.30 i Multihuset, Gasværksgade 2, 1.sal
Arr: Heddi Støyer tlf.7513 9863

FREDERIKSHAVN
Onsdag 5/10 **Hvad er livslykke? - og hvordan opnår vi glæde og lykkefølelse i livet?** v/Lars Gyde
Tirsdag 25/10 **Tankens tyranni - eller tanker i fuld harmoni?** v/Hanne Myrfeld
Mandag 7/11 **Skytsengle, menneskene og verdenssituationen** v/Solveig Langkilde
Tirsdag 22/11 **Kan man udvikles i menneskelighed?** v/Svend Åge Rossen
Møderne er kl.19.30, Skolegade 8
Arr: Birger J Jensen tlf. 9893 0686

HADERSLEV
Torsdag 10/11 **Hvad er livslykke? - og hvordan opnår vi glæde og lykkefølelse i livet?** v/Lars Gyde
Mødet er kl. 19 på Café Faust, Torvet
Arr: Lenette Hansen tlf. 3032 0571

HERNING
29/9 **Hvad er livslykke? - og hvordan opnår vi glæde og lykkefølelse i livet?** v/Lars Gyde
13/10 **At tænke med hjertet** v/Sébastien Vesterlund
10/11 **Martinus åndsvidenskab - fra teori til praksis** v/Søren Olsen
24/11 **Kan man udvikles i menneskelighed?** v/Svend Åge Rossen
Møderne er torsdage kl. 19.30 i "Kulturellen", 1.sal lok.04-01, Nørregade 7
Arr: Martin S Jepsen tlf. 9716 8230

HOLBÆK
29/9 **Et guddommeligt skabelsesprojekt**
3/10 **Ånd, sjæl og legeme**
13/10 **Døden og reinkarnation**
alle foredrag v/Svend Åge Rossen - kl. 19-21. LOF - Nygade 4, 2.sal
Henvendelse LOF, tlf. 5944 6370

KLINT
Lørdag 17/9 kl.19 **En rejse ind i mikrokosmos** v/Ole Therkelsen
Lørdag 8/10 kl.19 **Alle udviklingstrins nødvendighed** v/Lene Jeppesen
Weekendkursus 30/9-2/10 **Reinkarnation, skæbne, talentkerner og gener** v/Aage Hvolby
Martinus Center, Klintvej 69. Tlf. 5930 6280 evt. 2021 2768

KØBENHAVN
24/9 **Intellektualiseret kristendom** v/Ole Therkelsen
8/10 **Den seksuelle forvandling** v/ Mary McGovern
22/10 **Fra instinktivt til intuitivt gudsforhold** v/Ib Frendø
5/11 **Skytsengle, menneskene og verdenssituationen** v/ Solveig Langkilde
19/11 **Udvikling i menneskelighed** v/Svend Åge Rossen
3/12 **Julen og menneskets kosmiske fødsel** v/Eigil Kristensen
Alle møder lørdage kl. 15 på Martinus Institut, Mariendalsvej 94, Kbh F tlf. 3834 6280
Desuden er der seminar 1/10 kl.13-16 **Introduktion til Martinus åndsvidenskab** v/Søren Olsen og Poul Dyrholm
Derudover er der flere studiegrupper - hør nærmere på Instituttet tlf. 3834 6280

KØGE
20/9 **Frihed, frigjorthed og fred** v/Eigil Kristensen
4/10 **Fra instinktivt til intuitivt gudsforhold** v/Ib Frendø
18/10 **Skæbne, arv og miljø** v/Ole Therkelsen
1/11 **Et lysere syn på døden** v/Søren Olsen
15/11 **Alle udviklingstrins nødvendighed** v/Lene Jeppesen
Alle møder tirsdage kl. 19 på Teaterbygningen.
Tilmelding FOF, Brogade 19, tlf. 5665 5322

ODENSE
Møder holdes Munkevænget 7. Hør nærmere tlf. 6614 7424

RANDERS
27/9 **Skæbne, arv og miljø** v/Ole Therkelsen
8/11 **Skytsengle, menneskene og verdenssituationen** v/Solveig Langkilde
Møderne er tirsdage kl. 19.30 i AOF kantinen, Store Voldgade 10
Arr: Ole Berthelsen tlf. 8641 1552

ROSKILDE
6/10 **Menneskets søgen efter mening** v/Søren Olsen
20/10 **Fra instinktivt til intuitivt gudsforhold** v/Ib Frendø
3/11 **Fra hovmod til sand ydmyghed** v/Solveig Langkilde
17/11 **Frihed, frigjorthed og fred** v/Eigil Kristensen
1/12 **Skæbne, arv og miljø** v/Ole Therkelsen
Alle møder er torsdage kl. 19, Kildegården, Helligkorsvej 5, lokale 7.
Tilmelding FOF, Algade 31, tlf. 4636 6974

SILKEBORG
Mandag 26/9 **Skæbne, arv og miljø** v/Ole Therkelsen
Onsdag 12/10 **Hvad er livslykke, og hvordan opnår vi glæde og lykkefølelse i livet?** v/Lars Gyde
Onsdag 9/11 **Martinus åndsvidenskab - fra teori til praksis** v/Søren Olsen
Onsdag 23/11 **Tankens tyranni - eller tanker i fuld harmoni?** v/Hanne Myrfeld
Møderne er kl.19.30 i Medborgerhuset, Søvej 3.
Arr: Sven-Erik Rævdal tlf. 8688 6263

THISTED
25/9 **Skæbne, arv og miljø** v/Ole Therkelsen
23/10 **Tankens magt** v/Hanne Myrfeld
20/11 **Hvad er livslykke, og hvordan opnår vi glæde og lykkefølelse i livet** v/Lars Gyde
Alle møder på søndage kl. 15 i Plantagehuset, Plantagevej 18
Arr: Birgit Thorndal tlf. 9798 5384

VIBORG
Torsdag 29/9 **Skæbne, arv og miljø** v/Ole Therkelsen
Torsdag 13/10 **Hvad er livslykke, og hvordan opnår vi glæde og lykkefølelse i livet?** v/Lars Gyde
Tirsdag 8/11 **Martinus åndsvidenskab - fra teori til praksis** v/Søren Olsen
Alle møder kl. 19.30 i Medborgerhuset, Vesterbrogade 13
Arr: Dagmar Dalsgaard tlf. 8661 2923

ÅLBORG
21/9 **Tankens magt** v/Hanne Myrfeld
5/10 **At tænke med hjertet** v/Sébastien Vesterlund
23/11 **Kan man udvikles i menneskelighed?** v/Svend Åge Rossen
Alle møder er onsdage kl. 19.30 på Sønderbro skolen
Arr: Jørn Stockholm tlf. 9827 7081

ÅRHUS
26/9 **Tankens magt** v/Hanne Myrfeld
10/10 **At leve med et åbent hjerte** v/Klaus Simoni
24/10 **At tænke med hjertet** v/Sébastien Vesterlund
7/11 **Martinus åndsvidenskab - fra teori til praksis** v/Søren Olsen
21/11 **Kan man udvikles i menneskelighed?** v/Svend Åge Rossen
Alle møder er mandage kl. 19.30 i Studenternes Hus, mødesal 2, Ndr.Ringgade 3, bygn.420
Arr: Grethe Bergstrøm tlf. 8672 5546

Åndsvidenskab på nettet

Der er sket meget på de 25 år, der er gået siden Martinus forlod sin abekrop. Mon han havde forstillet sig, hvor nemt det nu er blevet at blive informeret om hans værk?F. eks. udbyder Ole Therkelsen 50 foredrag, på seks forskellige sprog, på sin hjemmeside www.oletherkelsen.dk De kan frit downloades som MP3-filer og kopieres.

Institut for Holistisk Åndsvidenskab

v/Alex Riel Mathiasen

I Impuls nr. 2/2003 omtalte vi starten på Instituttet for holistisk åndsvidenskab. Initiativtageren Alex Riel Mathiasen giver her en beretning om, hvordan det siden er gået.

Der har været god tilslutning til kurserne, mellem 30-36 deltagere på holdene. Flg. fire grundkurser er gennemført: Åndsvidenskab og filosofi, Åndsvidenskab og naturvidenskab, Åndsvidenskab og psykologi, Praktisk åndsvidenskab. Hvert kursus er på 30 timer. Intensionen er at informere om nye verdensbilleder fra mange retninger, der dog har den fællesnævner, at de anser ånd som værende en primær del af virkeligheden. Vi ser også på praktiske metoder til at integrere disse i vor hverdag.

Vi sammenligner og vurderer de forskellige retninger ud fra åndsvidenskabelige kriterier, hvilket indebærer at vi også forholder os kritisk til dem. Der informeres om de spændende perspektiver i Martinus kosmologi, men også om hvilke filosofiske problemer den indebærer. De fleste finder denne tilgang interessant, og min pointe er, at man netop får større indsigt i f.eks. Martinus kosmologi ved at gå ind i problemerne end ved kun at tage svarene til sig.

Vi forsøger at drive en åben og kritisk åndsvidenskab. Jeg mener det er vigtigt, at de åndsvidenskabelige retninger bliver mere selvkritiske end mange er nu. Jeg tror det er det dogmatiske islæt, som ofte gives i præsentationer af åndsvidenskabelige retninger, som holder mange humane materialister tilbage og som forhindrer en bredere udbredelse i kulturen.

Jeg forsøger derfor at arbejde som man gør på et universitet, hvor man vurderer forskellige synsvinkler ud fra kriterier, man kan argumentere for. Niveauet er tilpasset et folkeuniversitetsniveau, således at man kan være med uden forudsætninger. Kursisterne kommer med meget forskellig baggrund, men i en åben og fordomsfri ramme, som her er skabt, opstår frugtbare dialoger, der skaber en rigtig god stemning.

Vi har nogle fine lokaler i Sundhedshuset tæt på Nørreport st., som er et hus kun med alternative aktiviteter, men med et seriøst præg, hvor man bygger bro til det etablerede. F.eks. har Søren Ventegodt sit livskvalitets-center der.

Jeg har tænkt mig at starte et åndsvidenskabeligt universitet til næste efterår. - Det holistiske universitet, vil jeg kalde det. Her kan man få oplysning om de nye verdensbilleder af undervisere med universitetsuddannelser, men som tænker og arbejder med bevidstheds-evolutionære verdensbilleder. Det tænkes støttet op af bogudgivelser. Jeg har lige skrevet den første: "Kunsten at skabe mening" - nu må jeg se, om jeg kan finde et forlag...

Om projektet lykkes afhænger af mange ting - men den der intet vover ... Så må vi se, om jeg er for tidligt ude, eller om de nye verdensimpulser er med mig.

DE NYE KUSER

10 onsdage 5/10 - 7/12 kl.17,15 til 19:
Videnskabernes og mystikernes nye verdensbilleder
v/Alex Riel

10 onsdage 5/10 - 7/12 kl.19,15 til 21:
Bevidsthedens evolution, menneskehedens spiraludvikling - v/Alex Riel
Sted: Sundhedshuset, Teglgårdsstrædet 8, 3.sal

Weekend-kursus d. 26/11- 27/11 kl. 10-16:
Det levende kosmos, Martinus kosmologi i relation til videnskabernes verdensbilleder.
v/Alex Riel
Sted: Helgesensgade 7, st., 2100 Kbh Ø
Tilmelding på tlf. 33 21 25 73
eller e-mail: arm@abdannevirke.dk

Se nærmere på:
www.integral-vision.dk
- hvor nærmere forklaring findes om kursernes indhold såvel som om underviseren

Filosofiske krummer

At der er et umoderne hylster omkring et guldsmykke, forringer jo ikke selve smykkets reelle værdi.

(Martinus om sit sprog)

For at forandre noget skal man ikke slås for at ændre den eksisterende model, men skabe en ny og således gøre den gamle model forældet.

(Buckminster Fuller)

Den bedste regering er den, der lærer os at regere os selv.

(Goethe)

De fleste tror, at alt hvad der er svært at forstå må være meget dybsindigt. Det er forkert. Det der er svært at forstå er umodent, uklart og ofte falsk. Den højeste visdom er enkel og går gennem hjernen direkte ind i hjertet.

(Viktor Schauberger)

Meningen med helligånden er at lære os, hvordan vi kommer i himlen, ikke at lære os, hvordan himlen er.

(Galilei)

Verden har tilstrækkeligt til at dække enhvers behov, men ikke enhvers grådighed.

(Gandhi)

Da oraklet i Delphi blev spurgt om, hvornår de sidste tider kommer, var svaret: Når den uvidende taler om viden, når den prostuerede taler om ære og tyrannen om retfærdighed.

En gammel fabel fra Persien: En pilgrim mødte pesten, der fortalte den var på vej til Bagdad for at udrydde 5.000 mennesker. Nogen tid efter mødtes de igen, og pilgrimmen bebrejdede pesten, at den havde dræbt 50.000 i stedet for. Pesten svarede: jeg dræbte kun 5.000, resten døde af frygt.

En hindu-lignelse: Legemet er vognen, følelserne er hestene, der trækker vognen, tankerne er tømmerne, hvormed hestene styres, og kusken er den indre udødelige hersker, selvet.

For at nå til den åndelige tilstand må man over to havbugter: samhørighedens hav og adskillelsens ocean.

(Gayan Nirtan)

En ekspert er et menneske, som har begået alle de fejl, der kan begås indenfor et meget snævert område.

(Niels Bohr)

En videnskab, der ikke bringer os nærmere Gud, er værdiløs.

(Simone Weil)

Psyken vil hellere skabe kriser, der fremskynder udvikling, end den vil tolerere stagnation.

(Ken Wilber)

Troen på Guds eksistens må bero på farlige mutante molekyler - "teo-toksiner".

(Francis Crik, nobelprisvinder)

En vantro er én der i New York ikke tror på kristendommen, og i Teheran én der gør det.

De ti bud er så enkle og letforståelige, fordi de blev til uden medvirken af en sagkyndig komité.

(Charles deGaulle)

For at være et upåklageligt medlem af en flok får, må man frem for alt selv være et får.

(A.Einstein)

Vidste du at:

20/10-1964 vedtog Vatikan-koncilet en erklæring, der bekræftede eksistensen af Helvede som det sted, hvor den evige straf for synd foregår.! Var nogen i 1964 begyndt at komme i tvivl?

Hierarki betød oprindeligt "at lade sig lede af hellige åndelige love". Hiero betyder "helligt" og arch betyder "ledelse eller regel". Med den katolske kirkes ledelse opstod den nuværende betydning af ordet: enevældig styre oppefra og ned.

Udtrykket den ny verdensimpuls stammer fra den danske humanist og intuitionsbegavelse Martinus (1890-1981), der så universet som udpræget levende og til stadighed gennemstrømmet af skabende energiimpulser.

Fra tid til anden rammes Jorden af sådanne skabeimpulser, og resultatet er i hvert enkelt tilfælde et udviklingsspring på et eller flere områder. Fx. må de store historiske kulturepoker ses som virkninger af fortidige impulser, og det samme gælder m.h.t. verdensreligionerne og naturvidenskaben.

Omkring starten af forrige århundrede begyndte ifølge Martinus en ny kraftig impuls at stråle ind over Jorden, og han så, at den denne gang ville afstedkomme intet mindre end fødslen af en helt ny verdensorden, kendetegnet ved bl.a. hidtil uset fremgang for humanitet, moral og kultur.

Allerede nu mærker vi så småt virkningerne af denne nye verdensimpuls, nemlig i form af de stormløb på den hidtil gældende verdensorden, der kendetegner tiden; politisk, økonomisk, videnskabeligt, teknologisk, religiøst, moralsk, miljømæssigt etc. Men typisk nok også som en lang række mere eller mindre målbevidste forsøg på at skabe bedre og mere menneskeværdige livsbetingelser for alle Jordens beboere.

Tidsskriftet Den Ny VerdensIMPULS har til formål at fokusere på hele denne interessante emnekreds og herunder orientere om det revolutionerende virkelighedssyn, Martinus gennem et langt og virksomt liv lagde frem i sit store åndsvidenskabelige værk ”Det Tredie Testamente”.

Den Ny VerdensIMPULS
Klintvej 104 - DK-4500 Nykøbing Sjælland
Tlf. 59 30 52 72 - Giro 9 25 42 42
E-mail: kosmo-info@olsen.mail.dk
Hjemmeside: http://eskm.dk/kosmo-info